XVI. évfolyam 52. szám

Ára: 1 forint

1960. december 29.

Ludas Matyi

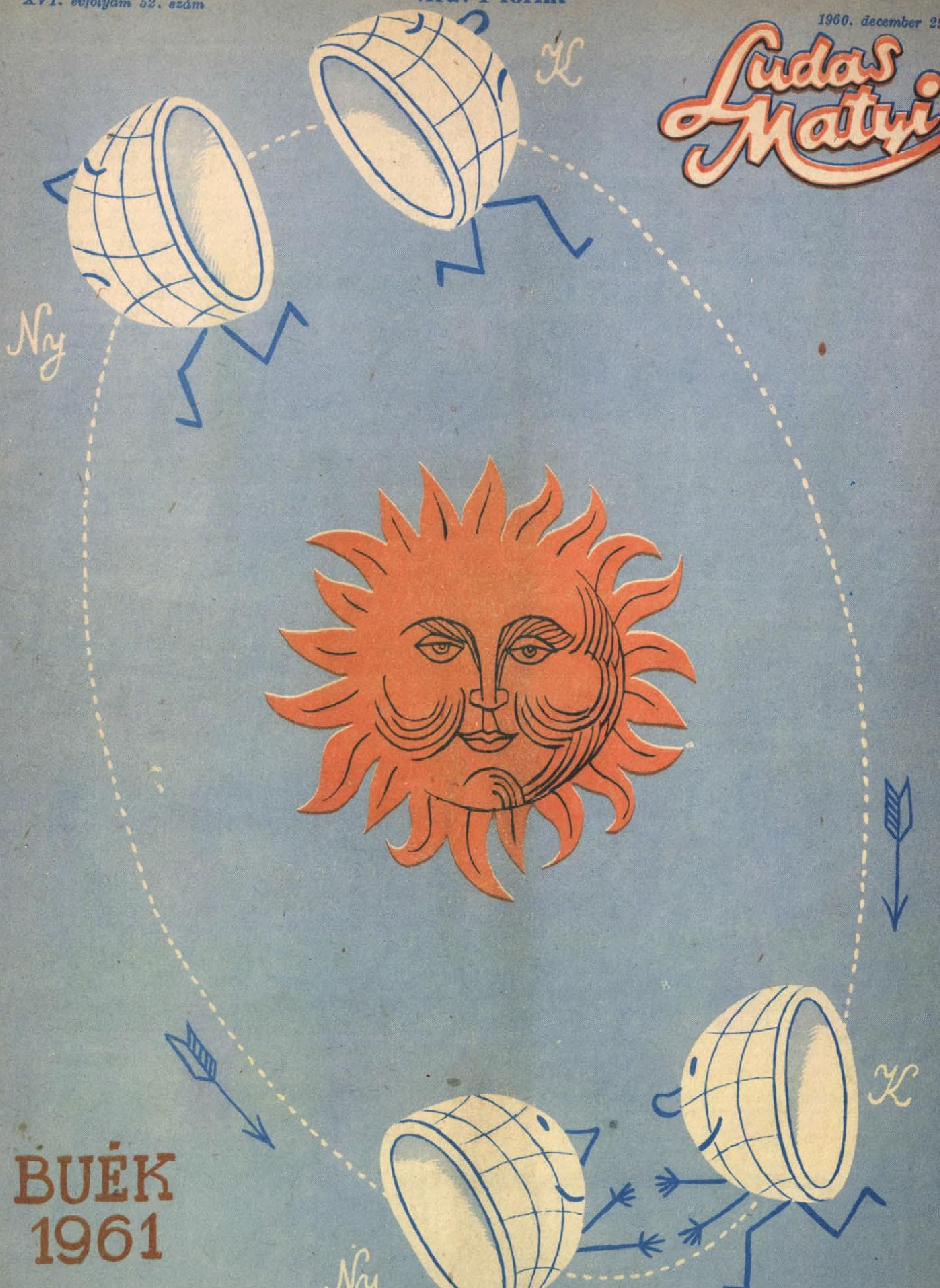
K
Ny
K
Ny
BUÉK
1961
-Kaján-

Kaján Tibor rajza

ÉBRESZTŐ

Annak a nevezetes napnak hajnalán, amelynek délutánján Flórián hat gólt rúgott, Zsiga bácsi, az én galambepéjű, hallgatag szomszédom olyan patáliát csapott valamiért, hogy még a falak is megremegtek tőle. Ha jól hallottam, kezdetben valami drótost átkozott a pokol fenekére, aztán utána káromolt még egy meóst, meg egy boltost, hogy kilegyen az alvilági ultiparti. Mikor pedig ilyen szépen elfenekelte ezt a hármas szövetséget, az atyaúristennel kezdett perlekedni, hogy miért nem szakította rájuk az eget, mikor ezt a 17 forintos közbosszantót közkinccsé tették...

– Mi az a potomárú közbosszantó, Zsiga bácsi? – szólok által a palánkon, kihasználva a pillanatnyi viharszünetet.

– Ez ni! – mutat a lába alatt sínylődő drótsörényű füstcsőtisztító-kefére, amit haragjának levezetéseként ripityává taposott.

– Tegnap vettem az Élmunkás téri piacon. Méretre pontosan olyan, mint a régi volt, amit már kiselejteztem, mert a sörtéjét elnyűtte a korom. Bár láttam, hogy ennek a kefe-részlege is drótból készítődött, azzal nyugtattam meg magam, hogy türelmes odaadással élkefét nevelek belőle. Nem sikerült!... Történt ugyanis, hogy ma reggel az első kakasszóra kiugrottam az ágyból, hogy mire nejem felébred, kikormolom a kályhacsöveket. Fogom hát az újonnan vásárolt koromkotrót, beledugom az egyik csőbe, aztán húzni akarom visszafelé: nem jön. Cibálom, ráncigálom, nyomdosom, földhöz verem, de a kefe mereven ragaszkodik eredeti álláspontjához. Ekkor már kerülgetett az indulat, de a szomszédokra való tekintettel türtőztettem magam. Elővettem a kalapácsot, megkocogtattam vele egy kicsit a csövet, amire aztán az asszony felébredt, és erélyesen rám szólt: ne kopácsoljam fel hajnalban az összes szomszédokat.

Megfogadtam az ésszerű bírálatot, és újfent békés huzigálással próbáltam szétválasztani őket. De csak a kormot tudtam kicsalni a csőből, a kefe – maradt. Akkor fedeztem fel, hogy az ajtó fölött van egy hintatartó-kapocs. Ráakasztottam hát a drótkefének drót nyelét, megmarkoltam a csövet, és mérgemben rántottam rajta egy akkorát, hogy attól kefe, korom, cső a földre, én meg fejjel az ajtófélfának estem.

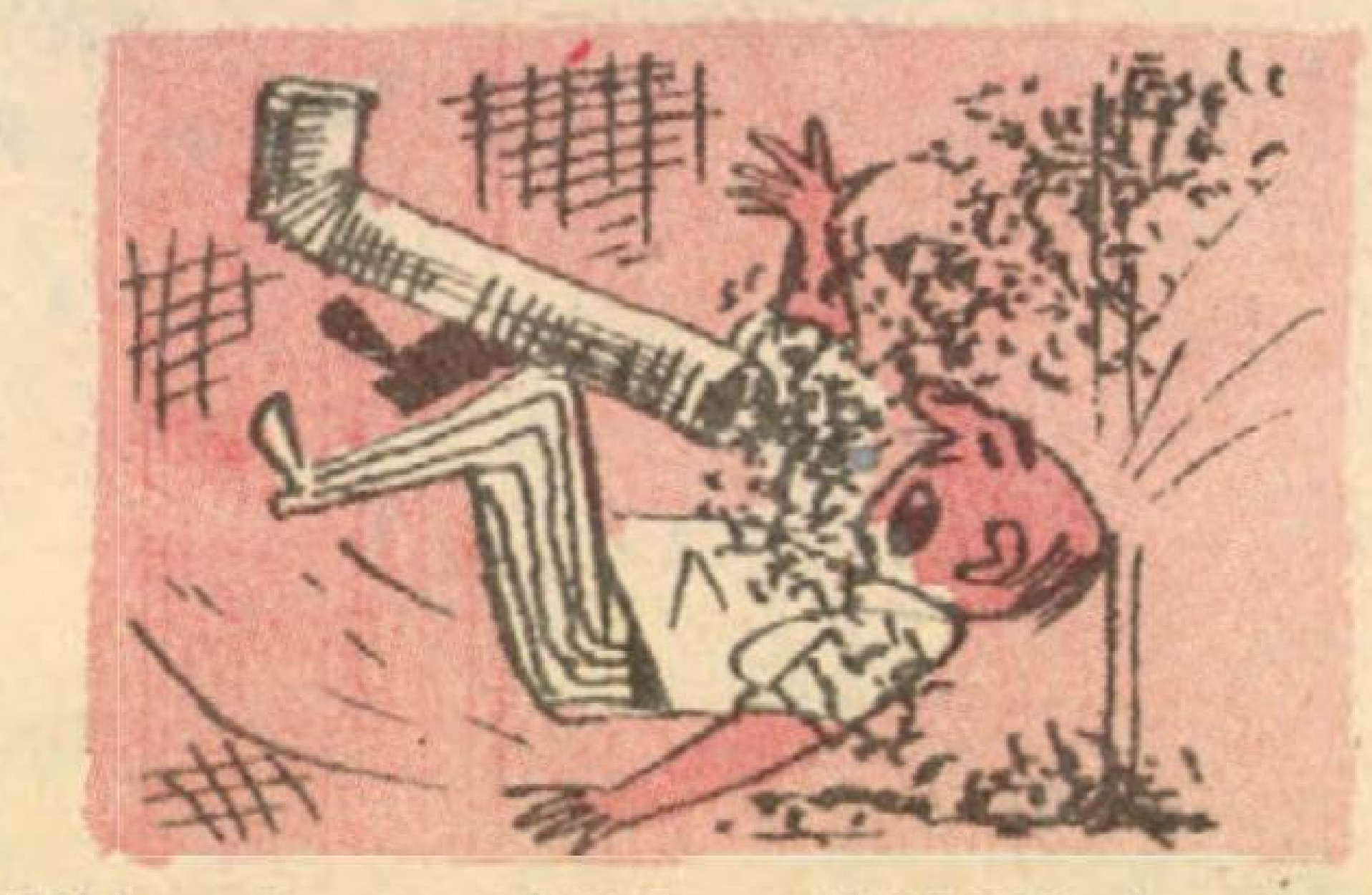

Igazának alátámasztásaként Zsiga bácsi kormos ujjával a szeme fölé bökött, ahol egy diónyi dudor jelezte, hogy a kormoló-kefe alaposan kitett magáért. Végül, mint utcafelelős, hivatalosan felkért, írjam meg ezt a Ludas Matyiba. Megírtam... Igenám, de mikor megírtam, és éppen pontot akartam tenni a végére, megszólalt az én folyton kotyogó lelkiismeretem, és azt mondta: „Vigyázz, Edus, vigyázz! Mert igen könnyen megeshetik ám, hogy ez a kefe nem tipikus, és csak egy van belőle ilyen makacs, a többi, amelyik a Kiskerben, meg a Nagykerben lapul, az mind remekmű, és mind hagyja magát húzogatni a csőben." Megköszöntem a lelki masszázst, és elzarándokoltam a Rákóczi út 19-ben levő Vulkán nevű kályhás-szaküzletbe, ahol a bolt vezetőjétől kértem egy füstcsőtisztító-kefét, amit próbaként ott nyomban belemártottam a fal mellett levő kályhacsőbe. Aztán húzom kifelé, de nem jön. Mondom a vezetőnek: panasz van ezekre a kefékre, mert – amint látja – nem lehet kihúzni őket a csőből. Erre a boltvezető odahívta egyik munkatársát, aki megfogta a csövet, ő meg a kefe nyelét, aztán együttes erővel szétrántották. Én igazolva láttam Zsiga bácsi panaszát, de a boltvezető nem. Ő ugyanis azzal érvelt, hogyha egyedül nem tudja valaki kihúzni a csőből a kefét, hívja a szomszédot, aztán úgy, mint ő, meg a segédje: hó-rukk! Még szerencse, hogy Zsiga bácsi nem hívott engem segítségül, mert igen könnyen megtörténhetett volna, hogy ma nem ő, hanem én viselném azt a diónyi dudort a homlokomon, amit a selejt Zsiga bácsi kobakjára varázsolt, de amit a kefe kigondolójának kellett volna kiutalni.

Bernáth Ede

BUÉK

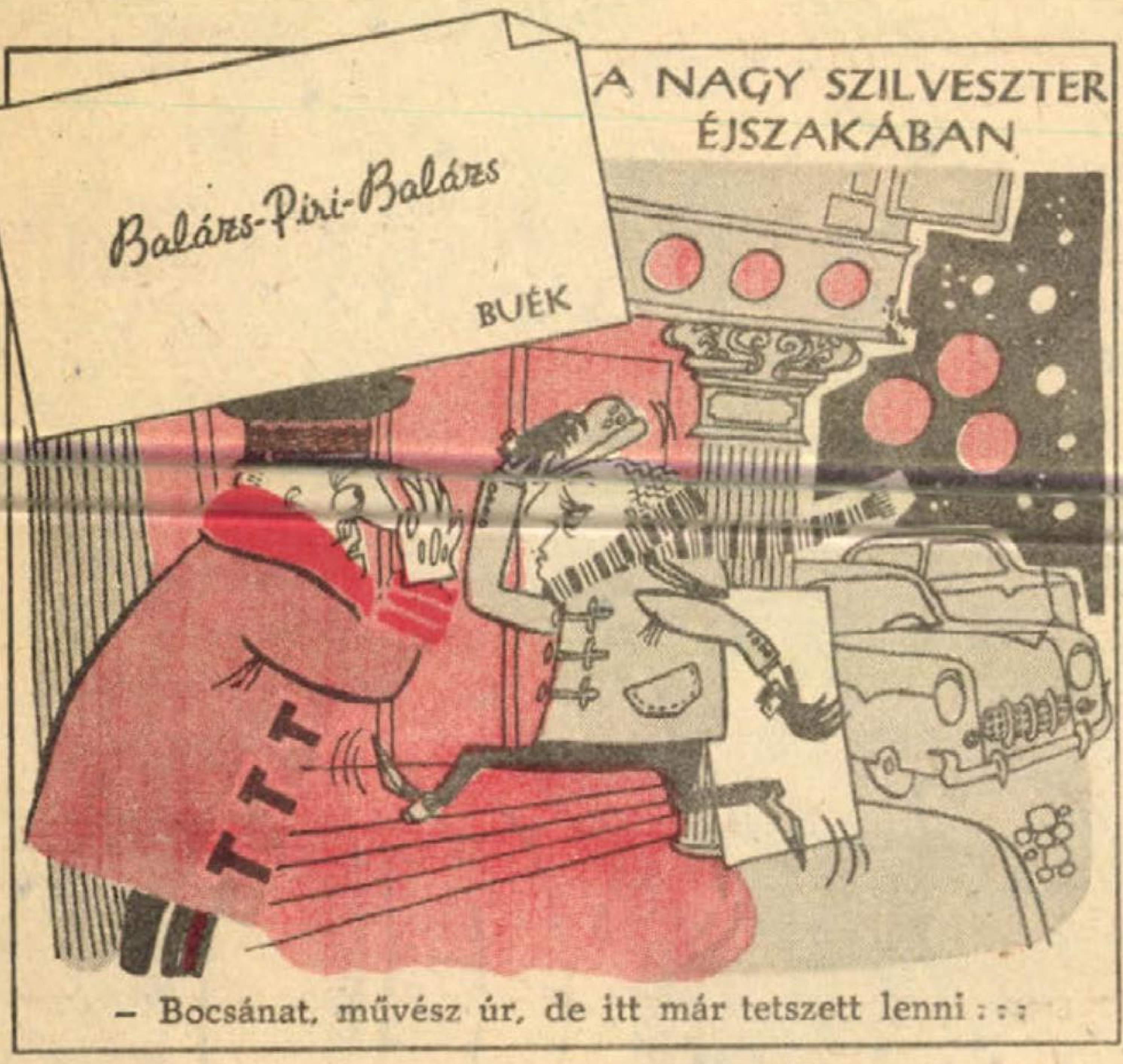

– Bocsánat, művész úr, de itt már tetszett lenni :::

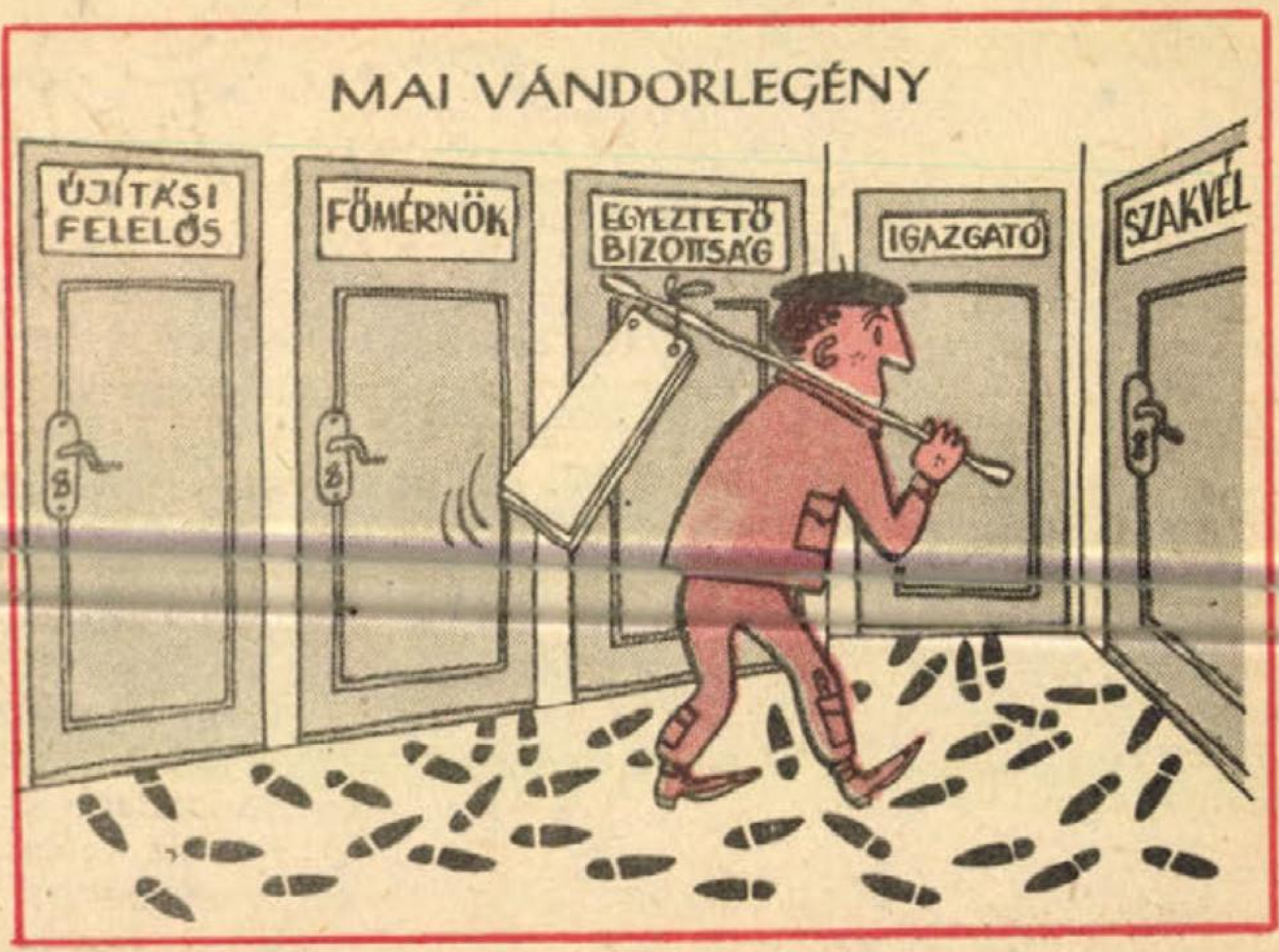

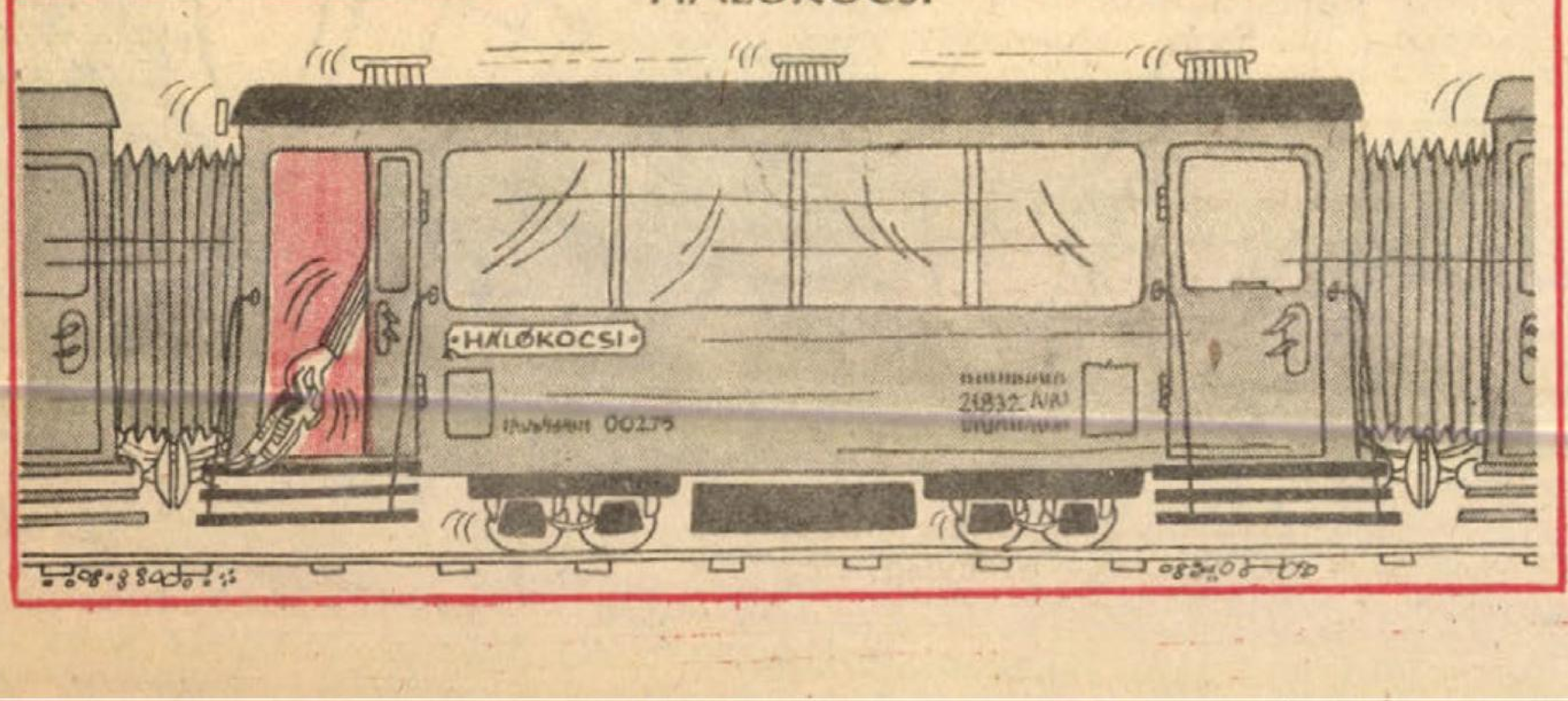

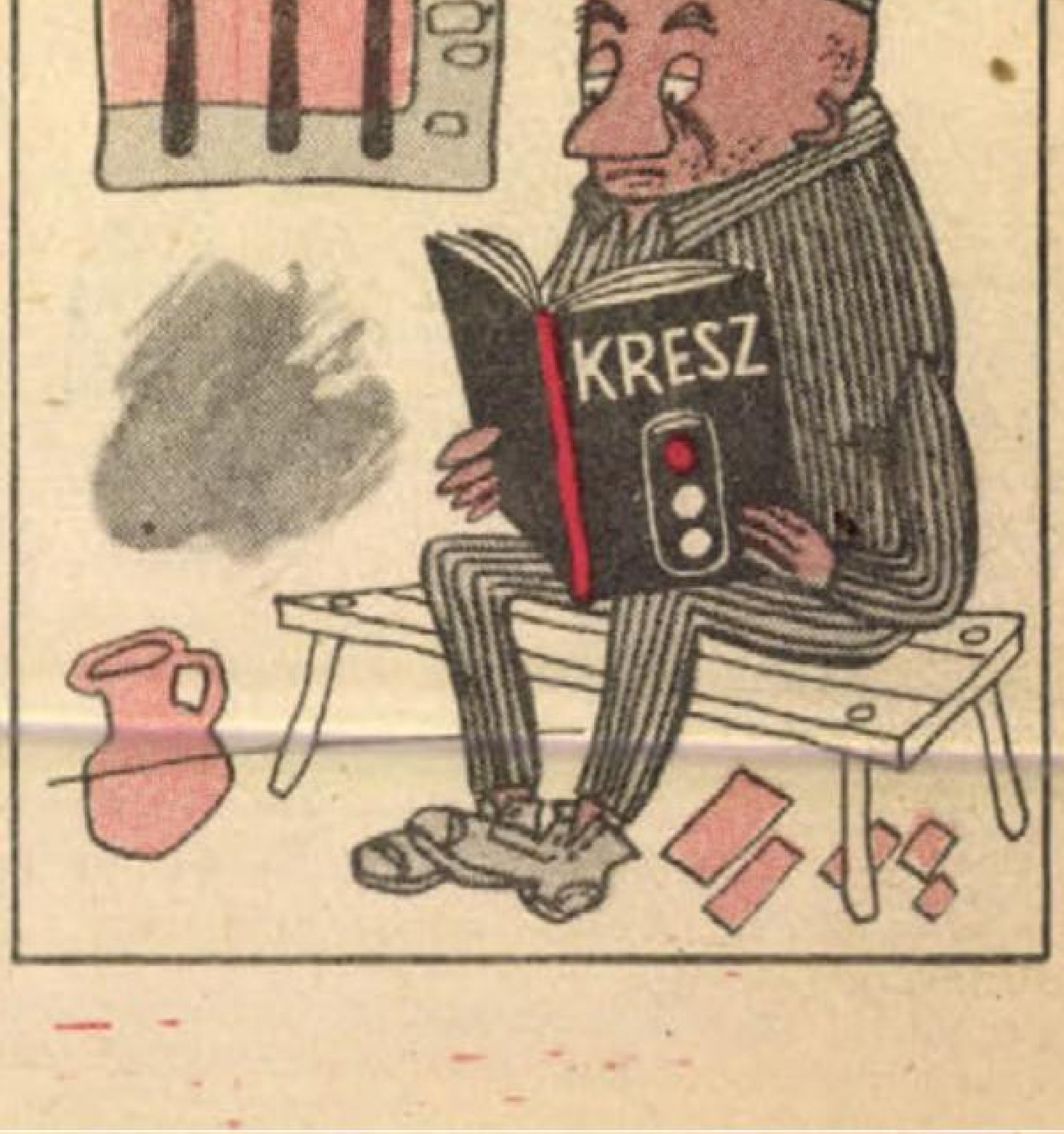

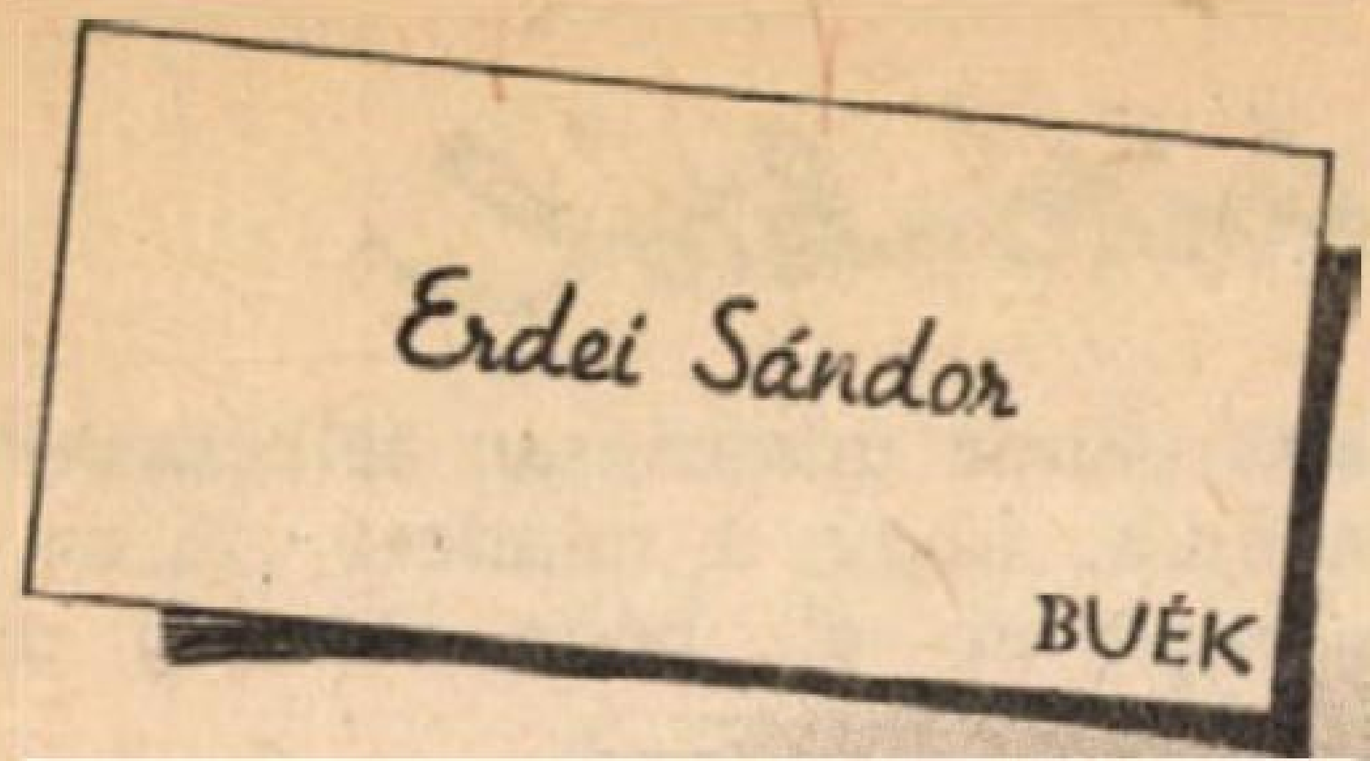

Ünnep utáni cserebere

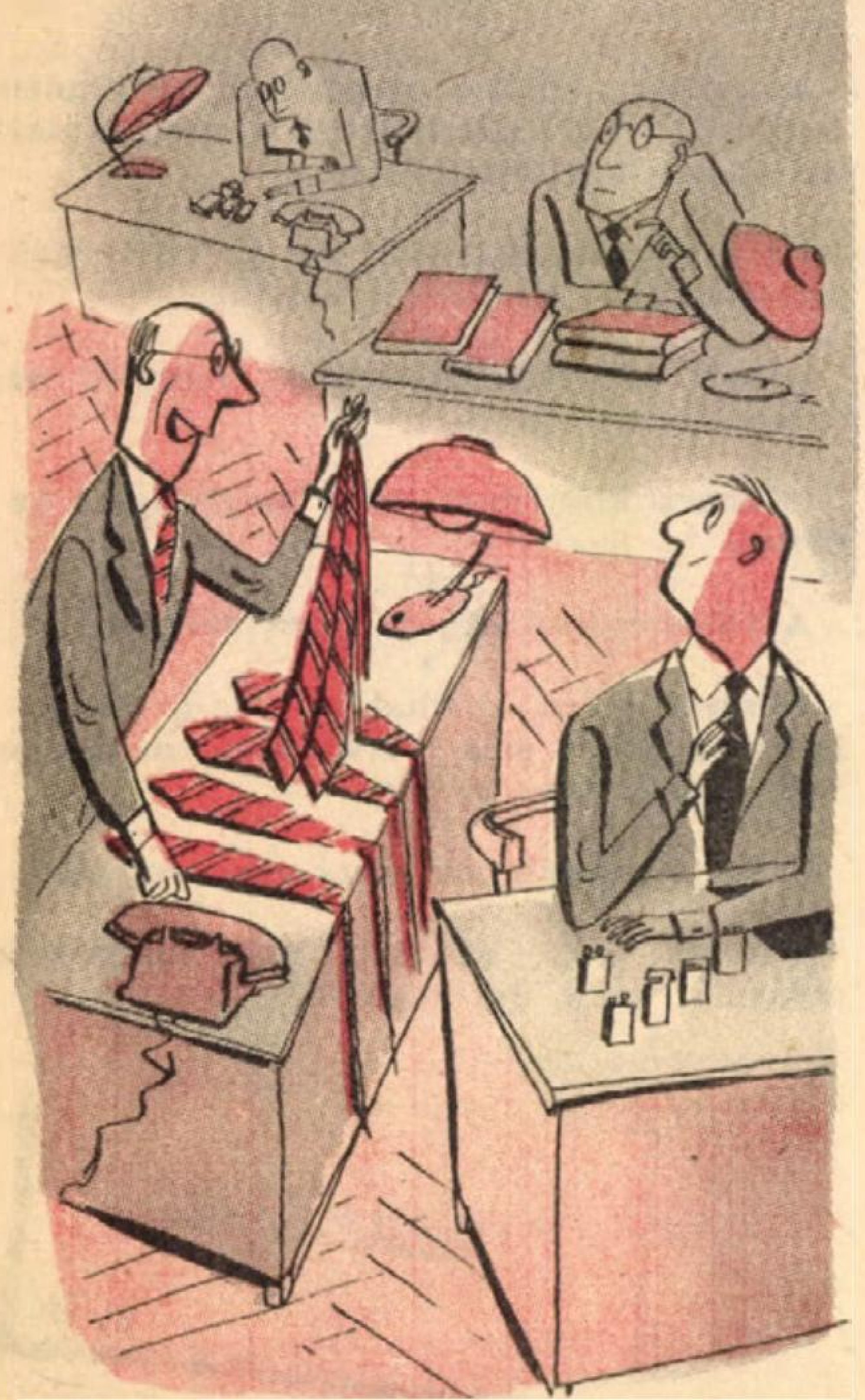

– Adok két nyakkendőt egy öngyújtóért!

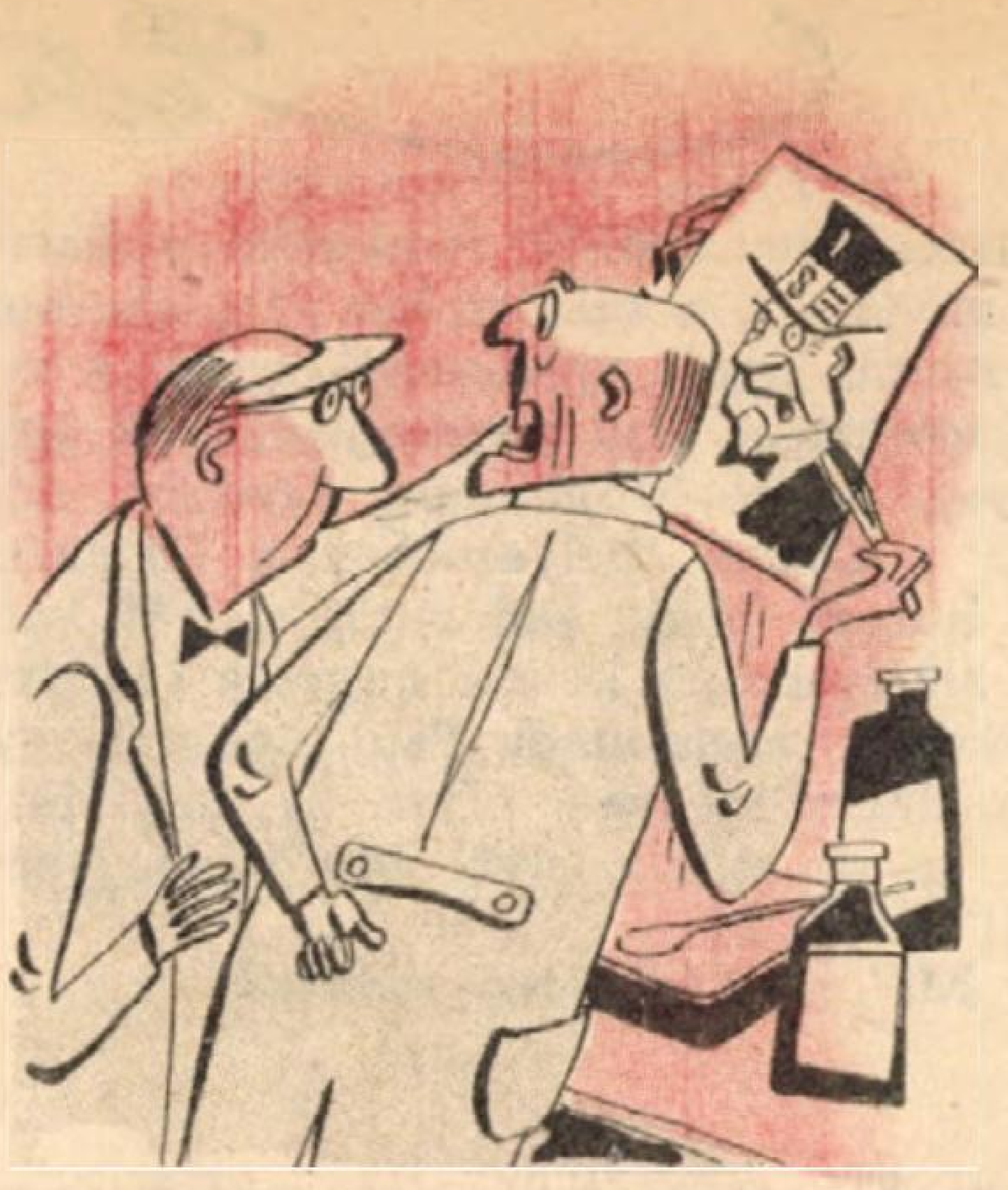

— Te, érted ezt? Határozottan emlékszem, hogy Hammarskjöld urat fényképeztem, de ha előhívom a felvételt, mindig ez az öreg úr van rajta . . .

A varázsló gesztenyepürét készít

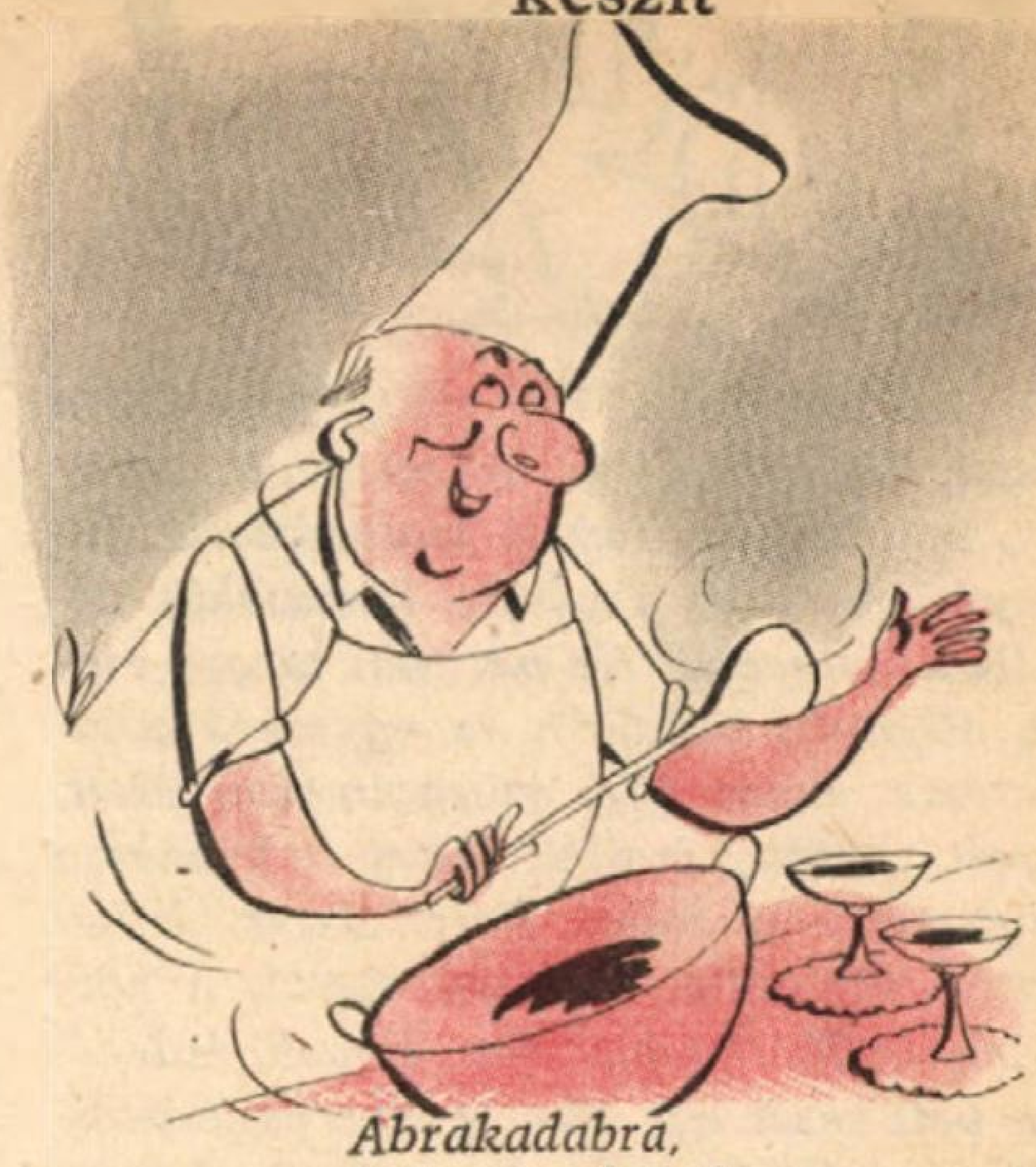

Abrakadabra,
Bab ragad habra : : :

Félős lakó

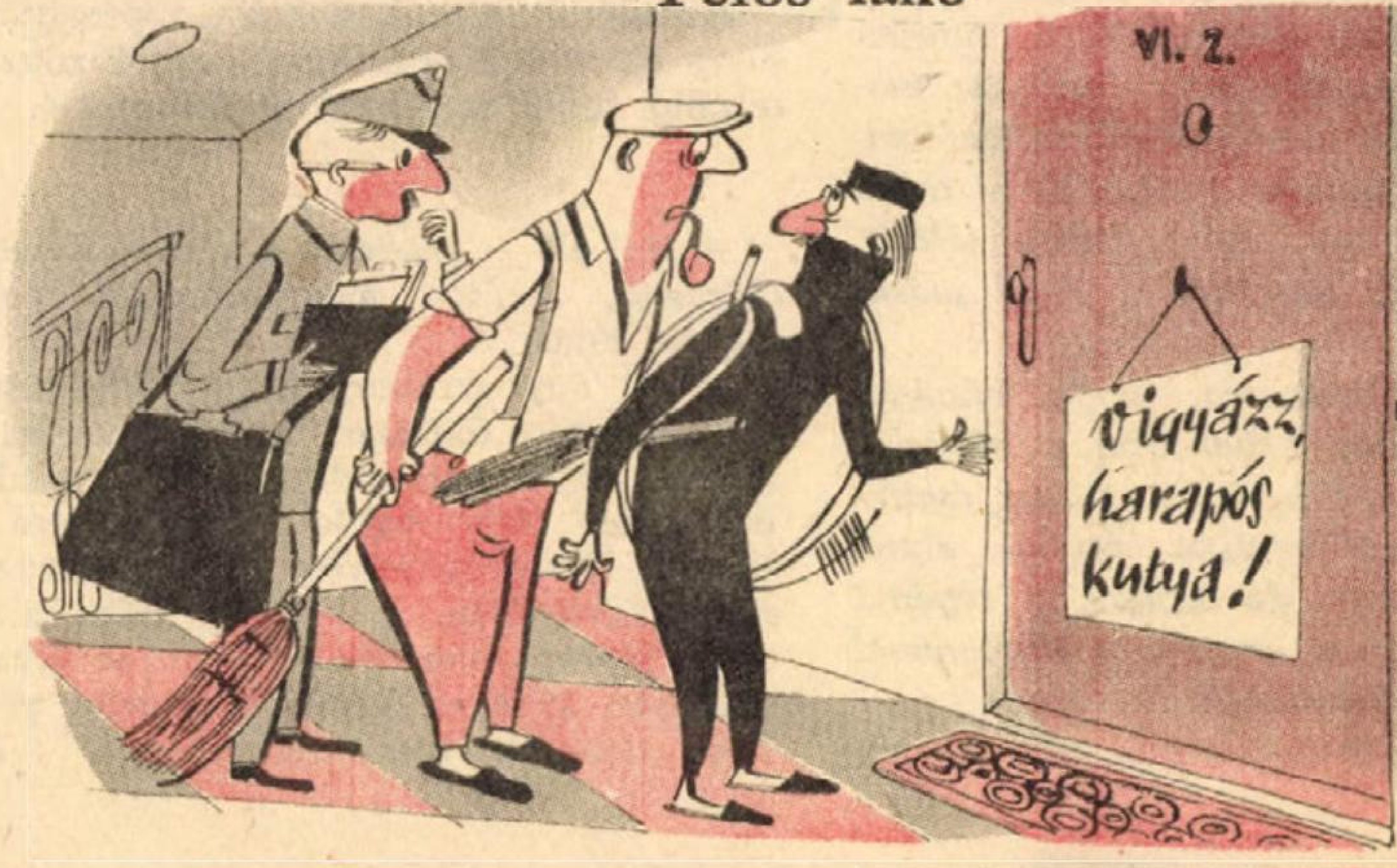
VI. 2.
Vigyázz,
harapós
kutya!

A tett színhelye

A bűnös visszatér a tett színhelyére . . :

Igen, a fiatal asztalos ellenállhatatlan kényszert érez, hogy visszamenjen *oda.* És amikor a harmadik Sevenal tabletta sem képes elaltatni háborgó lelkiismeretét – hirtelen fölugrik rekamiéjáról, felöltözködik, s máris kint van a néptelen éjszakai utcán.

Néhány perc, és megérkezik. Megkerüli a hatalmas új lakóépületet, s ott hátul megáll. Szemlesütve néz föl a legszélső földszinti ablakra. Ő zárta be délután belülről, amikor befejezte a „munkát".

Most meglöki a kisujjával – s az ablak oly engedelmesen nyílik ki, mint természet parancsára a gyönge rózsabimbó . . . Megragadja a párkányt, föltornázza magát, és behuppan a szobába. Nyitogatja-csukogatja az ablakot, de nem pászol az sehol. Mardossa a lelkiismeret: élete első komoly munkája – bűn, hogy ilyen hanyagul végezte el! Ha itt megnyomja, amott áll el, de valahonnan mindig húz befelé a metsző éjszakai levegő. Szegény lakók, akik holnap vagy holnapután ideköltöznek . . . Leendő náthájuk az ő lelkén szárad, a hanyag asztalosén . . .

Ámbátor, az is igaz, hogy szaktársai erőszakolták őreá megszokott munkastílusukat és tempójukat . . . „Sürget a határidő, nem érünk rá pepecselni!" – mondogatták egyre.

Az ifjú asztalos tapogatózva elindul a szoba túloldala felé, megkeresni a villanykapcsolót, hogy teljes világosságban nézzen szembe hanyagságának eredményével . . . Útközben – alig akar hinni a lábának – mintha egy kisebbfajta dombot kellene megmásznia! S mikor fölgyullad a villany, meggyőződik, hogy valóban, a vadonatúj parkett máris egy nagy területen fölpúposodik. Fejét csóválja: no, a parkettázók is csúnya munkát végeztek, pedig azok nála öregebb és tapasztaltabb szakemberek!

Dehát ez mégsem menti teljesen az asztalosok bű . . . na, nem bűnét, csak hibáját. Nagyot sóhajt, amire furcsa dolog történik. A falra festett szép őszi minták közül, egy faágról lassan leválnak a sárga levelek, talán tíz is egy csomóban, és nagy koppanással széttörnek a parketton . . .

Most már megértőn bólogat az ifjú asztalos. Lám, mindenki kényszerül hibát elkövetni, aki határidőre dolgozik; ilyen az élet, nem pedig olyan, amilyennek szentimentális ipari tanuló korában elképzelte.

Még eszébe jut, hogy az itt dolgozó négy csőszerelő különösen életrevaló legénynek látszott, megnézi hát az ő munkájukat is. Kimegy a konyhába, és megcsavarja a vízcsapot. Ott nem történik semmi, de három méterrel odább két vastag sugárban ömleni kezd a víz egy konnektorból.

Az ifjú asztalos lekiismerete vállat von. Azok az ablakok viszonylag elég jók.

Privát hasműtét után

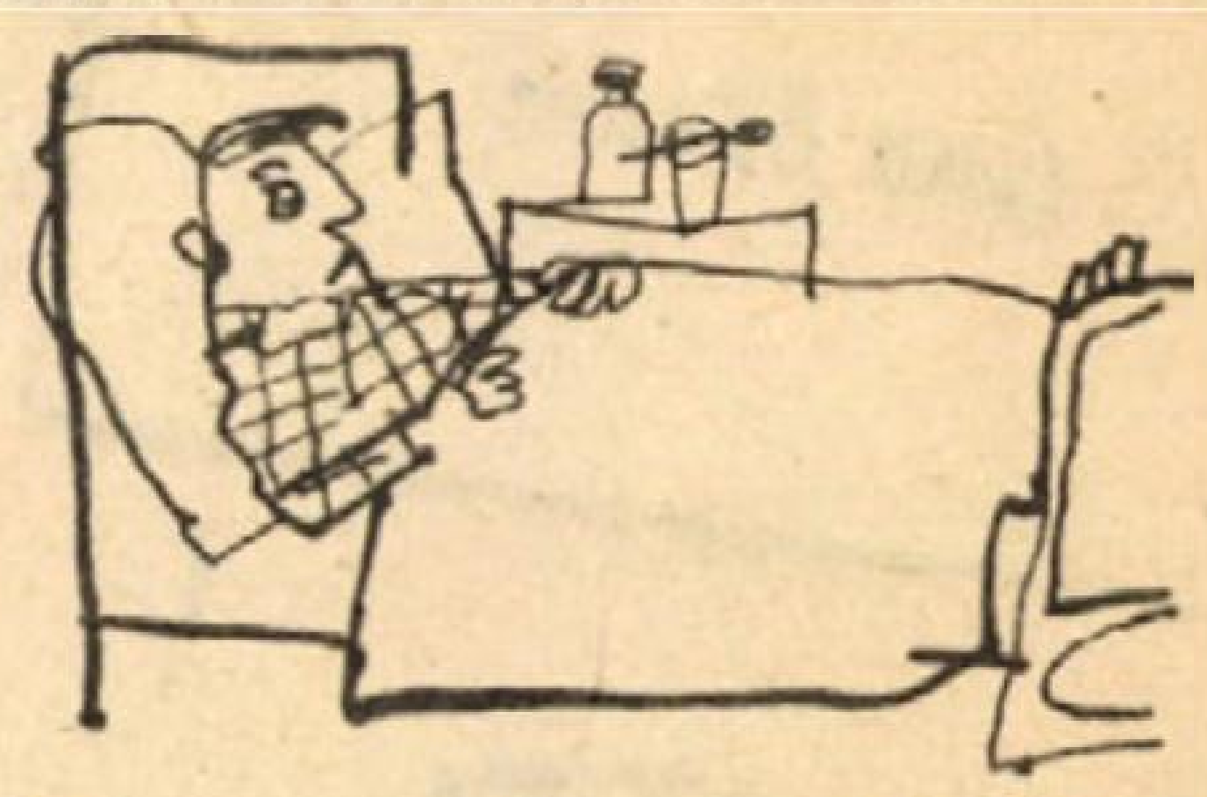

Élő vagyok én vagy holt?
Ez biz túl nagy vágás volt : : :
Nem a hason, azt nem bánom;
hanem hát : : : a pénztárcámon!

MOLEKULÁK

Az újévi fogadkozásokról. Új életmódot kezdeni könnyűnek látszik. Csak a régit nehéz abbahagyni : : :

Örök írói aggály. Olvassák írásaimat? *Ismernek* engem egyáltalán? – Az ember legszívesebben apróhirdetést tenne közzé, s úgy erőszakolná a *biztos* ismeretséget:

28 és ¾ éves barna humorista, saját írógéppel, megismerkedne magas, szőke vagy alacsony, kopasz olvasókkal, kacagtatás céljából. „Nem fog csalódni . . ." jeligére.

Dunai Ferenc
BUÉK

AZ ÍRÓ

Lelkiismeretes író volt, nem bizta magát képzelőerejére. Mindennek utánajárt, mindent igyekezett kitapasztalni. Ha bányászokról irt regényt, hónapokig bányában dolgozott. Ha paraszti tárgyú művet alkotott, előzőleg az egyszerű földművesek életét élte, szorgalmasan ásott, kapált, vetett, aratott, hogy tökéletesen megismerje a falusi környezetet. Írásai élettől duzzadtak, minden szavát a közvetlen átélés hitelesitette. Ennek érdekében vett részt egy Mount Everest-expedicióban, szállt le a tenger mélyére búvárharangban, szöktette meg egy közép-amerikai milliomos leányát. Részt vett néhány távol-keleti államcsinyben, tutajon átkelt a Csendes-óceánon. Beoltatta magát több ritka betegség kórokozóival, majd új gyógyszereket próbáltak ki rajta. Néhány hetet egy szputnyikban töltött; s több felvételt készitett a Hold másik oldaláról.

Legutóbb elhatározta, hogy bűnügyi regényt ir. Hogy behatoljon a bűnözők lelkivilágába, egy betörőbandához csatlakozott. Felbecsülhetetlen értékű élményekre tett szert, de sajnos, a regényt nem tudta megirni, mert egy alkalommal üldözés közben lelőtték.

Tanulság: nem elég átélni, élni is kell.

Pesti tudósítónktól

Mivel nem akarok lemaradni a fiatalok mögött, s a bizalmukat sem akarom elveszteni, lépést igyekszem tartani a világslágerekkel. Ifjú társaságban csak úgy hanyag nemtörődömséggel kezdtem dúdolni a Dianát, helyesebben a Dajánát. Azt hittem, hogy vadonatúj dalról van szó, amelyet nem kisebb nagyság szerzett és énekelt, mint maga Paul Anka. Hogy ez a sláger mégsem olyan új, mint hittem, az az egyik süvölvény megjegyzéséből derült ki:

– Mi ez? Középkori zsoltár?

*

Egy XV. századbeli olasz rádióműsor került a kezembe. Egy érdekes műsorszámra akadtam: „Méregkeverők ötperce.”

*

Az elmúlt éjszakán azon töprengtem, hogy vajon a Nemzetközi Duna Bizottság mindig folyó ügyekkel foglalkozik-e.

*

– Hol él? – kérdezte a kedves Közért-elárusító, amikor megkérdeztem, hogy nincs-e tojás.

Mivel úgy éreztem, hogy ideje végre ezt a kérdést tisztázni, kifejtettem, hogy a Tejút egyik naprendszerének harmadik bolygóján élek, nyolc fénypercnyire a Naptól, 4,31 fényévnyire az Alfa Centauritól, Európában, a Magyar Népköztársaság fővárosában, Budapesten, az északi szélesség 47-ik, a keleti hosszúság 36-ik foka táján, a Duna jobbpartján... Az elárusító ekkor udvariasan félbeszakított, azt mondta, hogy ő mindezt elhiszi, de én is higgyem el, hogy jelenleg nincs tojás.

Mindenféle

Az ember nemcsak elfogultságból elnéző önmaga iránt, hanem azért is, mert ismeri az összes körülményeket.

*

Az a legveszélyesebb, ha az embernek tehetségtelen ellenségei vannak.

*

Mások megrágalmazásának sokszor az önismeret az alapja.

*

Jótanácsokból nem lehet megismerni az életet.

*

A tehetségtelenség is lehet sokrétű.

*

Tolsztoj leszólta Shakespeare-t. Csodálatosképpen ez sem Shakespeare-nek, sem Tolsztojnak nem ártott.

*

Csak jó művésznek lehet rossz napja.

*

Vannak írók, akiknek már nincsenek olvasóik, csak évfordulóik.

Feleki László

BUÉK

Gerő Sándor

BUÉK

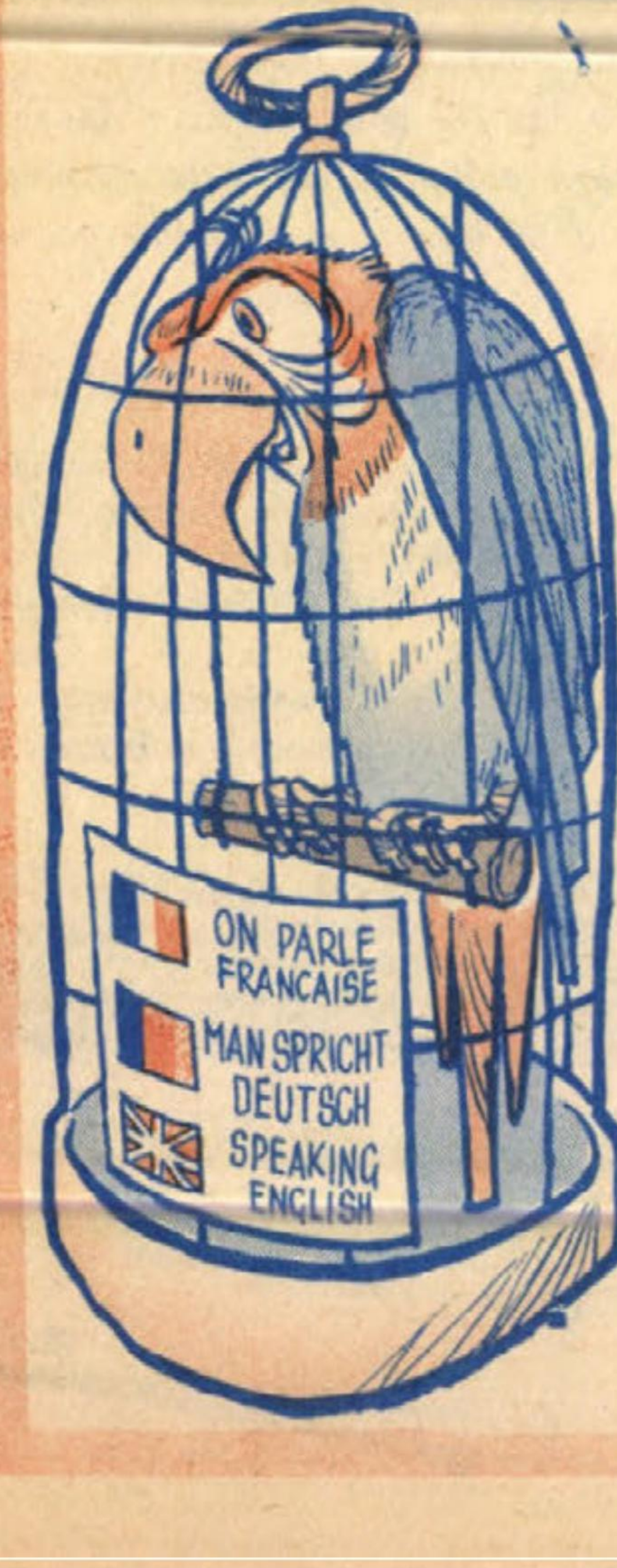

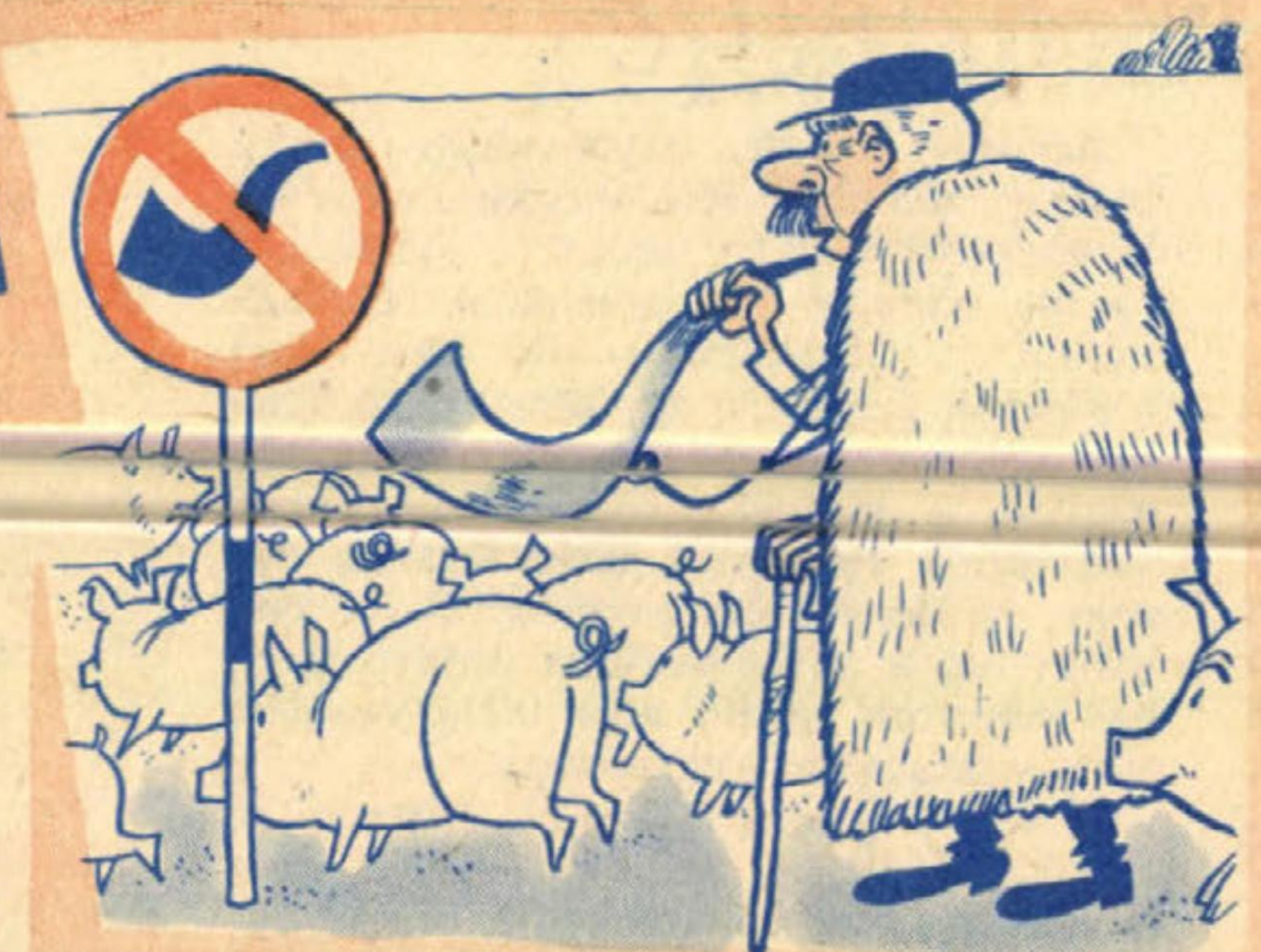

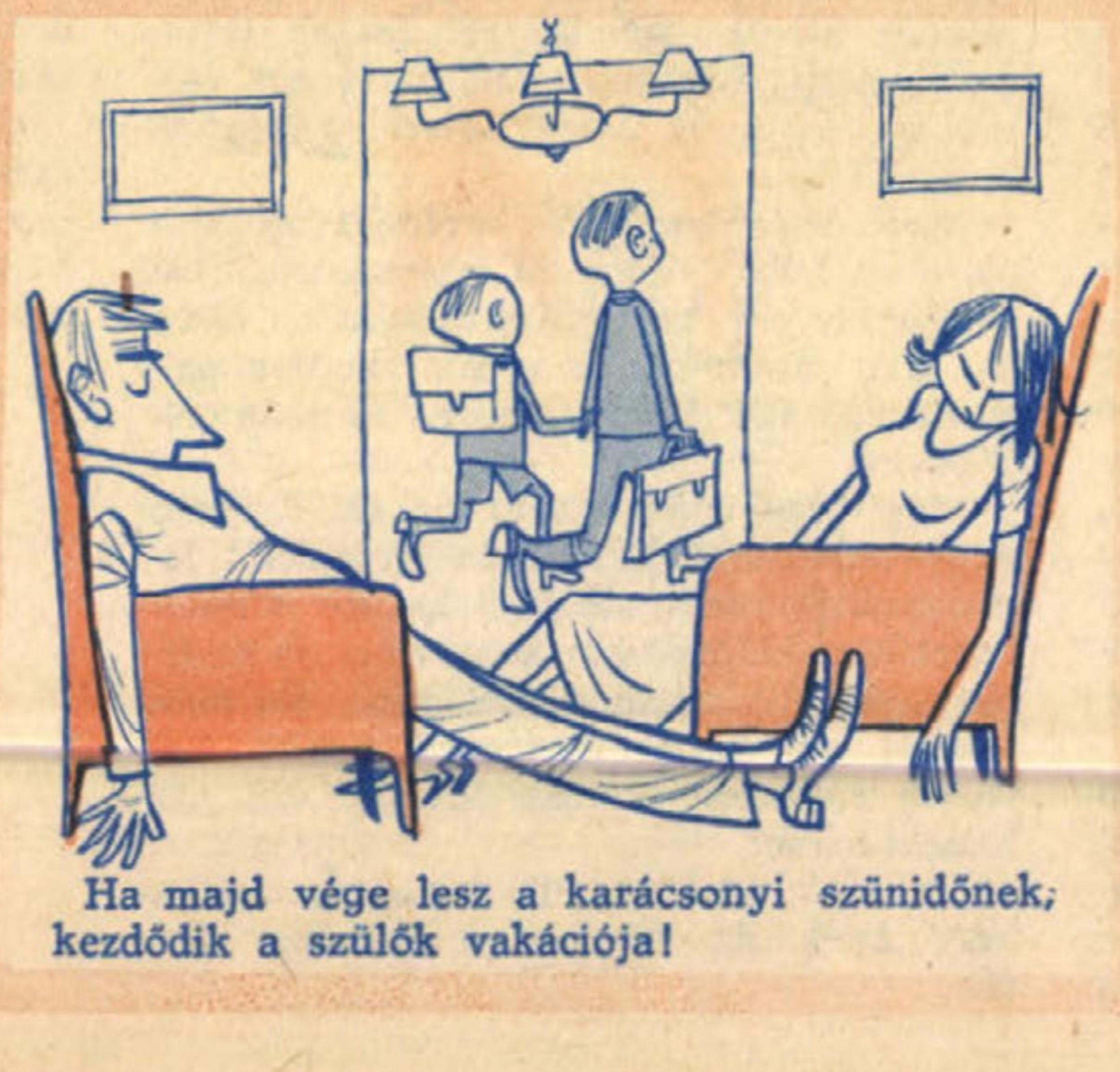

Ha majd vége lesz a karácsonyi szünidőnek, kezdődik a szülők vakációja!

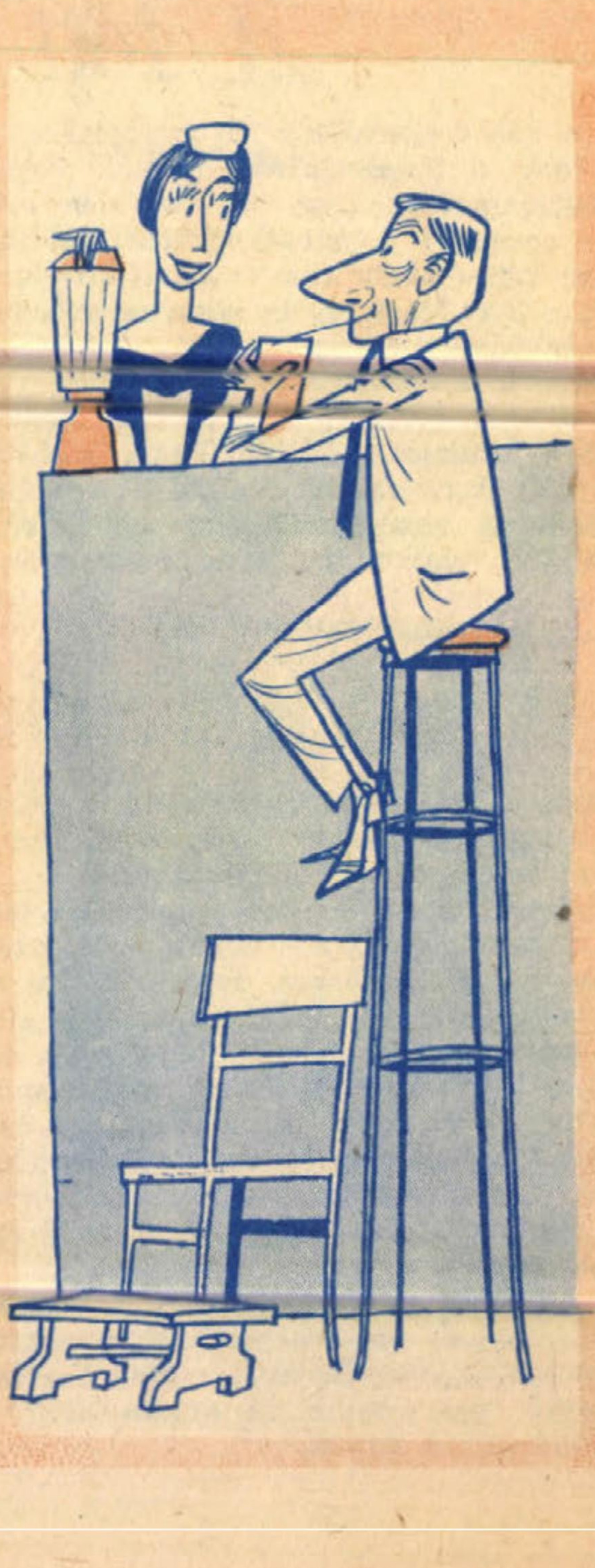

Hegedüs István

BUÉK

Garzonlakás

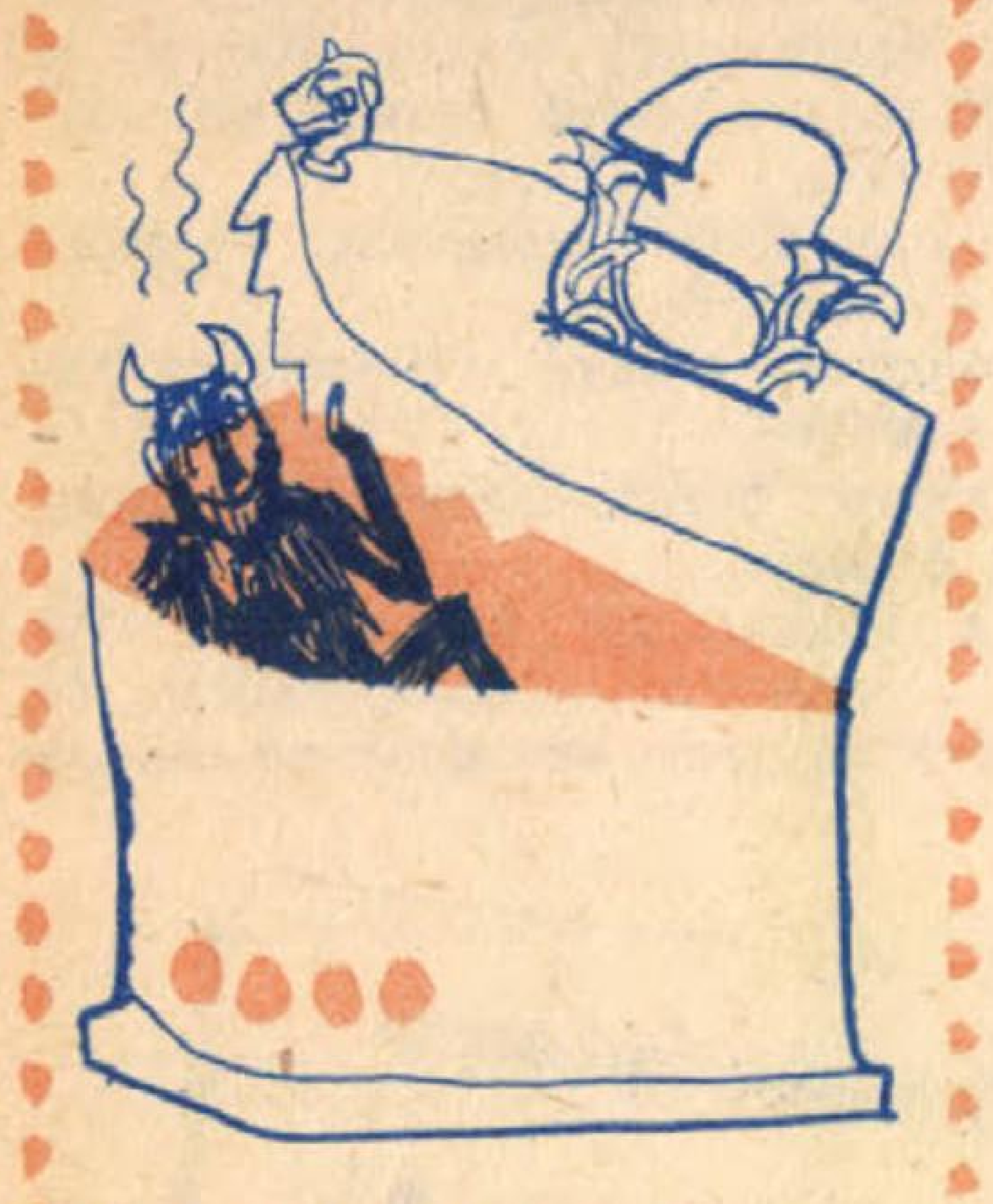

Jól nősült

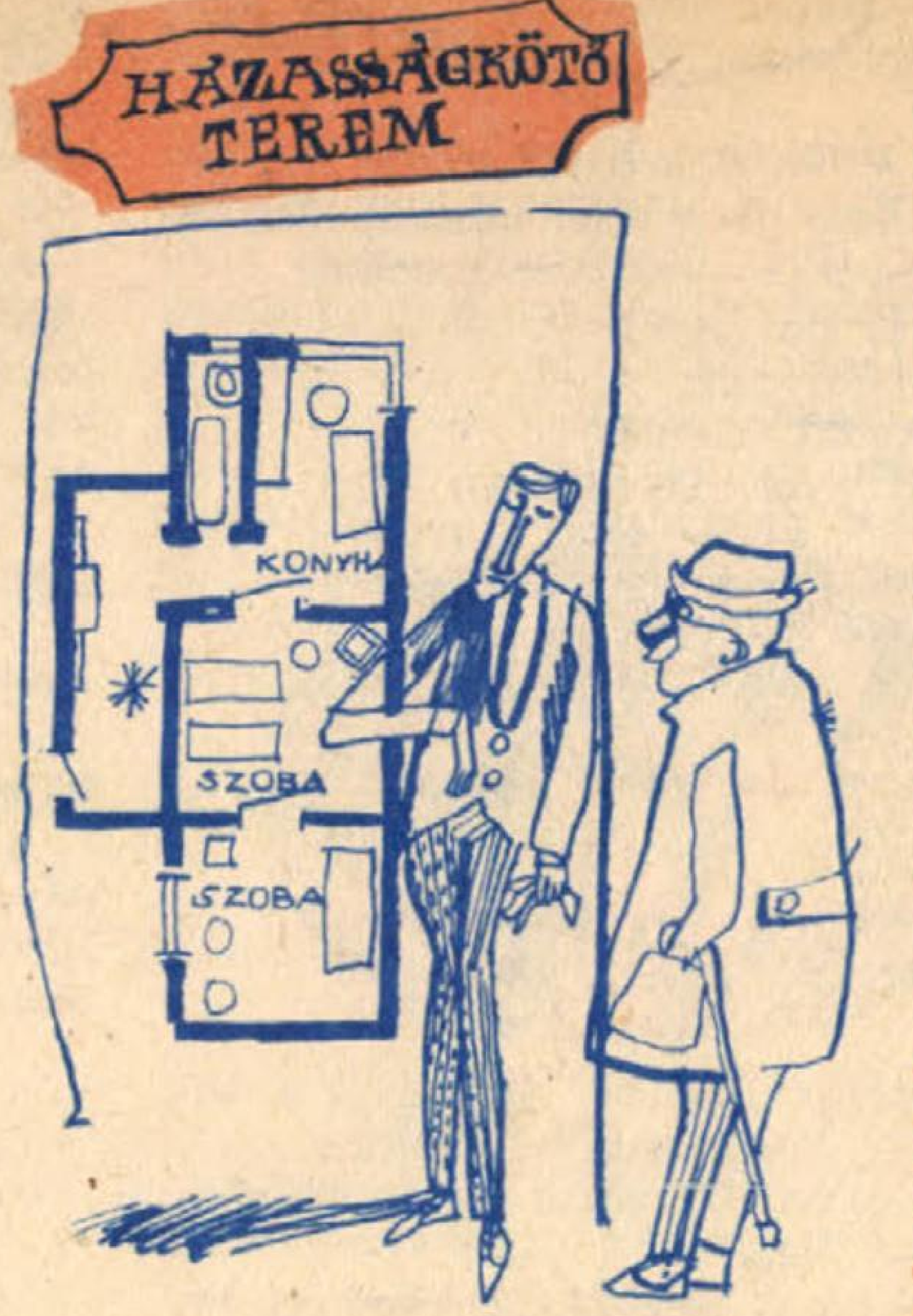

A kertész tréfája

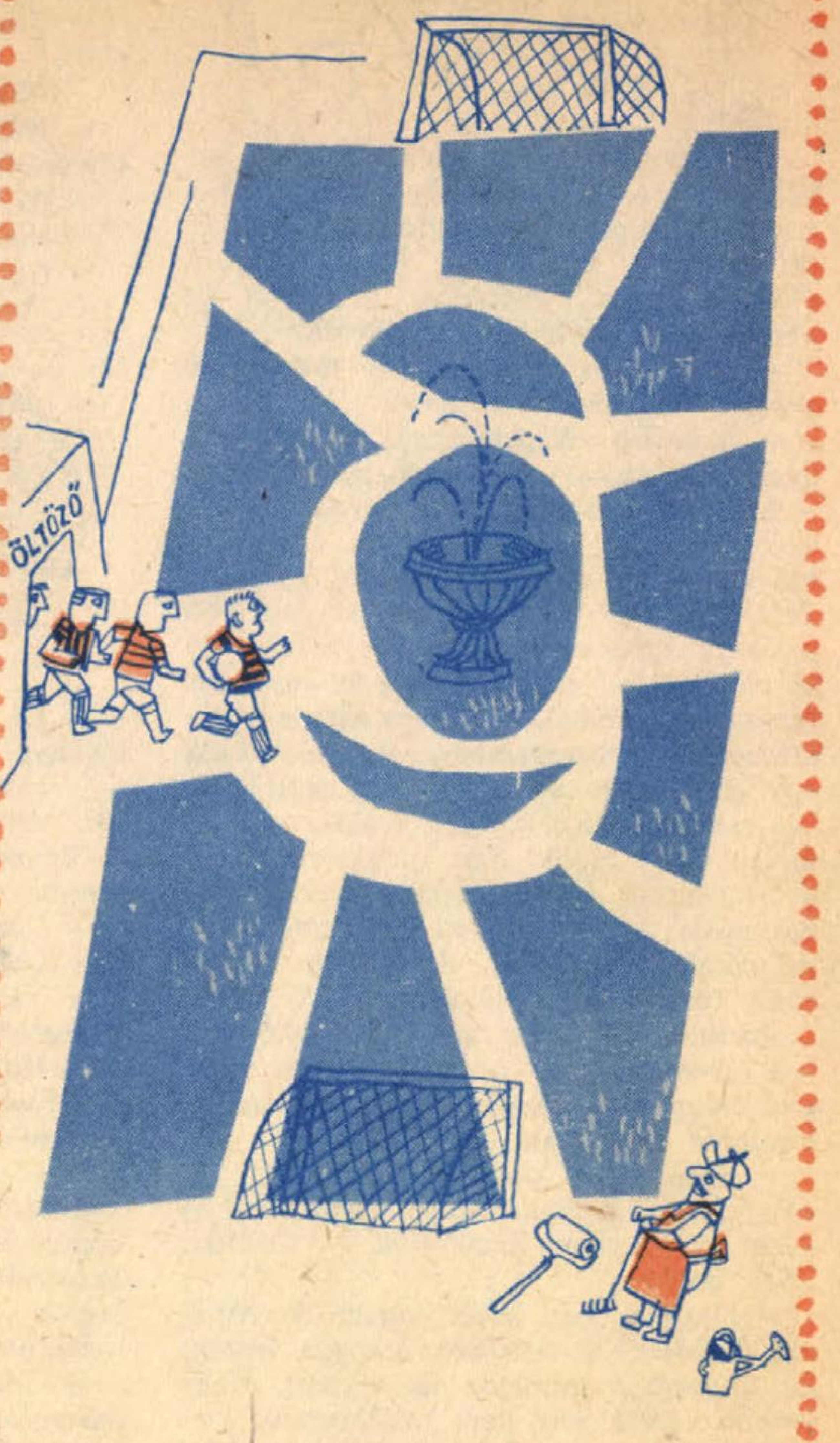

Exkavátorral a torta ellen

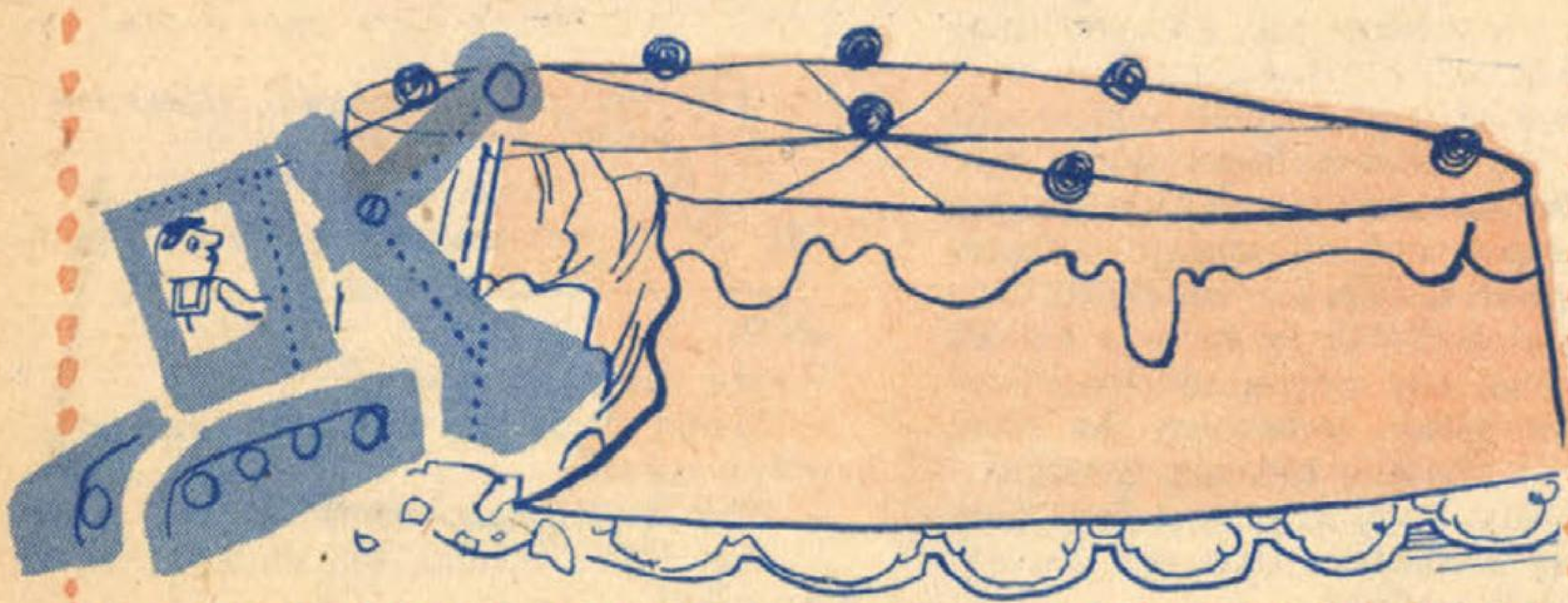

LEVÉL önmagamhoz

Kedves Barátom!

Szerkesztői minőségében módjában áll Önnek, hogy a saját, sőt a mások tollával is, írásban és rajzban éles harcot vívjon a borravaló ellen. Jól tudom, Önnek is része van abban, hogy a Ludas Matyi számos olyan szatirikus írást és karikatúrát közölt már eddig is, amely bátran támadja azokat, akik a borravalót adják, és ostorozza azokat, akik a borravalót elfogadják. Tárgyilagosan meg kell állapítanom, sem Ön, sem a lap többi munkatársa nem harcolt hiába. Ma már akadnak olyan öntudatos dolgozók, akik restelkedve adják a borravalót és vannak már olyan öntudatos dolgozók — különösen a vendéglátó és a fodrásziparban —, akik nem restelkedve elfogadják. Nagy lépést tennénk előre, ha egyrészt azok, akik a borravalót adják, nem restelkednének, és nem adnák, másrészt azok, akik a borravalót kapják, restelkednének, és nem fogadnák el a borravalót.

Ha ilyen eredményt eddig még nem is sikerült elérni, kérem Önt, ne csüggedjen! Vannak arra nézve biztató jelenségek, hogy ez a heroikus küzdelem meghozza a gyümölcsét. Az Ön példáján tudom legjobban bizonyítani álláspontom igazát, és törhetetlen optimizmusom helyességét. Én tudom legjobban, hogy a borravaló elleni küzdelem agitatív hatására elsősorban Önben ébredt fel a lelkiismeret, és így szólt saját magához: „Még sincs az rendjén, hogy teljes mellszélességgel kiállok a borravaló ellen, és én magam is éppen úgy osztogatom a borravalót pincérnek, fodrásznak és mindenki másnak, mint az olvasó, akit meg akarok győzni ennek helytelenségéről.”

Amikor pedig Ön magában a dolgot ilyen világos logikával elrendezte, még hosszú ideig azon elmélkedett, hogy vajon mit gondol Önről az a szövetkezeti fodrász-dolgozókartárs, aki évek óta, naponta borotválja, és háromhetenként nyírja, midőn e nélkülözhetetlen művelet után Ön a markába nyomja a borravalót. Szégyellem kimondani, de Ön arra a következtetésre jutott, hogy a fodrász-kartárs jó nagyot kuncog magában, és hangosan így szól a másik fodrász-kartárshoz: „Na látod, ez is vizet prédikál, és bort iszik.”

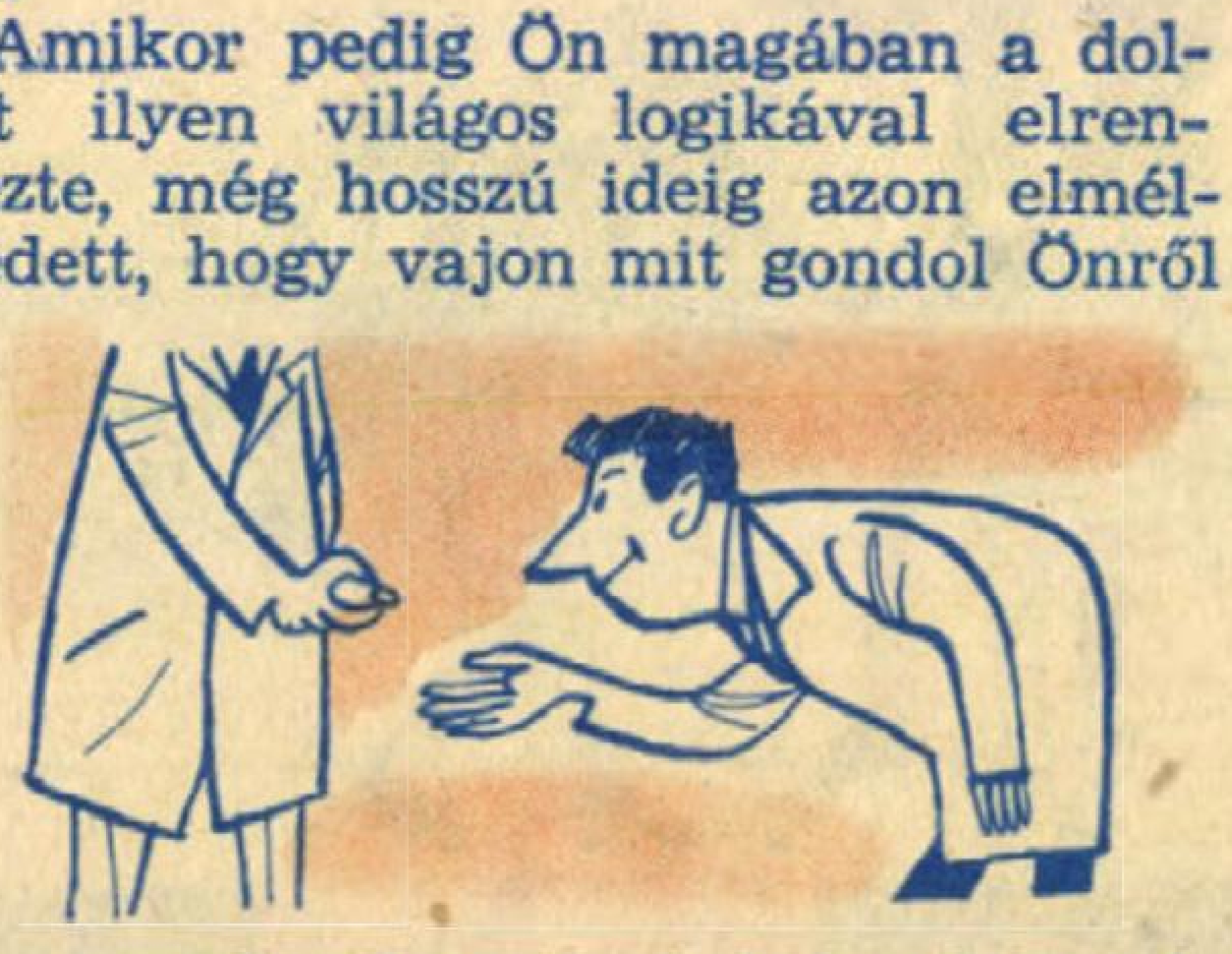

Ez a gondolat felborzolta Önt, otthagyta a megszokott szövetkezeti fodrász-műhelyt, és tüstént elment egy másikba, ahol Önt személy szerint nem ismerik, s a borravaló elleni küzdelemben elfoglalt exponált szerepéről mit sem sejtenek. Az új fodrászüzletben Ön éppen úgy a markába nyomta a fodrász-kartársnak a borravalót, mint annak előtte. Amikor azonban az egyik reggel benyitott a fodrászüzlet ajtaján, és kórusban köszöntötték a fodrász-kartársak, hogy: „Jó reggelt, szerkesztő úr!” — megingott ebben a feltevésében. A fodrász-szakma sajátossága, hogy a fodrász-kartársak ott mindenről és mindenkiről eszmét cserélnek, természetes, hogy időközben Önt is „lekáderezték”. Most tehát már ebben az üzletben is ismerik. Sürgősen újabb helyet kell keresnie, hacsak nem akarja a borravalót restelkedve adni. Érthető, ha másnap már habozás nélkül egy másik fodrászüzletben borotválkozott, és változatlanul adta a borravalót, éppen úgy, mint azelőtt.

Végül is tizenkétszeres csere után, immár hónapok óta távol a lakóhelyétől, egy óbudai fodrászüzletbe jár Ön, ahol a kutya sem ismeri, és így nyugodt lelkiismerettel folyósíthatja a mindennapi borravalót a szövetkezetben, és folytathatja a borravalóellenes harcot a szerkesztőségben.

Földes György

BUÉK

* Erzsike *

Ez év novemberében Erzsikével találkoztam a körúton. Gyönyörű őzikeszeméből sugárzott a boldogság. Erzsikéről tudnunk kell, hogy lágyan leomló éjfekete hajjal, gyönyörű pofikával és karcsú, fiús alakkal rendelkezik.

– Hogy van, Erzsike? – tettem fel a sablonos kérdést.

– Remekül. Képzelje el, férjhez megyek – újságolta örömmel, és folytatta: – Most is a vőlegényemet várom. Menyasszonyi ruhát nézünk. Tudja, olyan ruhát szeretnék csipkéből, magas nyakkal, derékban egy kicsit behúzva, legalább tizenegy méteres fátyollal. A hajam így kétoldalt lesz fésülve, középen egy édes markazit hajékkel. A koszorúslányok természetesen rózsaszínben lesznek. Lesz egy gyönyörű csokrom, száz szál hófehér szekfűből. Különleges, osztályonfelüli, melegházi virágok. Feri megígérte, hogy a lakásunkat az én ízlésem szerint rendezhetem be. Lesz egy kék szalonunk, szilvakék bútorokkal. A falakba rejtett égők türkizkéken világítanak. A fürdőszobánkat halovány, almazöld márványból tervezem. Mit gondol, milyen szappan megy az almazöld fürdőszobához? – kérdezte izgatottan.

– Ezen még gondolkoznom kell – válaszoltam diplomatikusan, majd forrón kezet szorítottam Erzsikével. – Örülök, hogy boldog.

– Nagyon. Feri imád engem. A tenyerén hordoz. A csillagot lehozná értem. Én vagyok a mindene és viszont. Kedvesebb fiúval még nem találkoztam.

– És magas? – kérdeztem kíváncsian. Tudom, hogy a nőknél az ilyen külső adottságok sokat számítanak.

– Középmagas. Épp elférek a hóna alatt.

– Milyen színű a haja?

– Hát haja az speciel nincsen. De ez olyan elegáns – áradozott Erzsike.

– És hol dolgozik?

– Nem dolgozik.

– Hát munkakerülő?

– Mit képzel! Nyugdíjas.

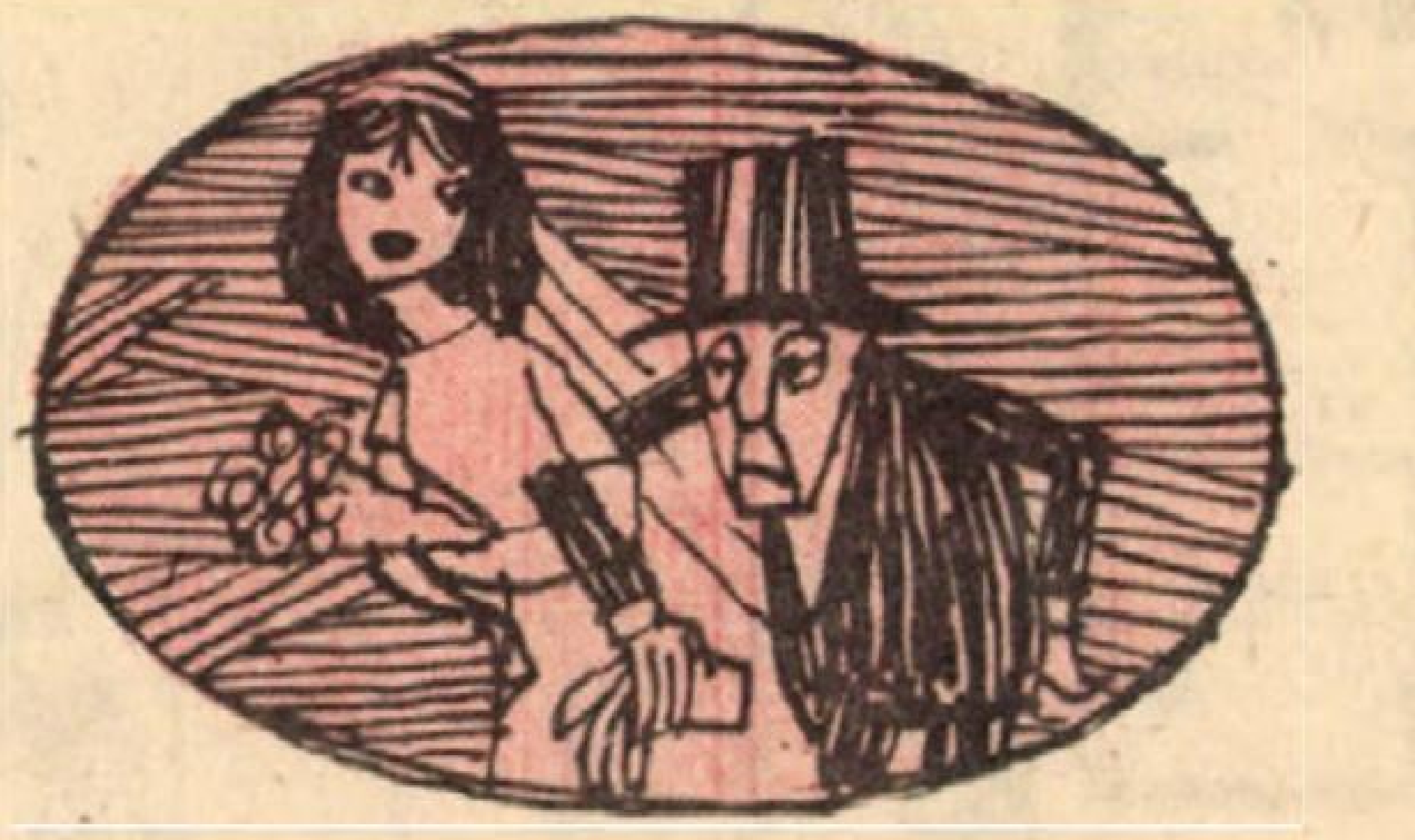

– De drága Erzsike, hány éves a vőlegénye? – kérdeztem felindultan.

– Hatvanhat. De nézze meg a fényképét, milyen fiatalos.

Megnéztem a fotográfiát. Megtört tekintetű öregúr meredt rám a képről.

– Cuki, nem? – érdeklődött Erzsike.

– Cuki – bólintottam, arra gondolván, hogy a szerelem vak, és nem ismer korhatárokat.

– Higgye el, egy férfinél nem számít a szépség. És olyan kedves modora van. Órákig elhallgatnám, mikor lágy hangon beszél nekem a bankbetétjéről. Olyan kedves, mikor szomorúan emlékezik boldogult szüleire. Tőlük örökölte a családi ékszereit. Van egy súlyos színarany karkötője. Azt szokta mutogatni, ha rossz a kedvem – mesélte lelkesen Erzsike.

– Gondolja, hogy egy húsz éves lány harmonikus házaséletet élhet egy hatvanhat éves férfi mellett?

– Vártam volna a mesebeli hercegre? Feri már túl van a sihederkor éretlen kalandjain. Tapasztalt, felnőtt férfi, akire nyugodtan támaszkodhatom. Ő nem lesz képes arra, hogy megcsaljon.

– Ez valószínű – helyeseltem.

– Gonosz szüleim is ellenzik házasságunkat, de én imádom Ferit, vagy az ő felesége leszek, vagy senkié. Már itt is van a drága – mutatott Erzsike egy vajszínű Skodára.

Tiszteletre méltó aggastyán vánszorgott ki a kocsiból:

– Csókollak, Mucus – üdvözölte hanyagul Erzsikét.

– Szervusz, Ferkó, mehetünk – intett bájosan Erzsike.

– Sok boldogságot kívánok az ifjú párnak – kiáltottam elérzékenyülten, és irigykedve néztem az elsuhanó Skoda után.

Galambos Szilveszter

BUÉK

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Pistike megkérdezi a mamáját:

– Mama, ismertél te engem, mielőtt a gólya hozott?

– Nem ismertelek, fiacskám.

– Hát akkor honnan tudtad, hogy én vagyok az?

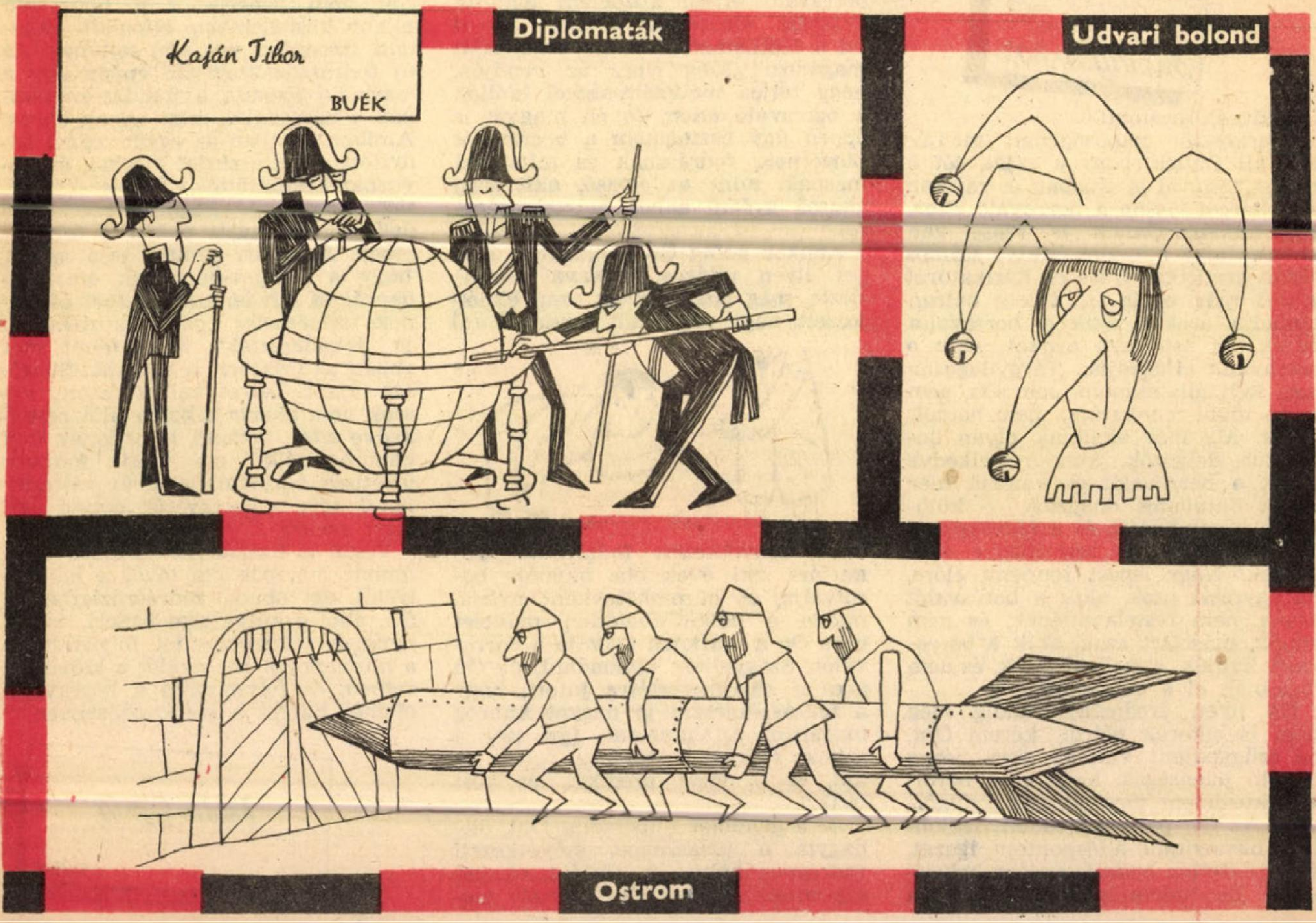

Kaján Tibor

BUÉK

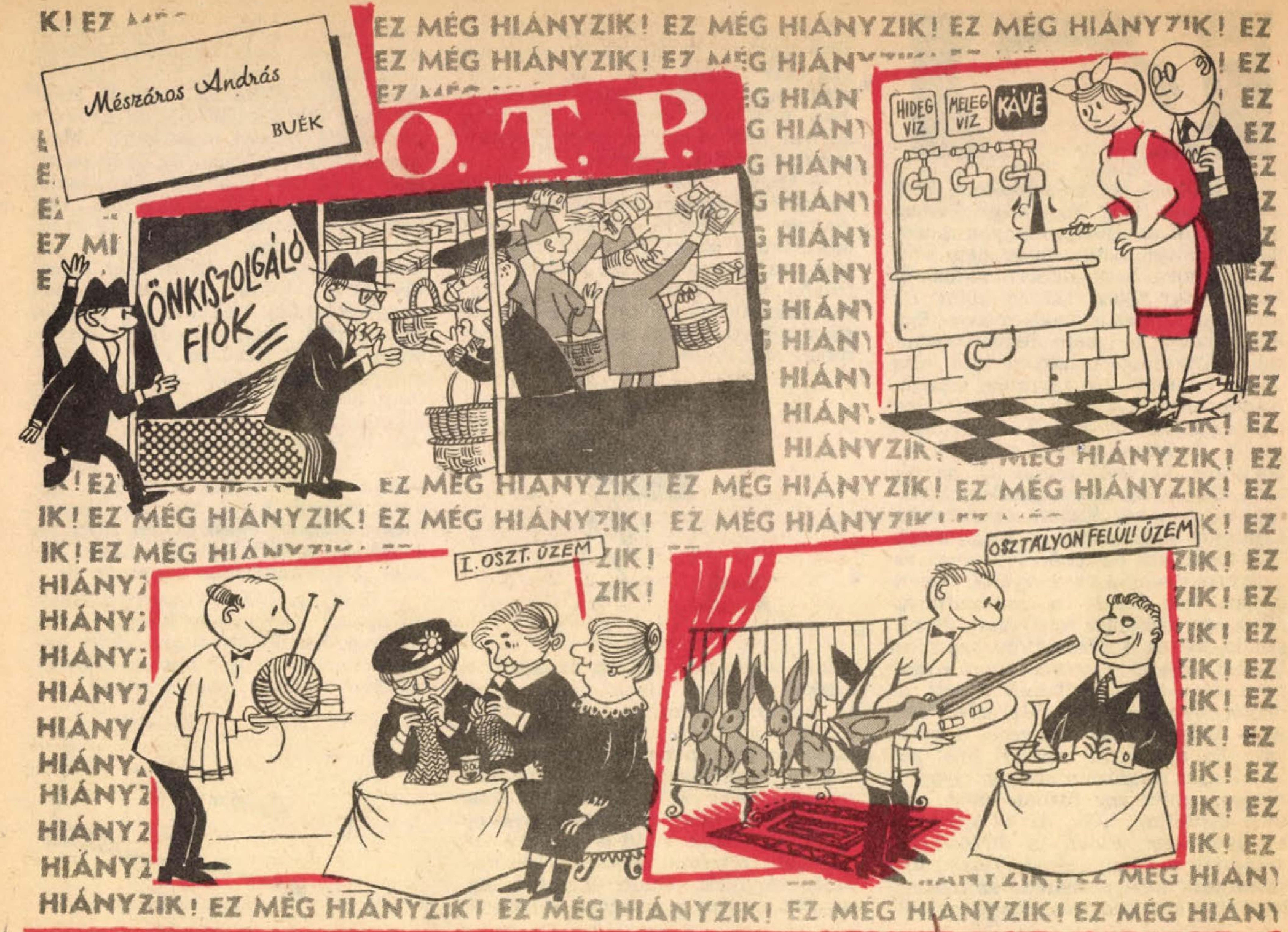

Asztra öreg napjai

Asztra kutyám ezen a héten ünnepelte 12. születésnapját. Tizenkét év nagy idő egy kutyánál, emberre átszámítva, állítólag 84 esztendőnek felel meg. Ehhez képest Asztra kitűnő erőnlétnek örvend, s csak annyit mondhatok: boldog lennék, ha 84 éves koromban én is ilyen frissen és fürgén tudnék egy fél téglát elásni az orrommal a kertben. Az ünnepi vacsora lókolbász volt spenótfőzelékkel és két csokoládé mignon. Ezen kívül kapott még Asztra néhány korty feketekávét is, nehogy illetlenül hortyogni kezdjen, miközben ünnepeljük. A születésnap alkalmából megnéztem Asztra törzskönyvét, és ismét örömmel állapítottam meg előkelő, nemzetközi származását. Apai ágon angol és hindu, anyai ágon cseh és magyar ősökkel büszkélkedhet. Ennek ellenére sohasem szállt fejébe a dicsőség és faji előítéletei sem voltak soha. Még ma is, élemedett kora ellenére, japán pincsitől német juhászkutyáig minden kutyát megszagol. De persze már nem a régi, szenvedélyes, gyakorlati célzattal.

Általában, Asztra bölcs lett és kényelmes, semmiképp sem törekszik arra, hogy egy fiatalabb kutya benyomását keltse. A haja érdekesen őszül, arca a sok fehér szőrszáltól egészen sápadt, és a fogával is lehet valami zűr, mert a keményebb falatokat nagyon fifikusan rakosgatja a szájában ide-oda. A díványra való felugrás sem megy már egyszerre; minden hónapban eggyel többször kell svungot vennie hozzá. De Asztrát ez nem izgatja, mint minden igazi bölcs, azokban az örömökben leli kedvét, amelyek még megmaradtak számára. Az evés, a séta és a családi élet örömeiben.

Az élet minden vonatkozásában megnyilvánul kényelemszeretete, és a csendes családi boldogság iránti vonzalma. Nem szereti például a vendégeket. Barátságtalan hozzájuk, akárhogy kedveskednek neki, és este nyolc után már morog, és vicsorít is. A televíziótól egyenesen undorodik, mert az is megbontja a családi élet rendjét. Este, vacsora után, legyen lefekvés, és ne legyen több mozgás, nincs annak semmi értelme.

Egy idő óta alig hall valamit, ha nem az én kutyámról lenne szó, azt mondanám, hogy süket. Más kutya talán kétségbeesne emiatt, de Asztra bölcsen alkalmazkodik a változott helyzethez. A szemét használja a füle helyett is. Gesztusainkból, arckifejezéseinkből ugyanúgy megért mindent, mintha hallana minden szót. Persze, a beleegyező gesztust sokkal hamarabb megérti, mint az elutasítót, de ez, jellemét tekintetbe véve, nem is csodálatos. Egy idő után rájöttünk, hogy a magas éles hangokat néha meghallja. Azóta az egész család visítozik, úgyhogy mindnyájan berekedtünk.

Amikor még új volt a süketsége, jó darabig nem is ugatott. De aztán rájött, hogy munka nélkül nem lehet élni, mert a tétlenség elpuhítja, megöregíti az embert. Azóta újból ugat, teljesen ötletszerűen, függetlenül a külvilág eseményeitől. Ha csörömpöl a csengő a lakás ajtaján, ő néma marad. De időnként, amikor

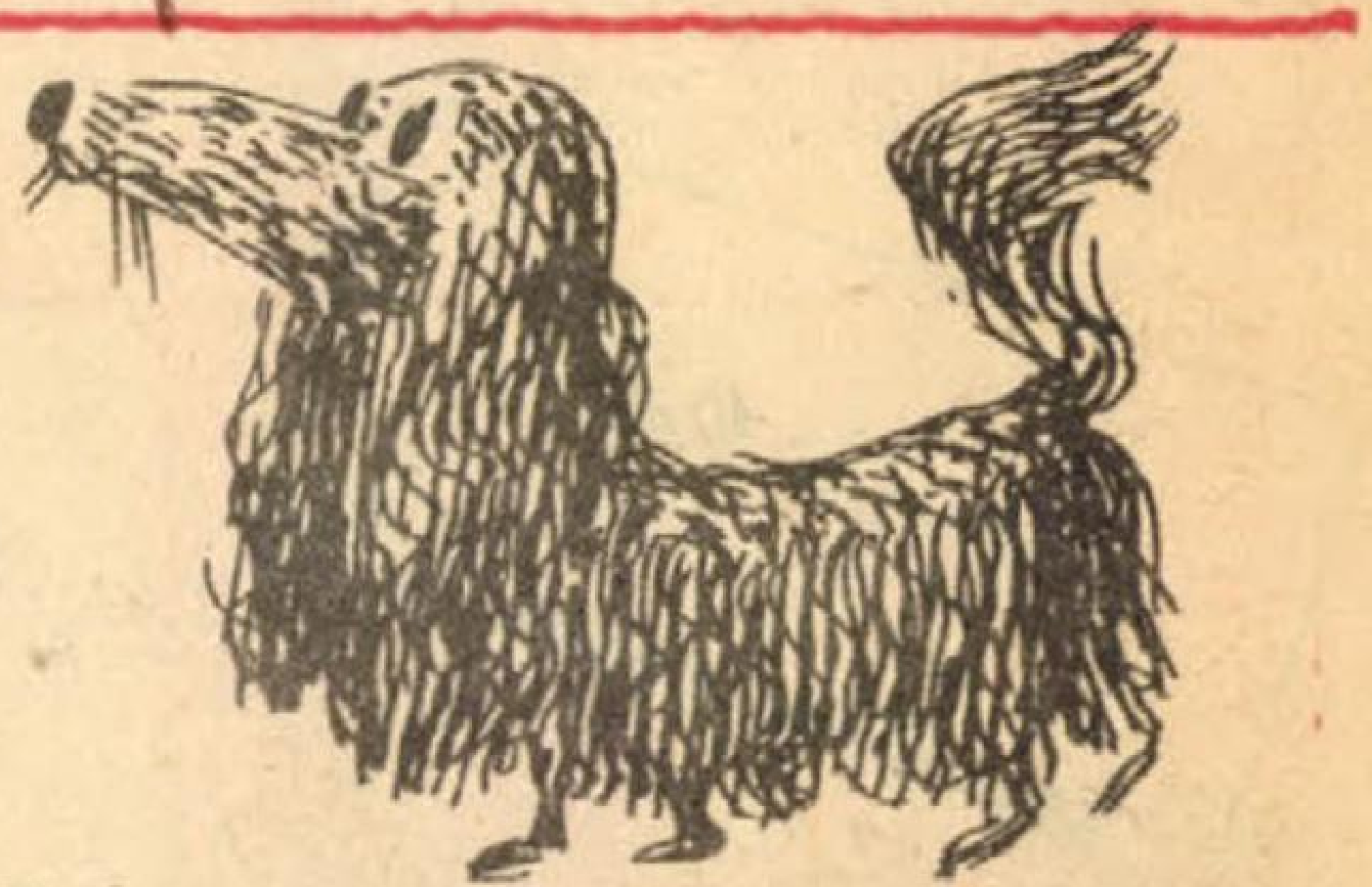

jótékony csend borul a házra, váratlanul felkapja a fejét, és vészes vonításba kezd. Ezt nevezzük mi „preventív ugatás''-nak.

Néhány hónappal ezelőtt egy váratlan esemény megzavarta Asztra nyugalmát. Régi, megszokott lakásunkból új lakásba kellett költöznünk. Asztra nem szólt bele, de látszott rajta, hogy nem helyesli a dolgot. Az új lakást ideiglenesnek tekintette, és időnként várakozásteljesen nézett rám, mint aki azt mondja: „Na, elég volt a nyaralásból, gyerünk haza a Hársfa utcába.'' Süketsége még csak fokozta aggodalmát, örökké a sarkunkban volt: mit lehet tudni, mikor szöknek vissza ezek az őrültek a Hársfa utcába, és itt hagyják a szegény, öreg kutyát.

Ma már mind a ketten megszoktuk itt. Igaz, hogy Asztra egyik ajtóról sem tudja, hogyan nyílik, én meg sohasem találom a villanykapcsolókat. De én sem vagyok már mai csirke: nyolcadik évemet taposom. Átszámítva kutyára.

Gádor Béla

BUÉK

VETTEM
egy
KACSÁT

— Halló ... kezét csókolom, kedves mama. Hogy mi újság? Vettem egy kacsát az újévre. Hogyan mondhatja kedves mama, hogy nem kifizetődő, meg hogy luxus? Tudja mi luxus? Egy üveg francia kölni. De azt nem is vesz a maga menye. Egy ilyen kacsa a lehető leggazdaságosabb. Cakumpakk három kiló húsz dekát nyomott, 108 forintért vettem. Namármost: kisütöttem a háját, az maga másfél liter zsír. Két hétre elegendő. És maradt egy jó nagy tál töpörtyűm, keveset mondok, ha fél kiló. Egy hétig nincs gondom a tízóraira. A mája tömött és hófehér. Lesütöm paprikával és hagymával. Két vacsorára elegendő Gyurinak és a gyereknek. Na és a nyaka! Olyan nyaka volt ennek a baromfinak, mint egy kálomista hattyúnak. Hosszú is, széles is. Megtöltöm paprikás liszttel. Újabb vacsora. Amit eddig összeszámoltam, testvérek között is megér száztíz forintot. Mit jelent ez? Azt, hogy a húsa teljesen ingyen van. És méghozzá mennyi hús! Az aprólékját megfőzöm rizzsel, olyan a zúzája, mint egy futball-labda. A szép erőteljes háta, és a szárnya, amelyek egy sasnak is dicsőségére válnának — újabb ebéd. Tessék kiszámítani, kedves mama, ez megint legalább két kiló hús. Hogy tetszik mondani? Hogy amit eddig felsoroltam legalább öt kiló és az egész kacsa csak háromhúsz? Ja, ez azért van, mert csontja szinte egyáltalában nem volt ennek az állatnak. Szóval, kedves mama, nincs gazdaságosabb egy ilyen kacsánál.

— Halló ... Szervusz, Gyuri. Hogy mi újság? Vettem egy kacsát. Nem nagyon kifizetődő ugyan, de nem sajnálom a pénzt, ha arról van szó, hogy te, meg a gyerek valami jobb falatot egyetek az ünnepekre. A kacsa háromkiló húszat nyomott, és száznyolc forintért vettem. Namármost: egy kicsit sovány volt, zsírja szinte semmi, de hát ez az igazi, a húskacsa. Hogy ilyen nincs, hogy az húsnyúl? Mindegy. Állat, állat. Szóval, épp annyi zsírja volt, hogy ő maga megsüljön benne. Persze, ahol háj nincs, ott töpörtyűt is hiába keres az ember. A mája megint csak egy picurka falat, de finom, ínyencfalat. Hogy ízlik majd neked! Az állat többi részével gyorsan végezhetünk. A nyak vékony és rövid. Az aprólék — már a nevében is benne van, hogy milyen. A zúzája olyan parányi volt, hogy majdnem összetévesztettem az epével. Hogy egy kiló sincs, amit eddig elsoroltam? Hogy mi volt akkor egyáltalában ebben a háromkiló húszas kacsában? Megmondom: a csontváza! Te, ilyen csontvázat még nem is láttam. Egy sasnak is dicsőségére válhatott volna. Egy kétpúpú tevének. Hogy ez hogyan lehetséges? Tudom én? Amikor a természettudomány még az élet keletkezését se tudja kielégítő módon megmagyarázni, akkor én hogyan fejtsek meg ilyen komplikált kérdéseket neked? Kérdezd meg a Tudományos Akadémiát! A lényeg az, fiam, hogy a kosztpénzt délután még kikerekíted 108 forinttal, a kacsa árával. Holnap ugyanis újra vehetünk húst. Hogy akkor luxus a kacsa? Ugyan, fiam, luxus, mondjuk egy üveg francia kölni. De egy kacsa? Eleget dolgozol egész évben, hogy ne sajnáljak a szájadtól egy finom falatot. Majd magamon spórolom le.

— Halló ... Márta? Szervusz. Hogy mi újság? Vettem egy kacsát. A világ legkifizetődőbb állata. Neki köszönhetem, hogy délután én is megvehetem az üveg francia kölnit ...

Kertész Magda
BUÉK

Pusztai Pál
BUÉK

Szilveszteri mákvirágok

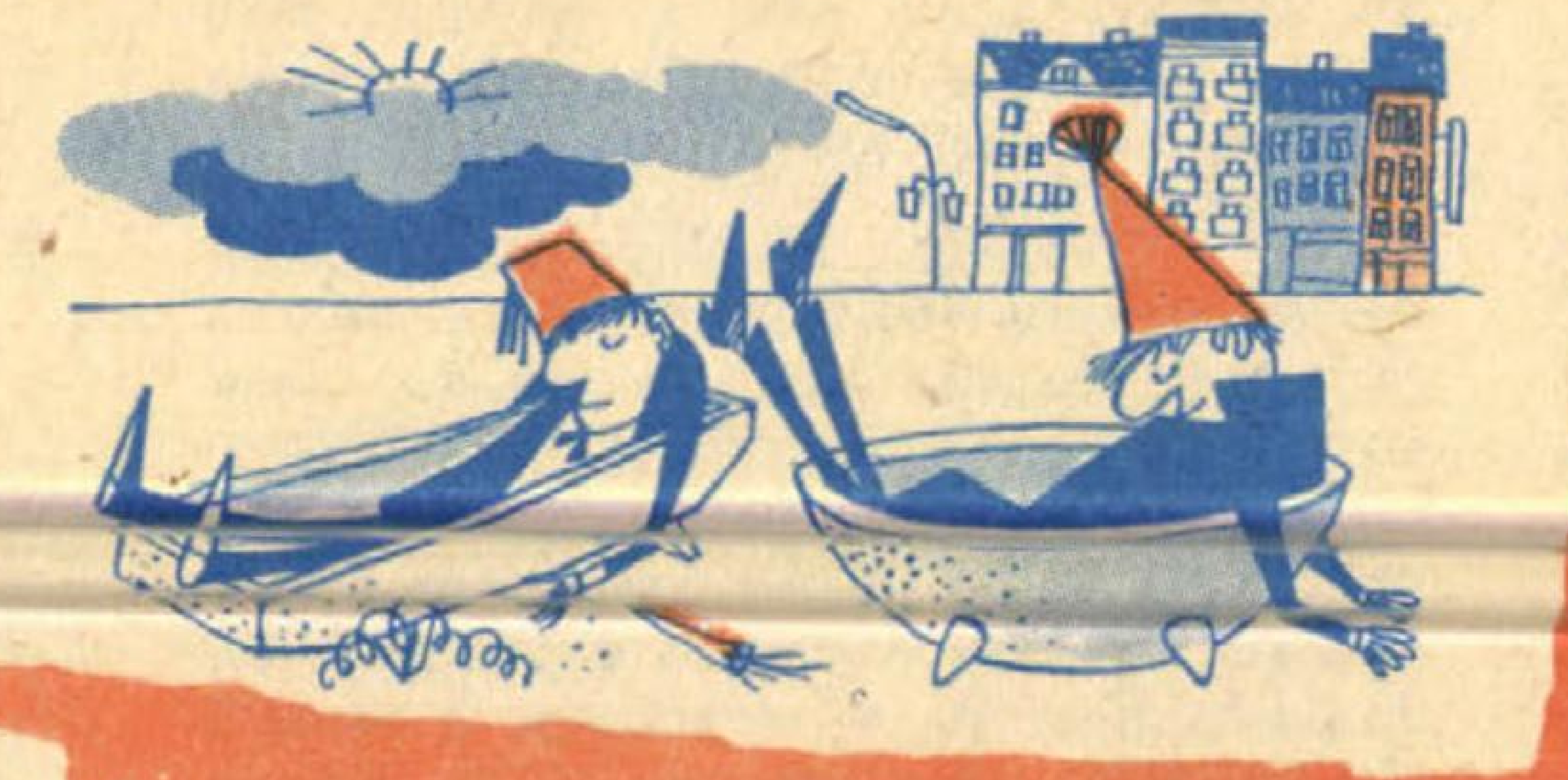

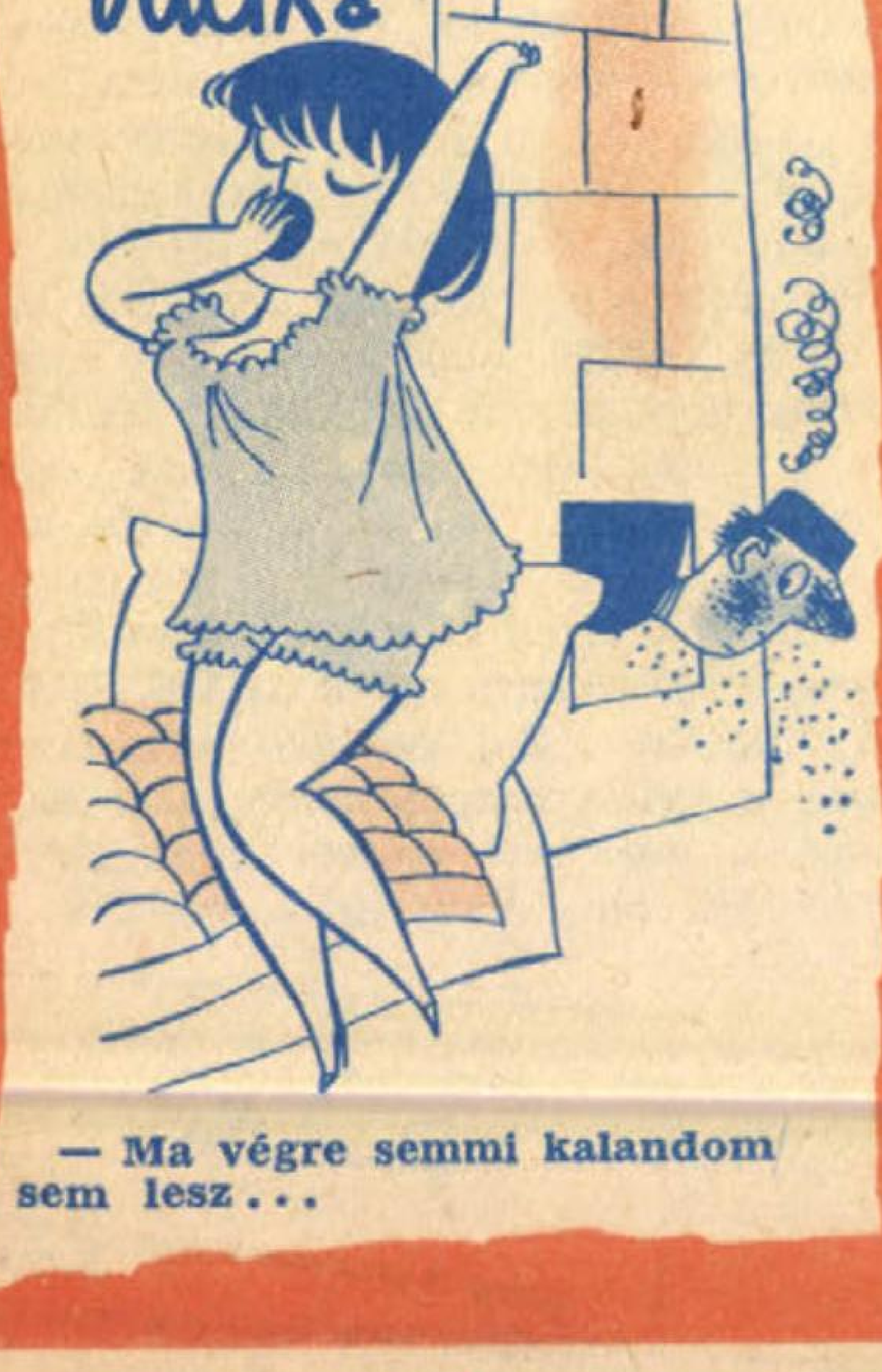

— Ma végre semmi kalandom sem lesz ...

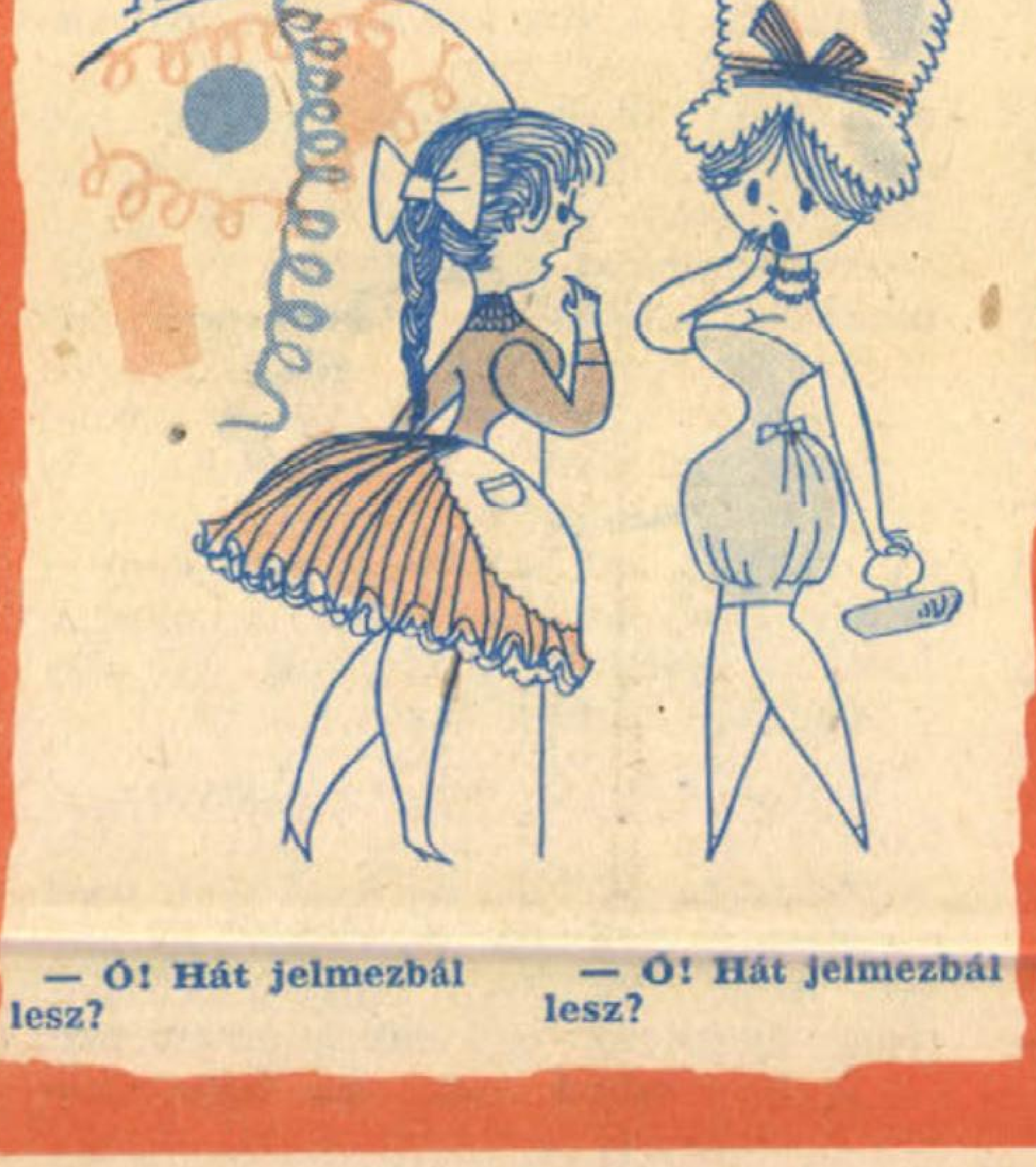

— Ó! Hát jelmezbál lesz?

— Ó! Hát jelmezbál lesz?

Iván és Joe
újévi jegyzékváltása

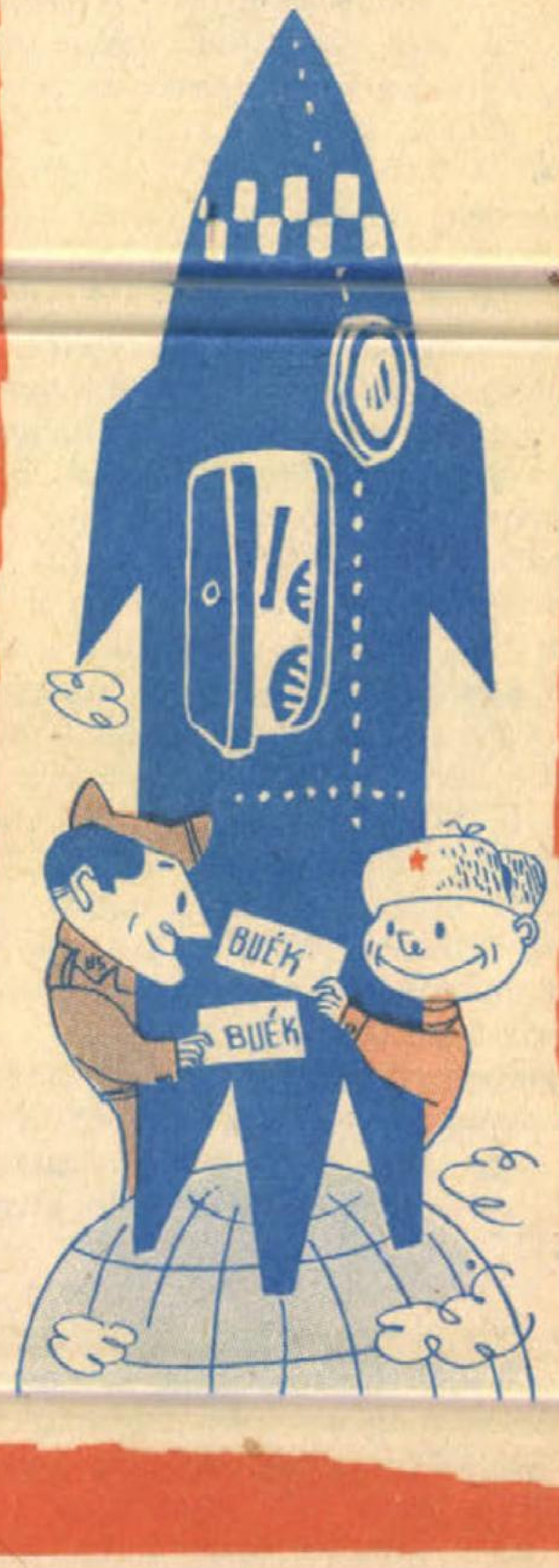

Schwott Lajos
BUÉK

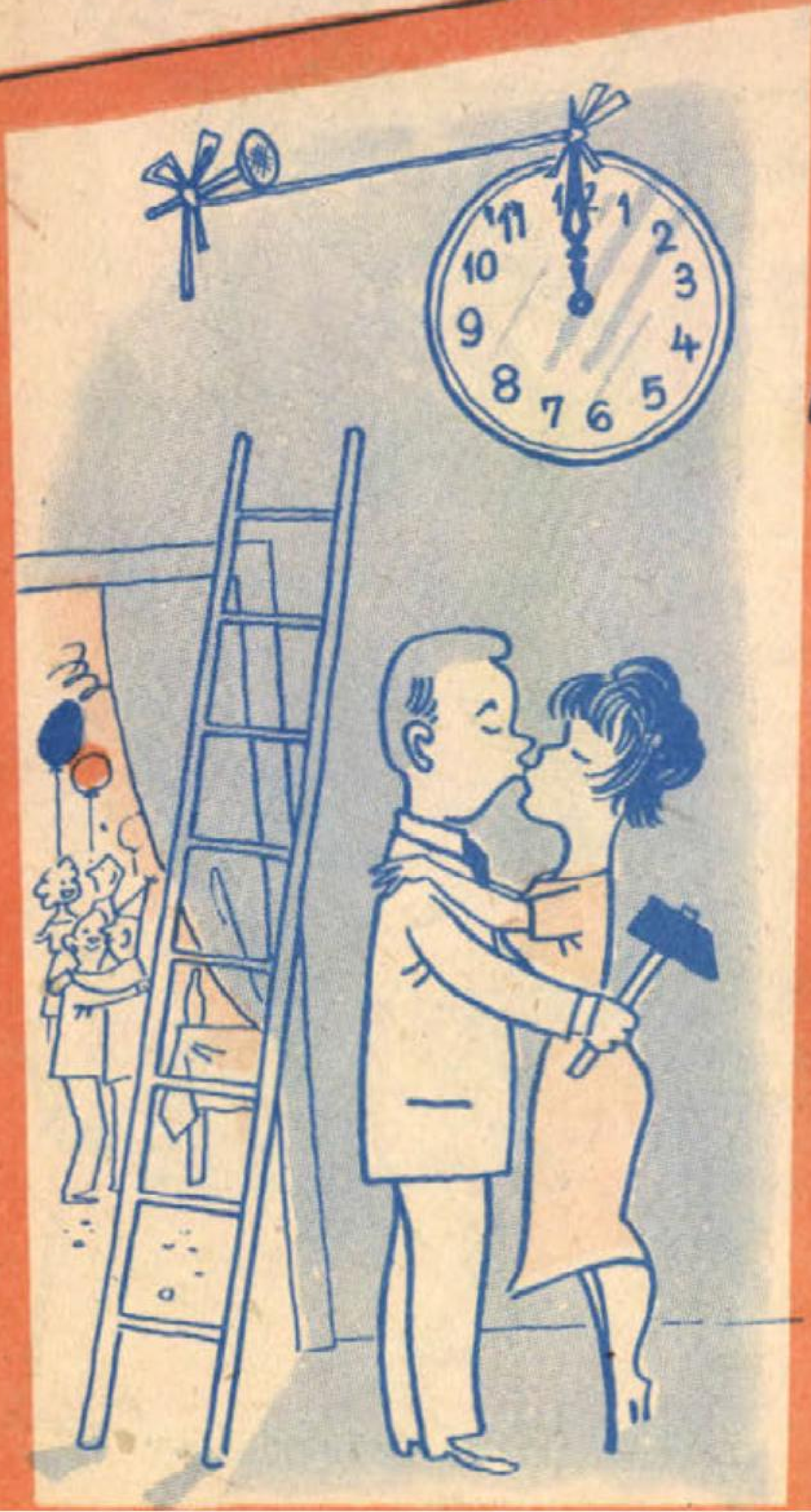

Megáll az idő

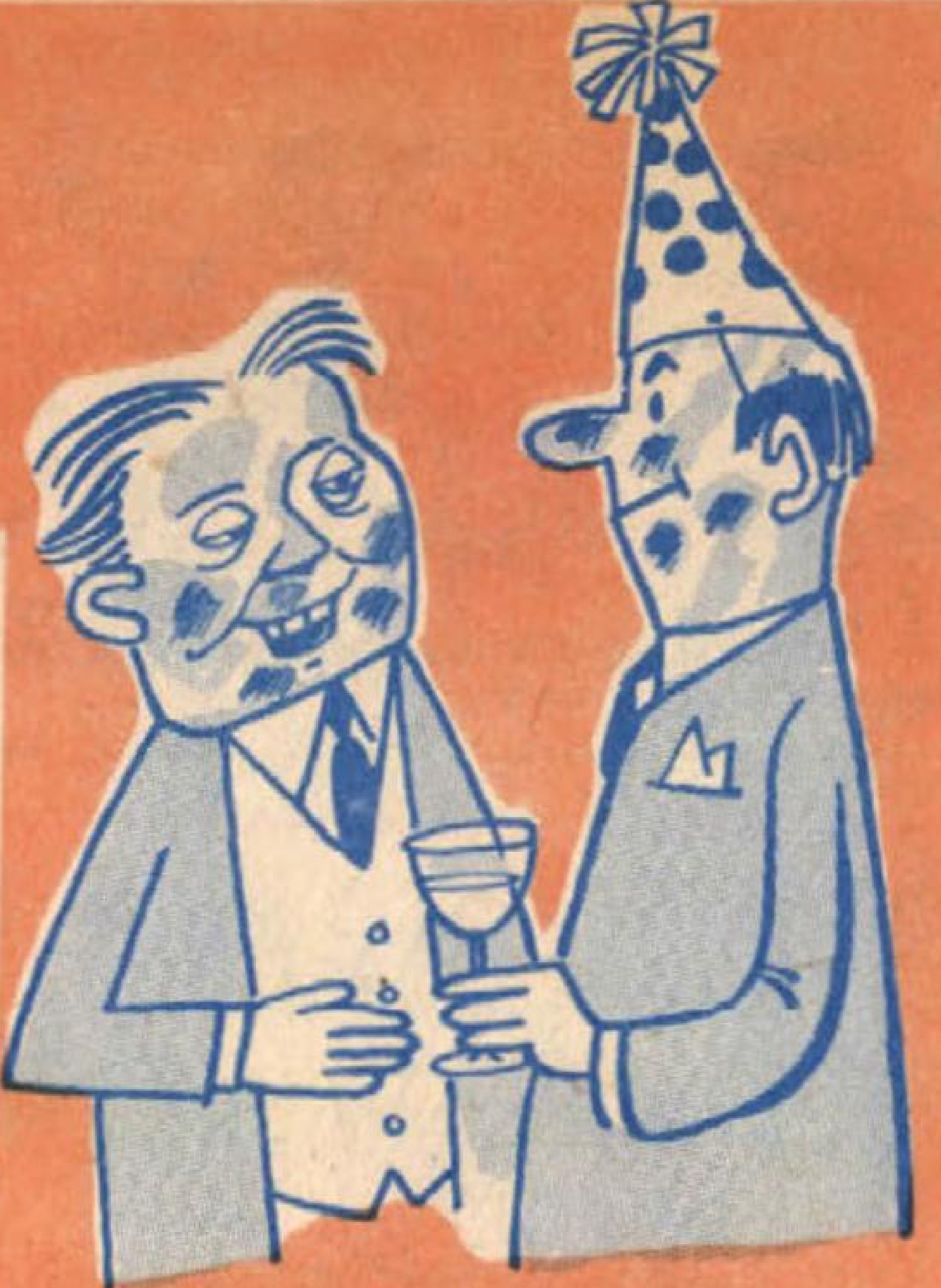

— Öregem, csodálatosak voltak éjfélkor azok a robbanójátékok!

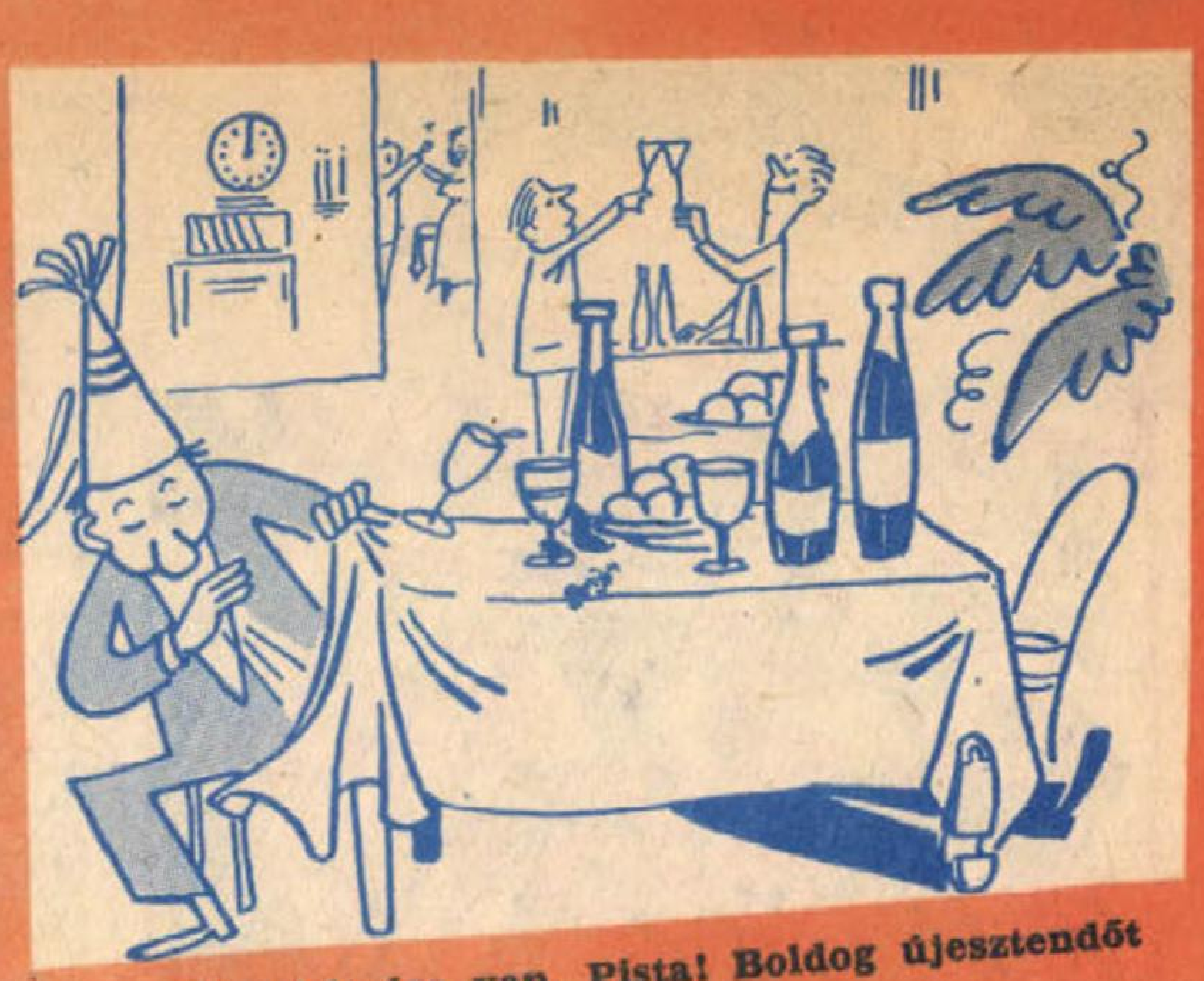

— Tizenkét óra van, Pista! Boldog újesztendőt kívánok!

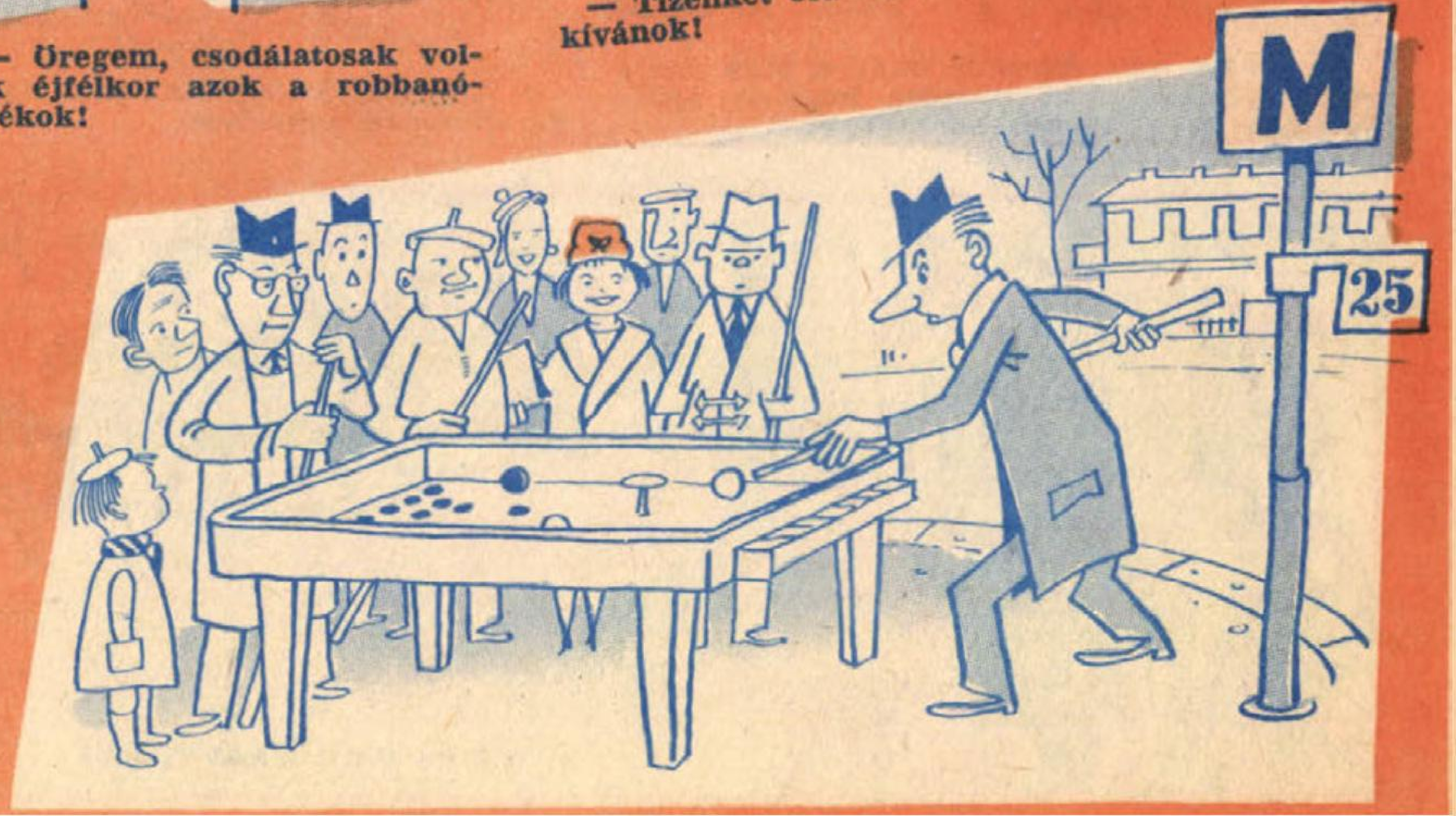

— Van időnk bőven! Amíg befut egy 25-ös villamos, nyugodtan lejátszhatunk egy karambolt . . .

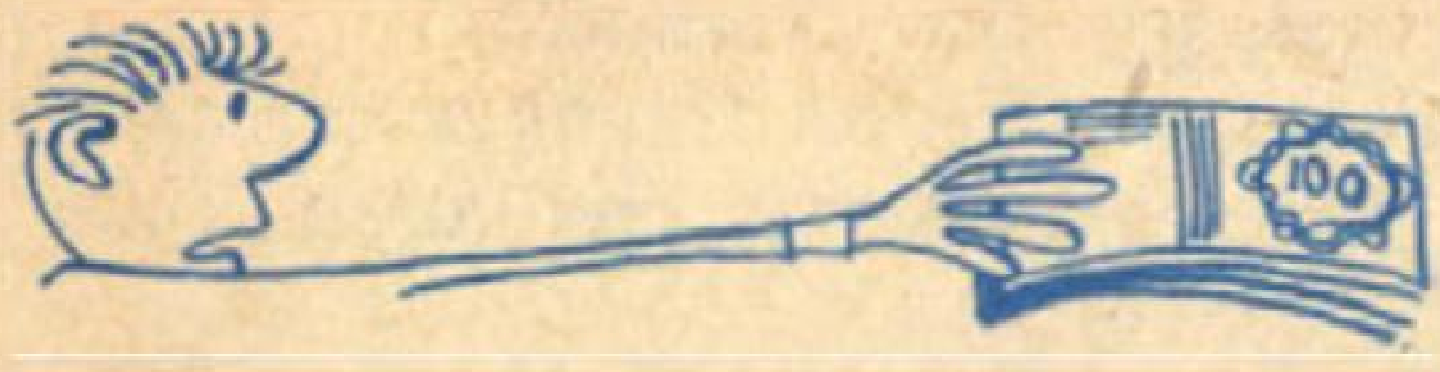

BIZALOM

Egyik: Nem. Mégis meggondoltam a dolgot, nem fogadom el az ezer forintot, amit kölcsön kértem magától.

Másik: Miért? Hiszen szüksége van rá.

Egyik: A pénzre igen, csak arra nem, amit maga gondol, miközben átnyújtja a pénzt.

Másik: Mit gondolnék? Nem gondolok semmit. Szívesen adom.

Egyik: Tudom. De azért átvillan az agyán, hogy hátha nem adom meg.

Másik: Nem villan át.

Egyik: De átvillan. És nekem erre semmi szükségem nincs. Azért ott még nem tartok, hogy ezer forint miatt valaki kételkedjék a becsületemben.

Másik: Senki sem kételkedik.

Egyik: Ezt ismerem. Ezt udvariasságból mondja. Azután elővesz egy darab papírt, hogy írjam alá, hogy ezer, azaz egyezer forintot felvettem, és ekkor meg akkor visszafizetem.

Másik: Ez csak formaság.

Egyik: Formaság? De a bizalmatlanság sugallja. Ha maga megbízik bennem, minek a formaság? Azt hiszi, hogy megszököm a rongyos ezer forintjával?

Másik: Dehogy hiszem. Inkább nem is kérek semmilyen elismervényt, csak lássa, hogy megbízom magában.

Egyik: Elhiszem. De közben remegni fog, hogy nem adom meg a pénzét, vagyis feltételezi, hogy becstelen vagyok.

Másik: Nem remegek, és nem feltételezek, csak fogadja el.

Egyik: Nem fogadom. Ne is akarjon rábeszélni.

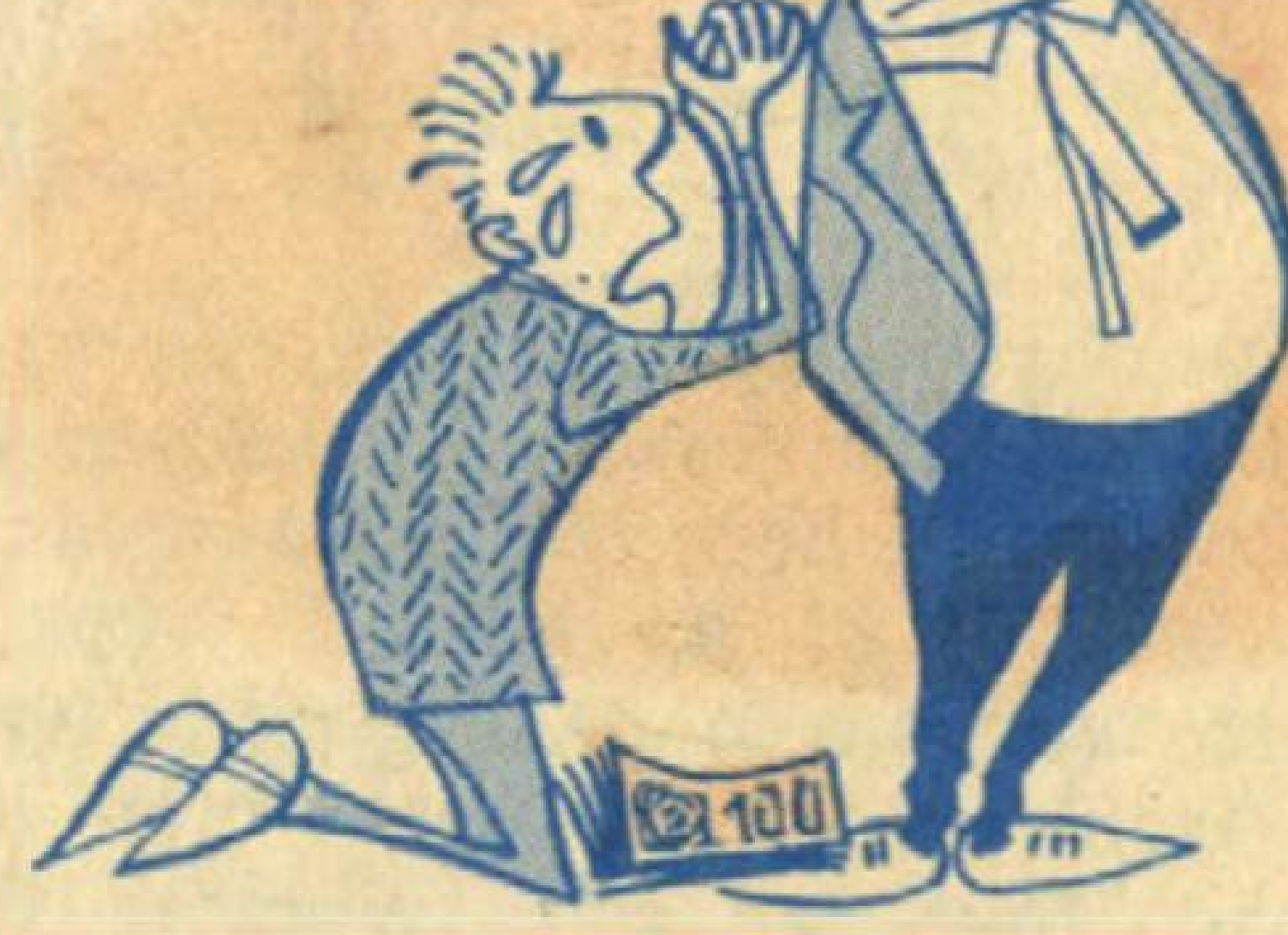

Másik: De akarom. Szüksége van a pénzre, tehát én odaadom, és ne essék róla többé szó.

Egyik: Ne kínozzon! Megmondtam, hogy nem kell a nyomorult ezer forintja, és beszéljünk másról.

Másik: Ha akarja, írásban adom, hogy nem tartozik egy fillérrel sem.

Egyik: Most már ne erőszakoskodjon, mert kijövök a béketűrésemből. Nem kell a rongy pénze és kész!

Másik: Adok egy írást, mely szerint én tartozom ezer forinttal magának, csak bízzon bennem, hogy bízom magában.

Egyik: Hallja, ha nem hagyja abba, goromba leszek. És ne bőgjön!

Másik: De bőgök! Ha maga ennyire nem bízik bennem, akkor bőgök. Szóval, adom az írást, és megesküszöm az anyám életére. Jó?

Egyik: . . . .

Másik: És a gyermekeim életére is! Csak fogadja már el, könyörgöm!

Egyik: Na jó, ne sírjon, ha ennyire akarja, nem bánom. Adja ide.

Másik: Jaj, hogyan köszönjem meg? . . .

Egyik: Nem jár érte köszönet, csak hagyja.

Másik: Az isten áldja meg a jóságáért!

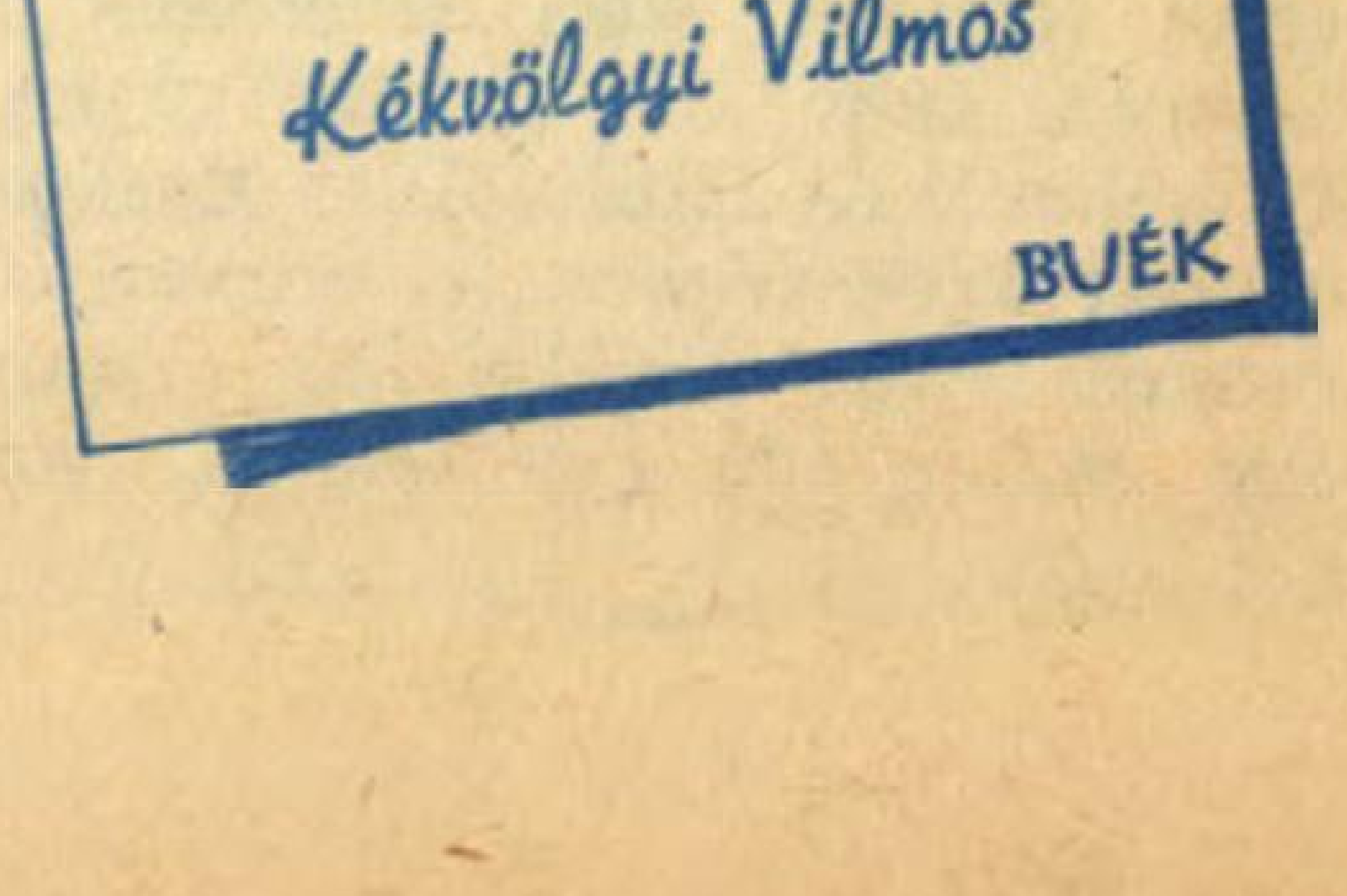

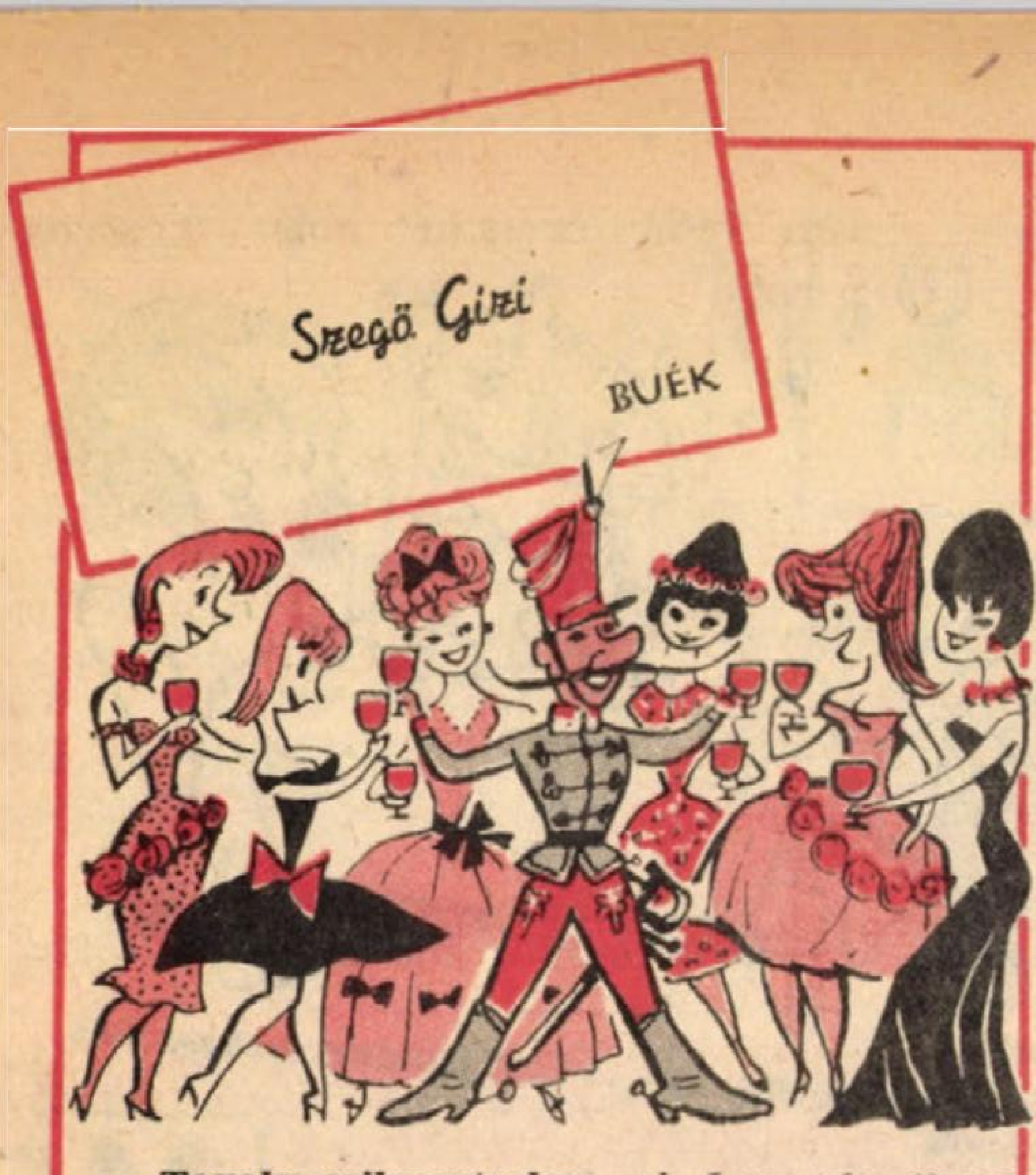

— Tavaly szilveszterkor minden szép fiatal leány körülöttem sündörgött, hogy az éjféli sötétben közel legyen hozzám . . .

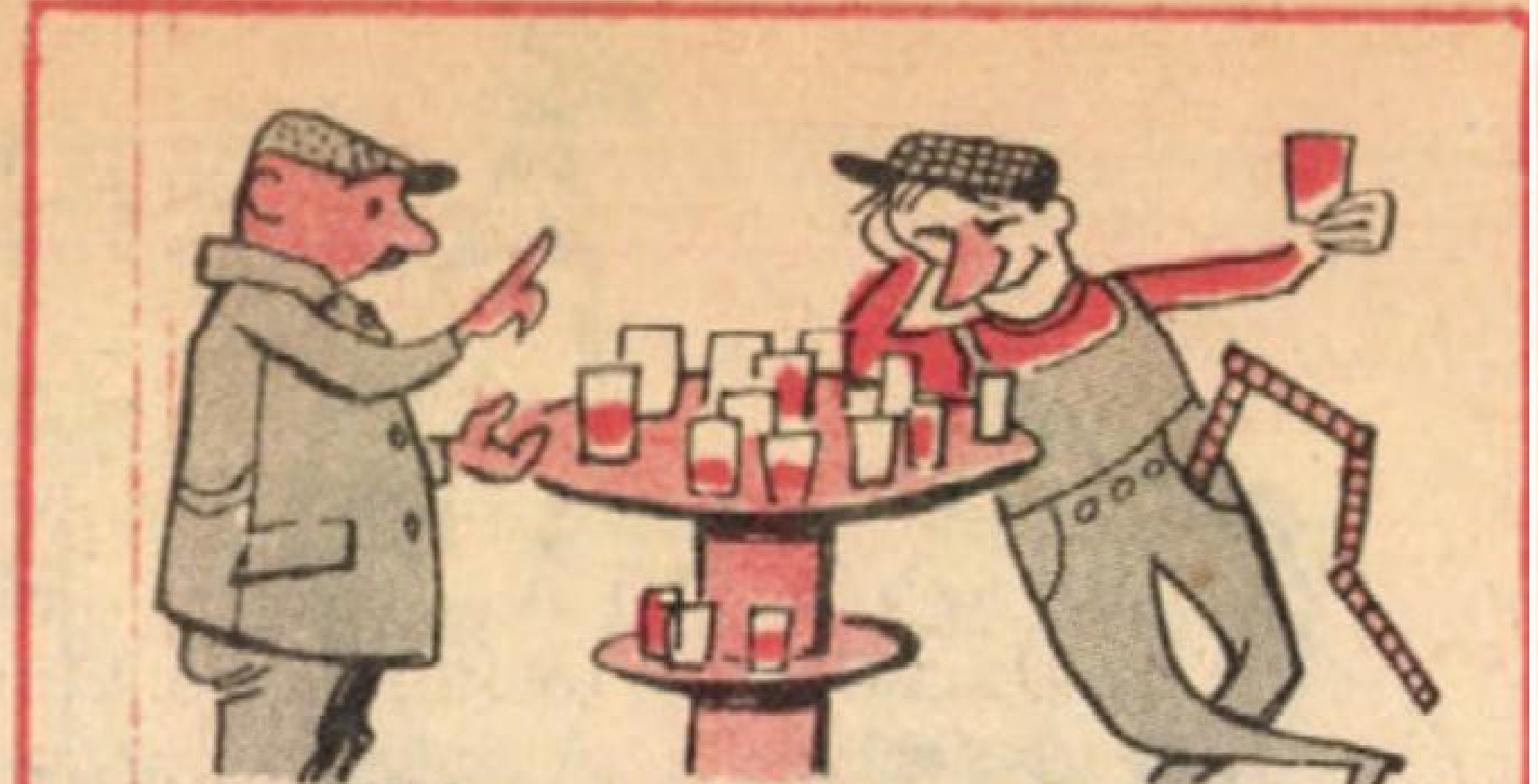

— Szakikám, a töményszeszt csak mértékkel szabadna inni!
— Akkor stimmel. Nálam van a collstokom! . . .

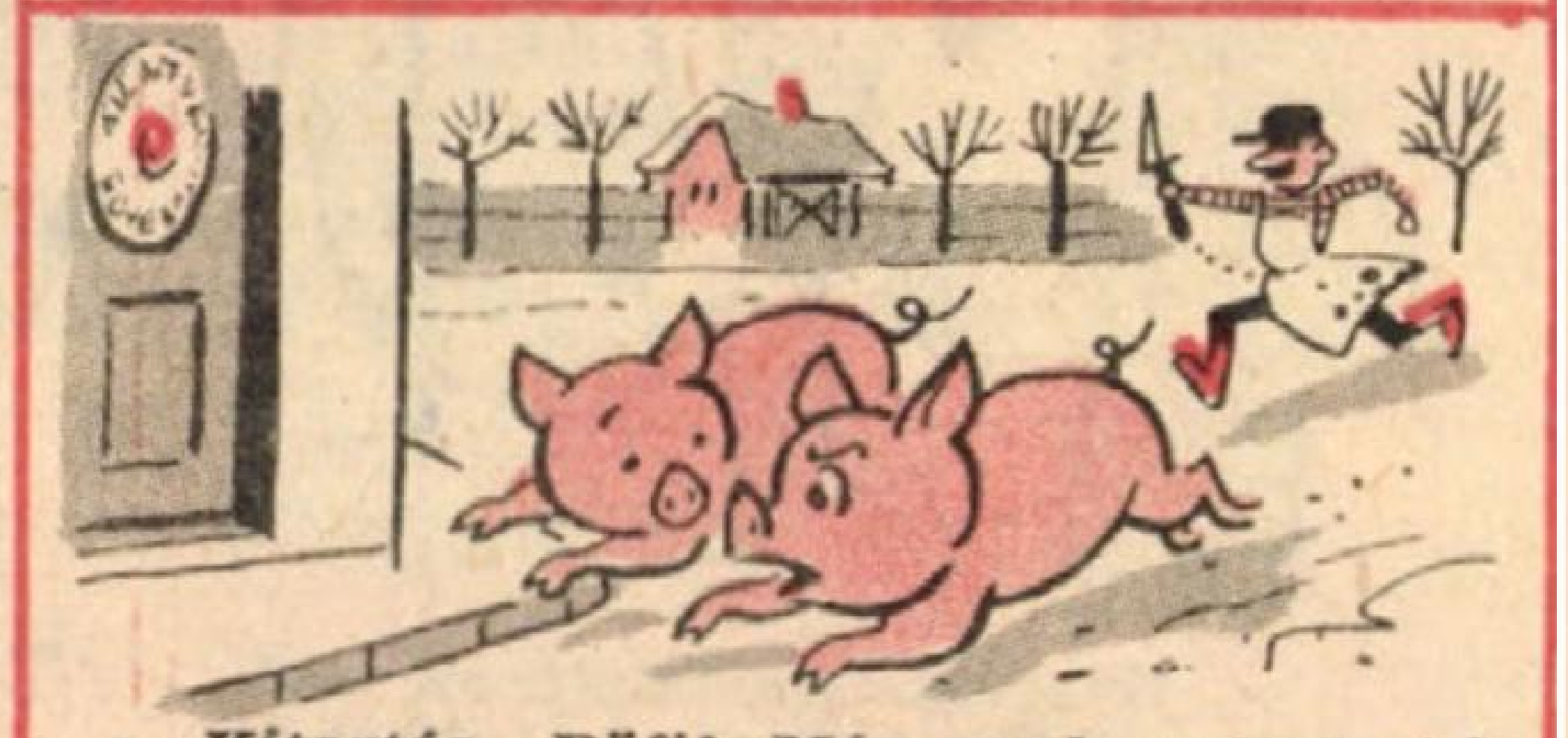

— Kitartás, Röfi! Már csak egy ugrás az állatvédő egyesület!

VÁLASZÚTON

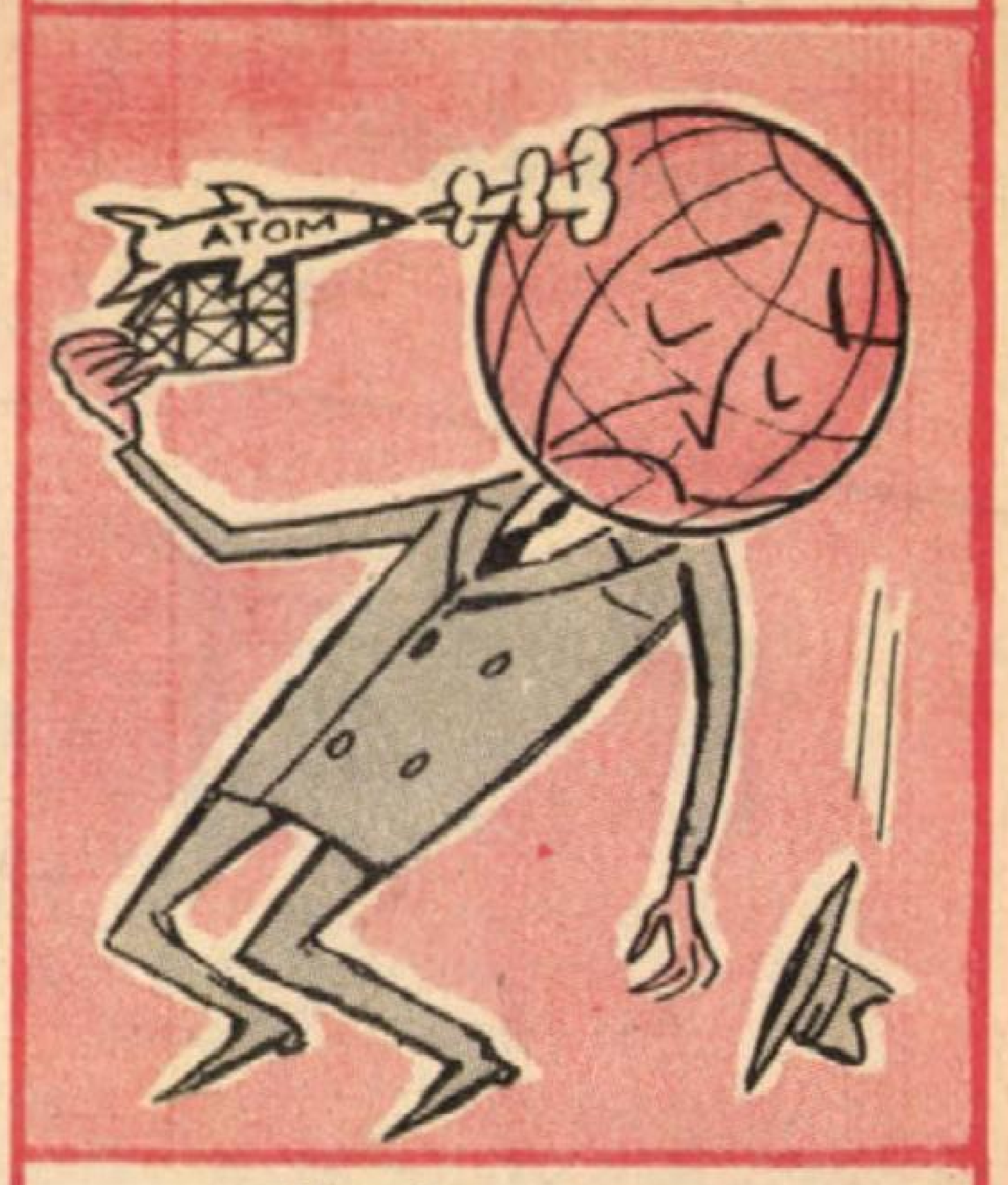

Háború . . . vagy . . .

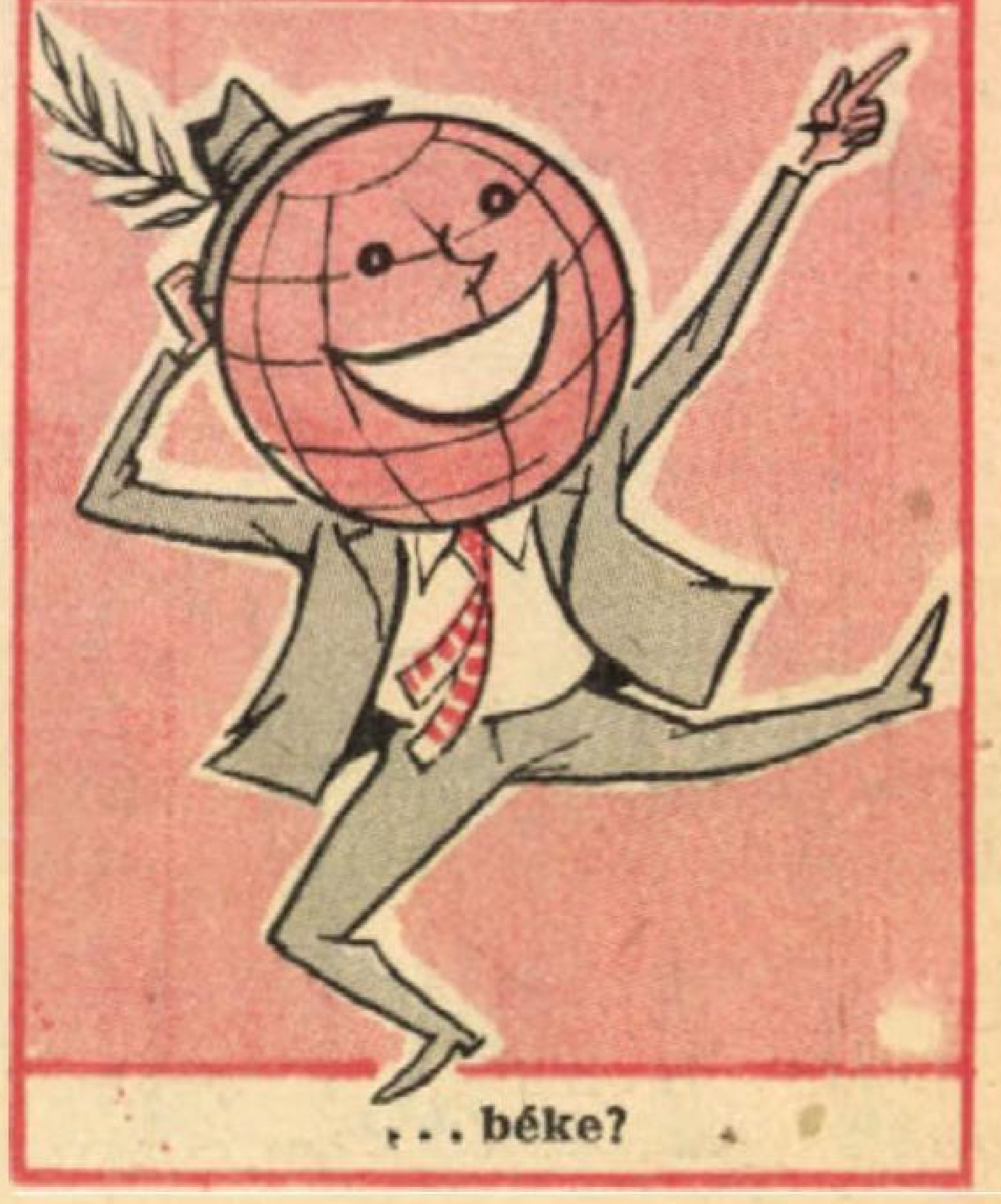

. . . béke?

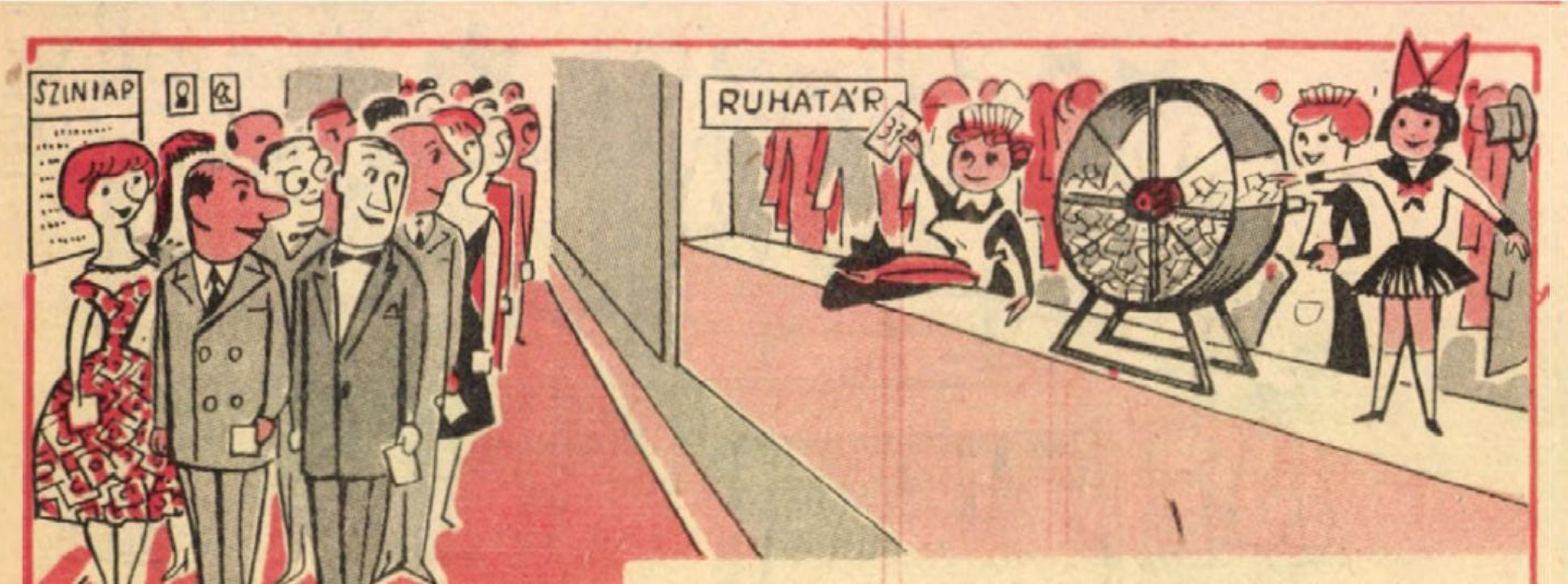

— A 37-es jöhet a kabátjáért!

KI HITTE VOLNA?

A fiamnak vettem meg a „Fiúk évkönyvé"-t, de én is elolvastam. Dicséret illeti a kiadót ezért a tartalmas, érdekes, szórakoztató könyvért. Megtudtam többek között, hogyan működik az atomjégtörő-hajó, milyen az Operaház technikai berendezése, miért lövöldözik az erdeink talaján díszlő nenyúljhozzámvirág (impatiens parviflora), és mit írt Galeotto Marzio Mátyás királyról.

Intelligencia-kérdéseket is találhatunk a kötetben, ilyeneket, hogy: „Beszámolhatott-e Tacitus »Annales«-ében a fogaskerékről?" Vagy: „Teríthettek-e a bécsi kongresszus estélyein herendi porcelánnal?" Ezek aránylag könnyű kérdések. Van azonban Bodrogi Gyula és Törőcsik Mari, a népszerű színész-házaspár cikkében egy olyan kérdés, amely nagy fejtörészt okozott nekem. Azt kérdik ugyanis:

„Két színész – két ember. Hihetetlen ez a kijelentés?"

Várjunk csak egy pillanatra! . . . Mindjárt kiszámolom. Gyenge számtanista voltam, de talán ez még menni fog . . . Két színész, az annyi, mint . . . Stimmel! . . . Az annyi, mint két ember, akárhogy számolom. Hihetetlen, de annyi.

A válaszból kiderül, hogy eltaláltam a helyes feleletet. Nem hihetetlen, írja a házaspár, mert „két színész olyan, mint két ember". Ki hitte volna? Egészen paff vagyok! Ezek szerint, ha helyesen következtetek, négy színész, az olyan, mint négy ember, de egy színész, az nem olyan, mint két ember és két ember, nem olyan, mint egy színész. Ez rendben van. Én tudom. De én tapasztalatokban gazdag, művelt, dörzsölt fiú vagyok. Tudja-e vajon a tizenegy esztendős fiam is? Magam elé citáltam, és feltettem neki a nagy kérdést:

– Két színész hány ember?

– Kettő – vágta rá habozás nélkül.

– Ha nyolc színész nyolc ember, hány ember tizenhat színész? – adtam fel a nehezebb kérdést.

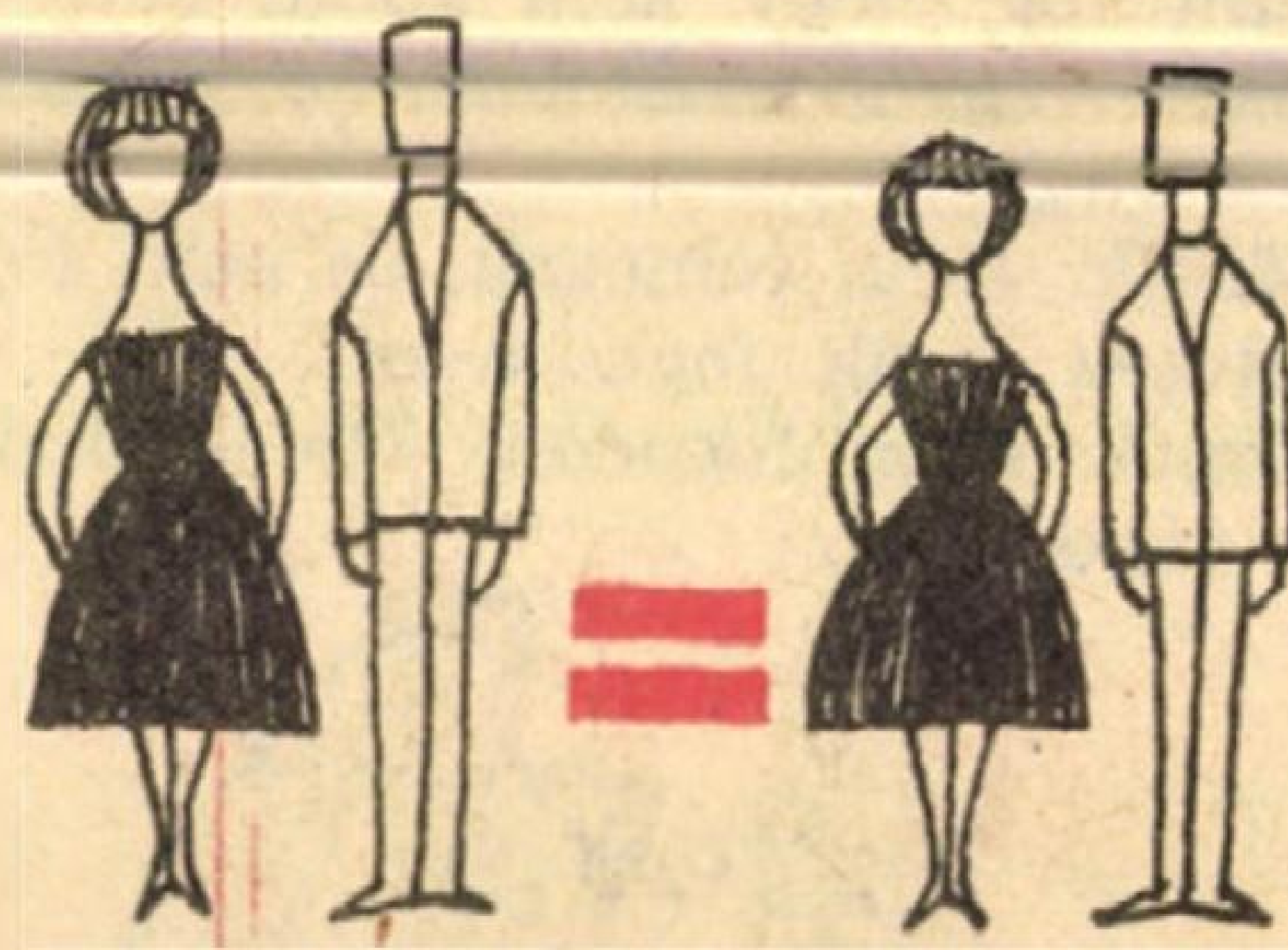

– Tizenhat – felelte vigyorogva.

A cikk további részében a kedves szerzők elmondják, hogy ők ugyanolyan nehezen bújnak ki az ágyból, ugyanúgy időre járnak be a munkahelyükre, ugyanúgy betegek és egészségesek, mint akárki más. Nem akarom elhinni. Hogy ugyanúgy? Ki hitte volna?

– Nehogy azt hidd, édes fiam – magyaráztam a gyereknek –, hogy a színésznek nem ugyanúgy fáj a foga, ha a foga fáj, mint az én fogam, ha a fogam fáj; nehogy azt hidd, hogy nem fáj a foga, ha a foga fáj, és nem a foga fáj, ha a foga fáj, hanem a könyöke. Nem, édes fiam, a színésznek ugyanúgy fáj a foga, mint akárki másnak, és az én fogam ugyanúgy tud fájni, mint a Bodrogi Gyuláé, a különbség csak az, hogy nem ugyanúgy fáj, ha a Bodrogi Gyula foga fáj, mintha az én fogam fájna, de azért ugyanúgy fáj. Tudtad?

– Tudtam – mondta fölényesen a gyerek, a tizenegy évesek hallatlan fölényével.

– Honnan? Talán olvastad már a Fiúk évkönyvét? És azt is tudtad, hogy a színészek mindennapi élete ugyanolyan, mint akárki másé? Idesüss! Felolvasok neked egy részletet a cikkből:

– „A közönség gyakran azt gondolja: Romeo és Júlia odahaza is fennkölten társalog. Mi a valóság? Reggel. Mari: Gyula, kelj fel, ma te mész le reggeliért. Gyula: Nem én, inkább éhenhalok. – Vagy másik eset. Erkély-jelenet. Egyikünk fennáll lakásunk erkélyén, a másik lentről, az utcáról kiabál, mondjuk, kettőnk közül Mari: – Gyula! Fennhagytam a pénztárcám. Csomagold be, dobd le, légy szíves . . ." Ehhez mit szólsz, pupák? Ugyanúgy beszélnek, mint akárki más, mint például én, vagy az anyád, vagy a Liptákné, a második emelet kettőből, vagy Ági néni Agárdon. Hihetetlen! Óriási felfedezés! Szenzációs!

Ki hitte volna, hogy két színész az olyan, mint két ember, és ugyanolyan két ember, mint akármilyen két ember?! Nem cirka és nem körülbelül két ember, hanem pontosan annyi. Aki nem hiszi, számoljon utána.

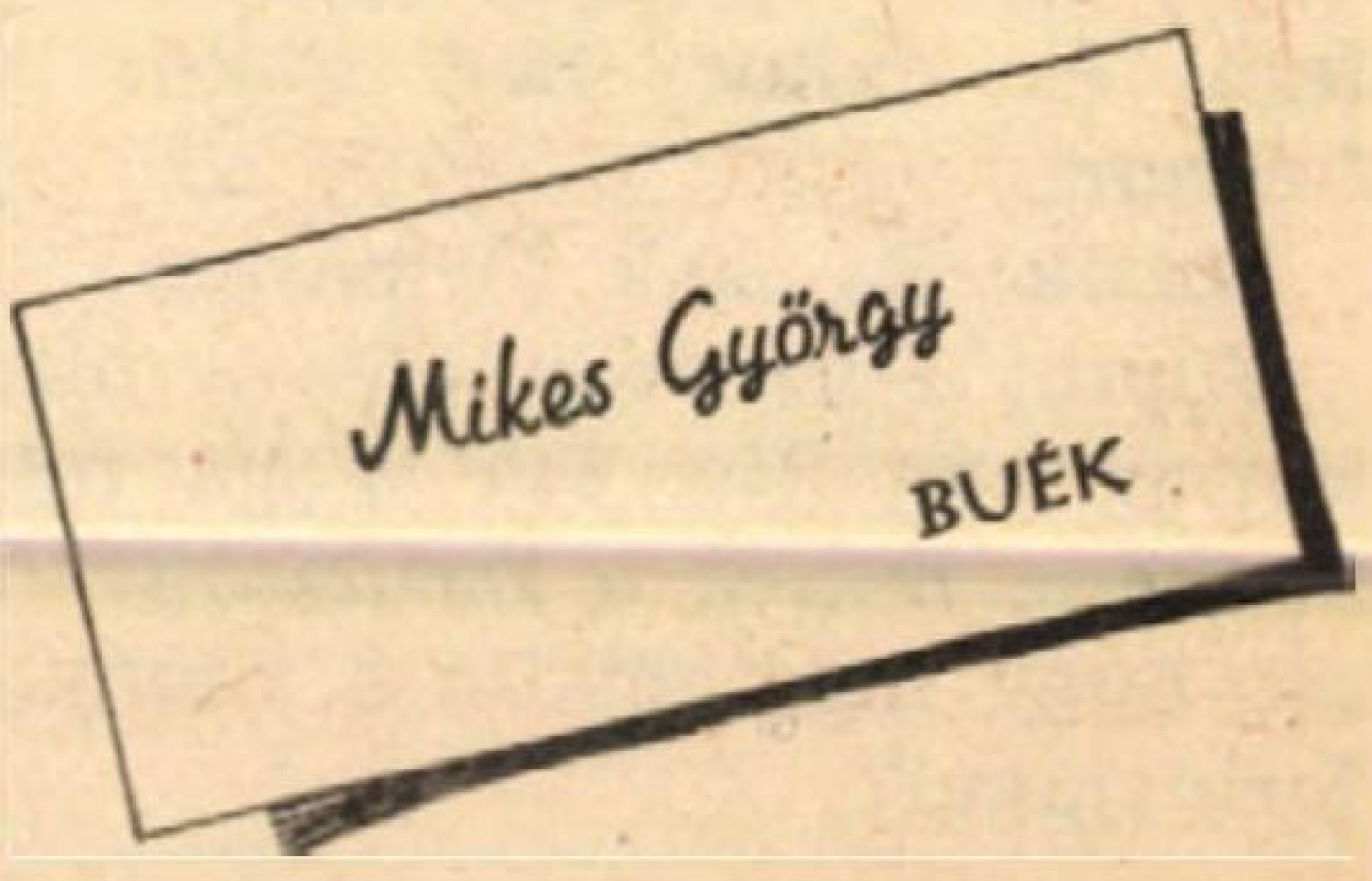

Négy találkozás

Thomas Mann

Egyszer régen, 1930-ban, a berlini Frolich vendéglőben interjút csináltam Thomas Mannal. A nagy író felesége is ott volt, és amíg az asszony a pincérnél a vacsorát rendelte, mi a vendéglő egyik sarkába mentünk. Én kérdéseket intéztem a Nobel-díjas íróhoz, ő pedig válaszolt. Jó tíz perc múlva, amikor Thomas Mann éppen Shaw „Vissza Mathuzsálemhez" című művéről beszélt, a felesége intett neki, és az engedelmes férj felállt, odament neje asztalához.

Hallottam, amikor az asszony figyelmeztette őt arra, hogy az előétel kihűl. Hallottam azt is, amikor az író felesége dühösen megjegyezte, hogy tékozlás interjút adni, amikor ezer márkát kap érte, ha ő írja meg.

— Élhetetlen vagy, Thomas! — mondta elég hangosan. Pedig tudhatta volna, hogy férje nem élhetetlen, hanem halhatatlan...

Lehár Ferenc

Lehár Ferenccel a Berlin—Bécs között közlekedő expresszvonaton beszélgettem. Elmondta, hogy nagyon nehéz anyagi viszonyok között startolt, és a Víg özvegy hozta meg számára a sikert, a pénzt, a karriert. Beszélt arról is, hogy mennyire szeret zenekart vezényelni. A vonat a nyílt pályán megállt. Veszekedés zaja hatolt be a fülkébe, és tisztán hallatszott, amikor két vasutas ordítozott egymással.

— Ki dirigál itt, maga vagy én?! — dühöngött az egyik.

Lehár felfigyelt ezekre a szavakra, kihajolt az ablakon, és odaszólt a vasutasokhoz:

— Bocsánat, hallottam, hogy dirigálásról van szó. Szívesen a rendelkezésükre állok...

A milliomos

Beszélgettem egyszer, vagy huszonöt évvel ezelőtt J. A. kisgazdapárti képviselővel, aki milliomos hírében állt. Negyvenszobás kastélyt vásárolt. Külön reggeliző-szobája, külön ebédlője volt, és a vacsoráját egy harmadik teremben fogyasztotta el. Megkérdeztem tőle:

— És ugyebár külön helyiségben van a W., és ismét más lakrészben a C.?

Szőke Szakáll

A népszerű komikussal, ugyancsak nagyon régen, a berlini Kurfürstendammon találkoztam. La Salle márkájú kocsiját vezette, megállt, és intett, hogy szálljak be.

A Tauentzien strassén, majd a Bülow strassén száguldottunk végig. Azután nyaktörő iramban befordultunk a Potsdamer strasséra. Megelőztünk vagy tíz kocsit, köztük egy tűzoltóautót, átrobogtunk több tilosjelzésű lámpánál, és végre megérkeztünk az Unter den Lindenre.

Verejtékezve, remegve szálltam ki, és gratuláltam Szőke Szakállnak:

— Gratulálok, Janikám! Csodásan vezettél!

— Ez semmi! — legyintett. — Majd gyere el velem a jövő héten! Akkor már lesz autóvezetői jogosítványom is!...

Palásti László

BUÉK

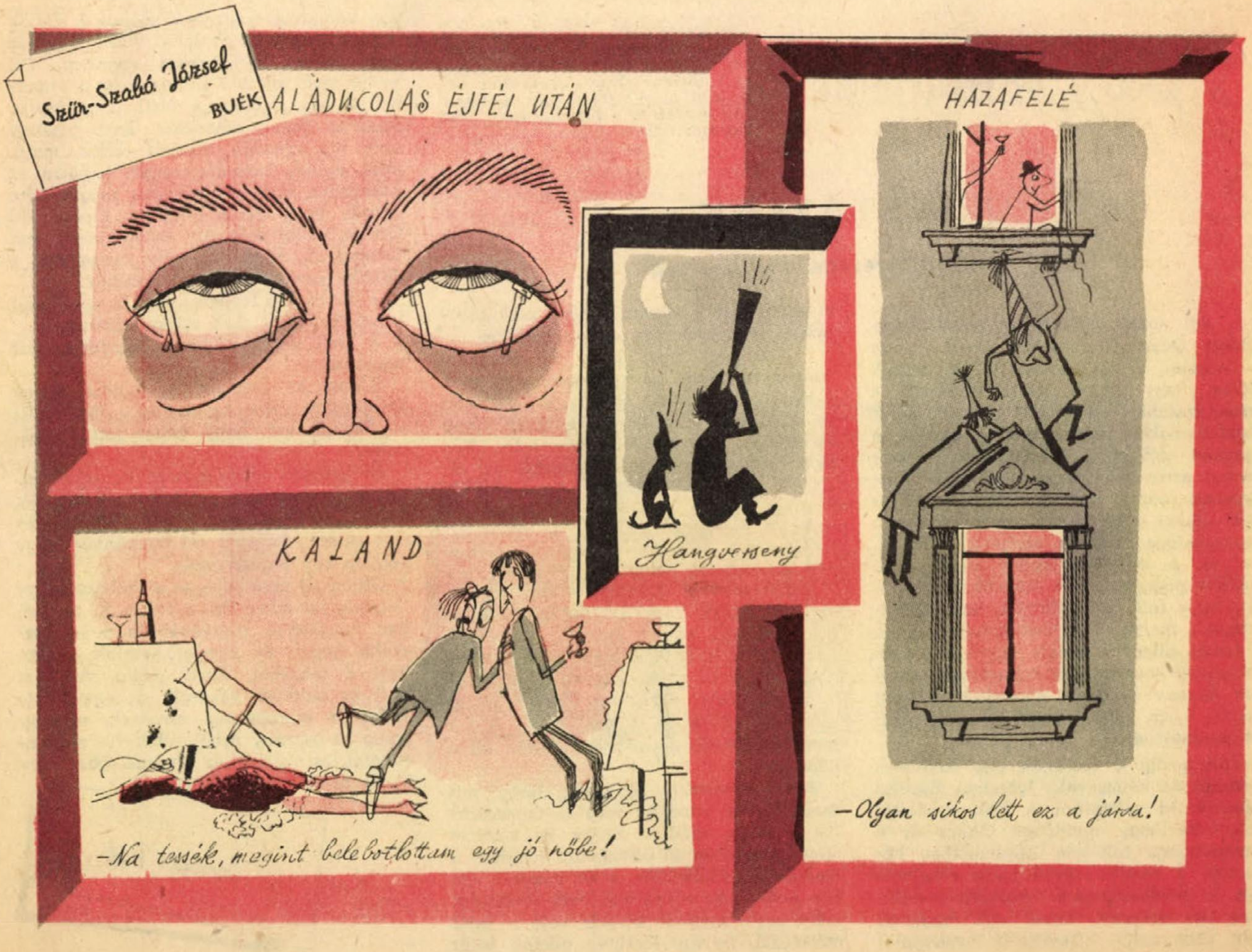

—Na tessék, megint belebotlottam egy jó nőbe!

—Olyan síkos lett ez a járda!

Toncz Tibor

BUÉK

Pasziánsz

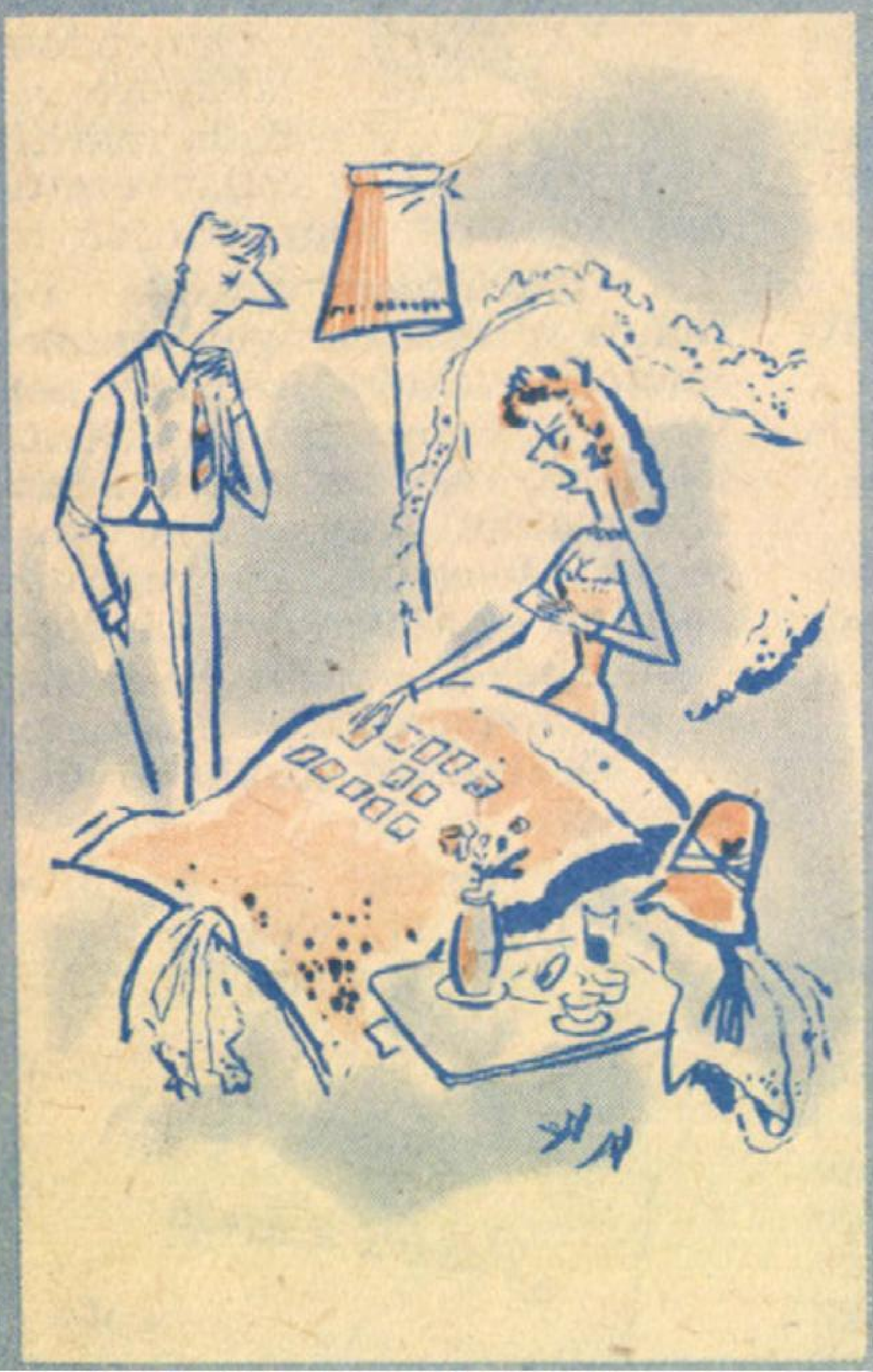

— Szeretném tudni, hogy megcsal-e az a nyomorult férjem . . .

Fogadónap egy gépesített háztartásban

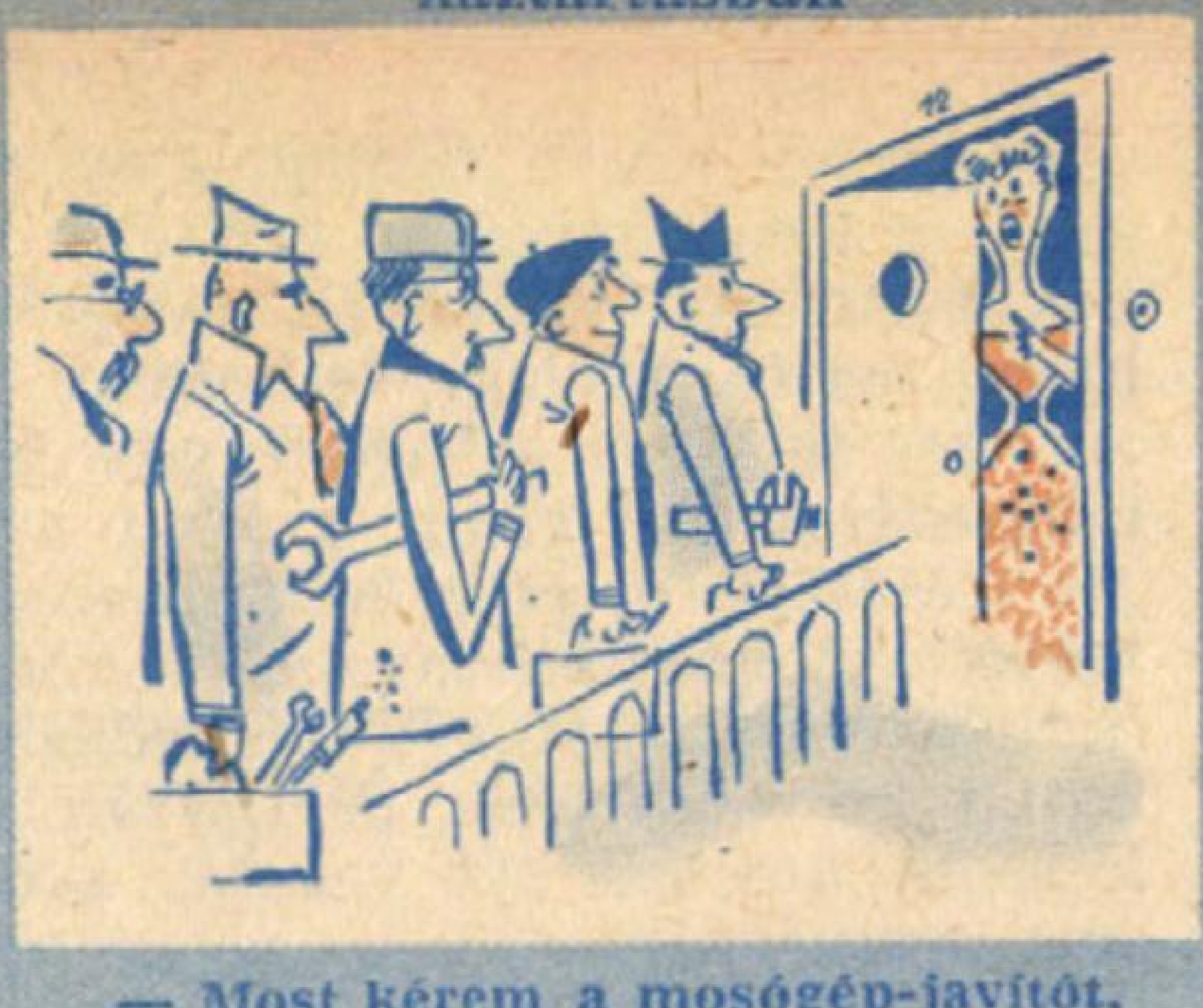

— Most kérem a mosógép-javítót, utána pedig jöjjön a televízió-javító!

Ebadta fogadalma

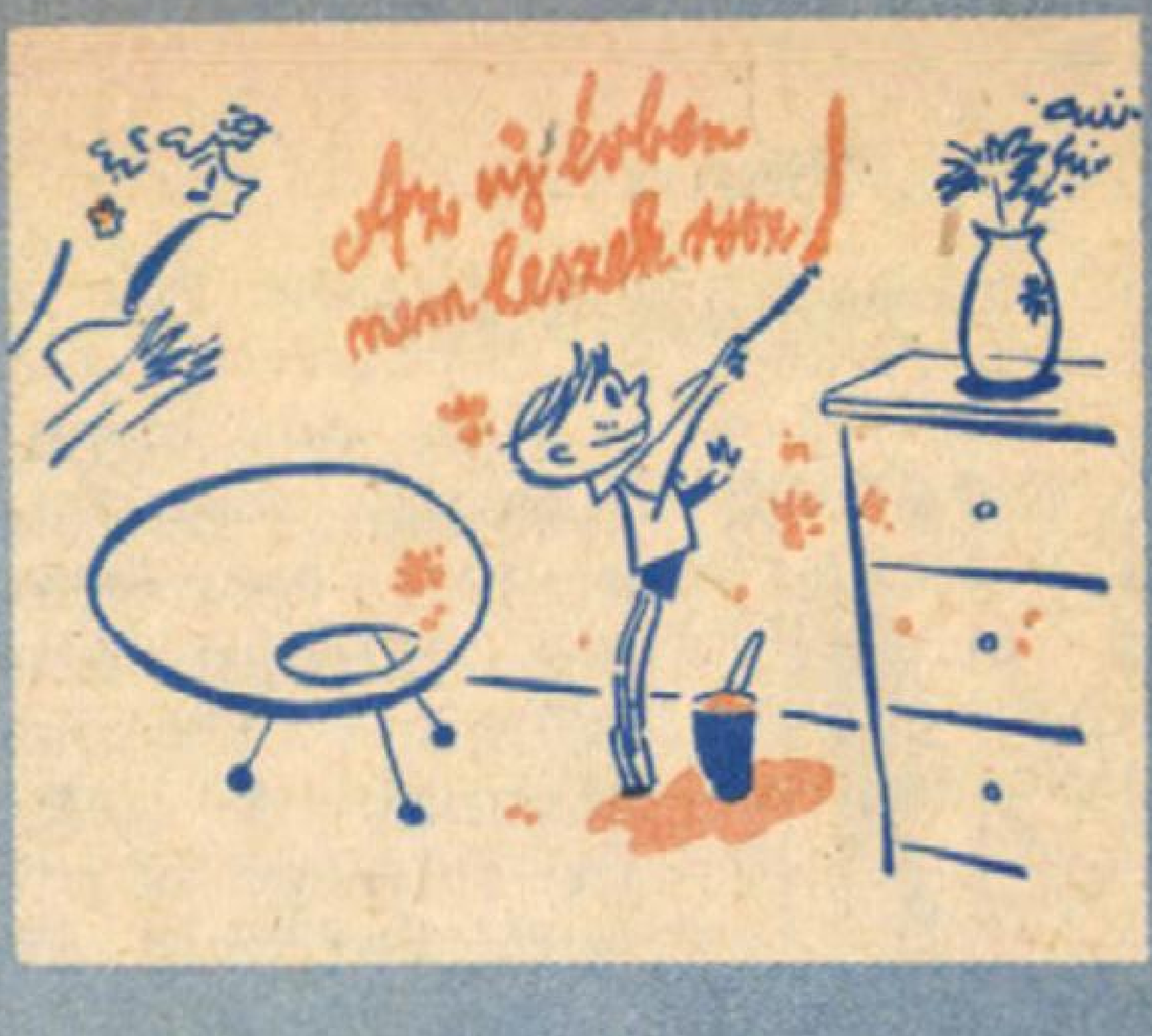
Az új évben nem leszek rossz!

Pesti presszóban

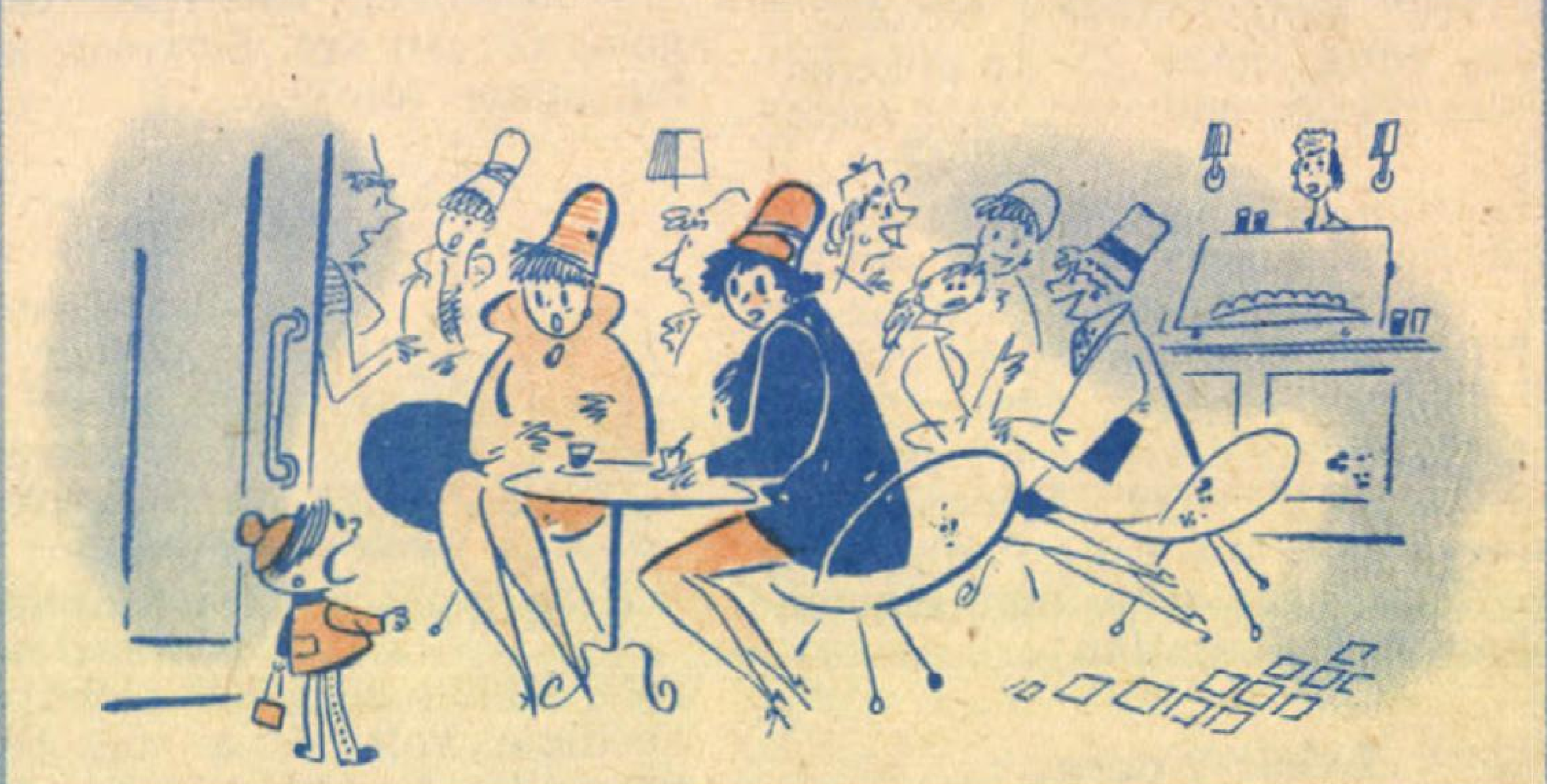

— Anyuci, gyere haza, kistestvérkém született!

Pesti Dekameron

BOCCACCIO: „Szerkesztő úr, megbeszélésünk szerint mellékelten küldöm mai témákra átdolgozott történeteimet, melyeket egy hosszú értekezletre ítélt hallgatóság beszélt el a felszólalások alatt egymásnak."

ÜZLETTÁRSAK

(Egy festőt a felesége vevőhöz segít)

Nem sokan ismerik a Belvárosban Okker Dénes festőművész nevét, kinek a vásznai értékesebbek voltak annak előtte, hogy Okker uram mindenfajta színes festékkel beecsetelte azoknak egyik oldalát, s ilyen módon megkeményítve a vásznak felületét, alkalmatlanná tette azokat arra, hogy felhasználhassák másegyébre, párnahuzatnak vagy derékaljnak. Okker uram e vásznakra leginkább narancssárga foltokat szeretett felrakni, melyek a lenyugvó napot képviselték, máskor pedig éppen a felkelő napot ábrázolta a folt, attól függőn, hogy a vászonnak melyik pontjára helyezte el őt a festő. Ellenben mégis egyre kevesebbet jövedelmezett néki e festészet, s olykor bizony harminc napkeltét is meg kellett érjen ahhoz, hogy egy napnyugtát eladhasson.

Volt pedig e festőnek egy kellemes formájú és szemrevaló felesége, Esztike asszony, ki valamikor a férfi modellja volt, mivelhogy egyidőben Okker úr a narancssárga folt elé Madonnákat helyezett, s Esztike rövid ideig alkalmas volt e nőalak-típusok megszemélyesítésére. Az asszony, kinek sok magához való esze volt, s kevesebb türelemmel viselte el a művészettel járó nélkülözéseket, egy napon így szólt a férjéhez:

– Lásd be, hogy a te naplementéid már a kutyának se kellenek, s ha nem találunk ki valamit, bizony a palettádat és az állványodat fogjuk a tűzre vetni, mivelhogy már tüzelőre sem telik. Hanem kitaláltam valamit, melyet most elmondok neked, ugyanis kettőnkön áll a képvásár.

Azzal elbeszélte férjének, hogy mit eszelt ki, és mindjárt meg is tanácskozták a dolog módját. Ekkor az asszony nagy gondossággal öltözködni kezdett, a legszűkebb szoknyáját véve magára, ehhez pedig egy olyan pulóvert is húzott, mely egy számmal kisebb volt a saját méreténél. És így kicsípve magát beült egy belvárosi eszpresszóba, hol a férfiak többé-kevésbé közvetlenül viselkednek az egyedül ülő hölgyekkel szemben. Ott pedig nem sok idő múlva meg is ismerkedett egy jó külsejű férfival, s miután kitalálta annak szándékát, Eszti asszony nem kis vívódást színlelt előtte, majd, mint akinek szemérmességét leigázta az ismeretlen férfi, pironkodva megengedte annak, hogy az a lakására kísérje őt. Otthon pedig még egy feketekávéig sem jutottak el, midőn az ajtón csengettek, s Esztike erre riadtan így kiáltott:

– Ez csak a férjem lehet, ki váratlanul hazajött, holott csak estére vártam.

A férfi pedig idegesen kérdezte: mit tegyünk?

Akkor az asszony – mintha éppen most jutott volna az eszébe –, így szólt: – Mondd azt, hogy képet jöttél vásárolni!

És gyorsan ajtót nyitott, és rákacsintva a férjére, így szólt: – Milyen jó, hogy jöttél, mert képzeld csak, éppen egy vásárló keresett fel bennünket, hogy vegyen egy naplementét.

Okker úr erre belépve a szobába, nagy barátsággal üdvözölte a férfit, ki zavarában nagysietve megvásárolta a legrosszabb képet, és hanyatt-homlok eltávozott a lakásból. Eszti pedig mindjárt bort és sülthúst vásárolt, és egész este a felsült szerelmesen nevettek, másnap pedig az asszony újból felöltötte munkaruháját, és elsietett az eszpresszóba, hogy új vevőt szerezzen férjének.

Somogyi Pál

BUÉK

ANEKDOTAGYŰJTEMÉNYEMBŐL

Filmszerep

Havi százhúsz pengő fizetése volt a harmincas években az úgynevezett operett-görlnek. Ebből kellett ruházkodni, színpadi festéket, harisnyát vásárolni, villamost fizetni. Nem csoda, hogy minden kóristalány jobb elhelyezkedésre áhítozott. A Király Színház csodálatosan szép tizennyolc esztendős „görlicéje" felkeresett a szerkesztőségben, és protekciót kért a filmgyár vezetőihez. Ajánlólevelek özönével megrakodva, vidáman rohant ki a Gyarmat utcába, és sírva érkezett vissza.

– Mi történt?

Elzokogta:

– Először a dramaturgot kerestem fel, jó kis szerepet ígért, de a fülembe suttogta a lakása címét. A főrendező nős ember, ő találkahelyre invitált. És az aligazgató ott helyben erőszakoskodott velem.

Bömbölt keservesen.

Gyengéden vigasztaltam:

– Kis csacsi, hát maga azt hitte, hogy a szerepet a gólya hozza?...

A díszvendég

Herczeg Jenő és Komlós Vilmos a fasiszta háború kezdetén már neves komikusok voltak, amikor eltiltották őket a közszerepléstől. A megélhetésért kisebb termekben rendeztek néha vidám-estet, és erre maguk árulták a jegyeket, mert sem plakátot, sem hirdetést nem engedélyeztek az előadás propagálására.

Felkerestek egy gazdag bankigazgatót, és mint díszvendéget, meghívták az előadásra.

– Nagyon sajnálom – mondta ridegen a milliomos –, de elfoglalt ember vagyok, és nem járok ilyen helyre.

A komikusok szomorú ábrázatára pillantott és udvariasan hozzátette:

– De lélekben ott leszek a maguk előadásán...

Mire Herczeg Jenő elővette a jegyköteget, és így szólt:

– Milyen jegyet parancsol átvenni a becses lelke számára, hat vagy nyolc pengőset?

Próbán

Salamon Béla, amikor kirándult az egész estét betöltő darabokat játszó színházba, a próbák alatt sokat vesződött a partnerével, egy idősebb színésszel, aki szerinte nem jól fogta fel a szerepet. A drámai színész megunta az oktatást, és erélyesen rászólt Salamonra:

– Te engem ne taníts! Negyven éve vagyok színész!

Salamon csendesen válaszolt:

– Nyugdíjnál számít –, de nem a színpadon...

Műfordítás

Karinthy és Kosztolányi az idegen költészet átültetéséről vitatkoztak. Kosztolányi azt állította, hogy minden árnyalatot le tud fordítani.

– Kipróbállak a franciában – mondotta Karinthy. – Hogy mondják azt, hogy beteg vagyok?

Kosztolányi némi csodálkozással fogadta az egyszerű tőmondatot, és így válaszolt:

– Je suis malade.

Karinthy tovább kérdezett:

– És hogy mondják azt, hogy „breteg vagyok"?

Emlékezés Lukács Istvánra

A mai nemzedék nem emlékezik rá: kövér Lukácsnak nevezték, tehetséges, bátor fiatal újságíró volt. A Gömbös-kormány alatt többször elítélték. Egyszer hat hónapot kapott. Húzta-halasztotta a bevonulást, de aztán mégis berendelték a Markóba leülni a büntetést. Felkereste Miskolczy ügyészt, a hírhedt vádlót, és halasztást kért.

– Milyen címen? – kérdezte ridegen az ügyész.

– Gyomorfekélyem van – vágta ki Lukács.

Hirtelen nem jutott jobb az eszébe.

Miskolczy gúnyosan mosolygott.

– Az nem betegség! Gyomorfekélye mindenkinek van.

Lukácsot elkapta a „gépszíj", ahogy mondani szokás, és így válaszolt:

– Ez nem igaz, ügyész úr. Például nekem sincs.

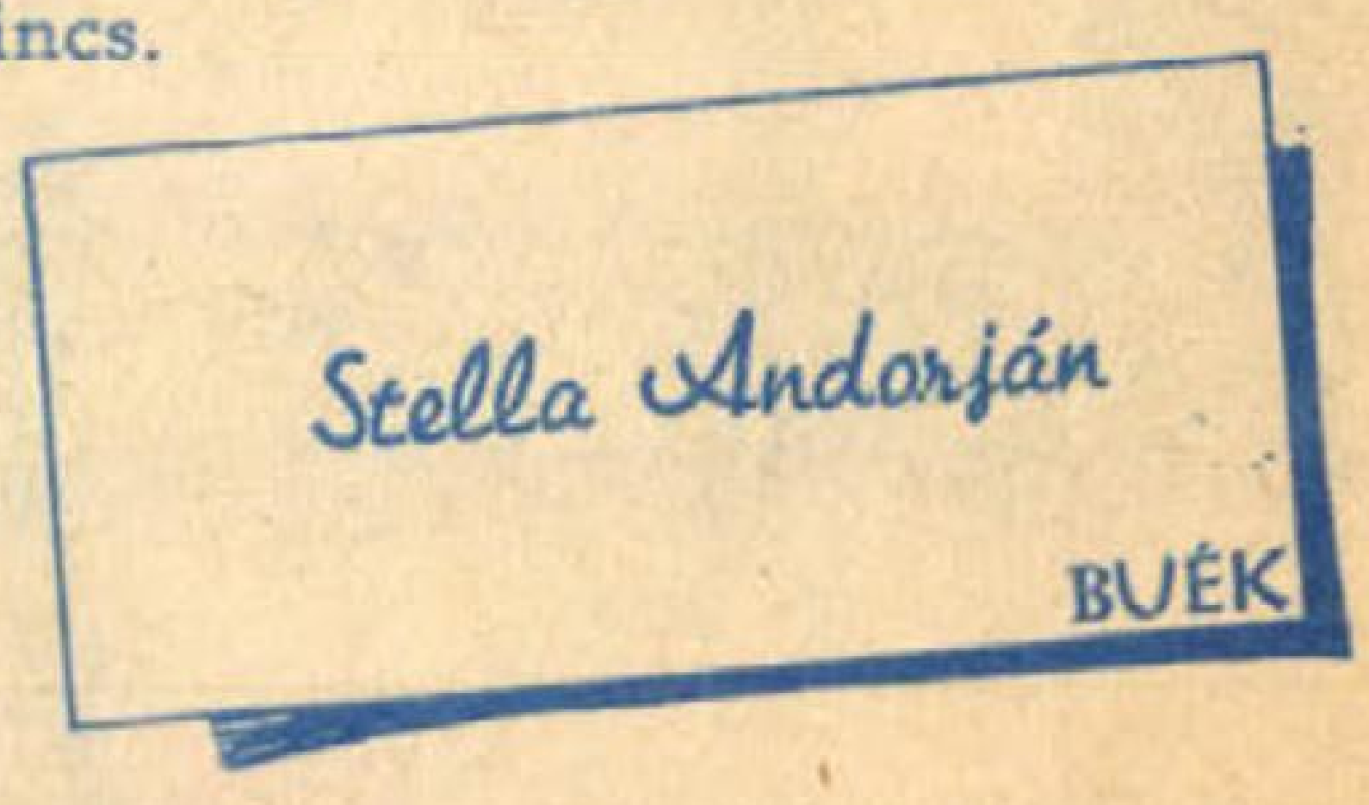

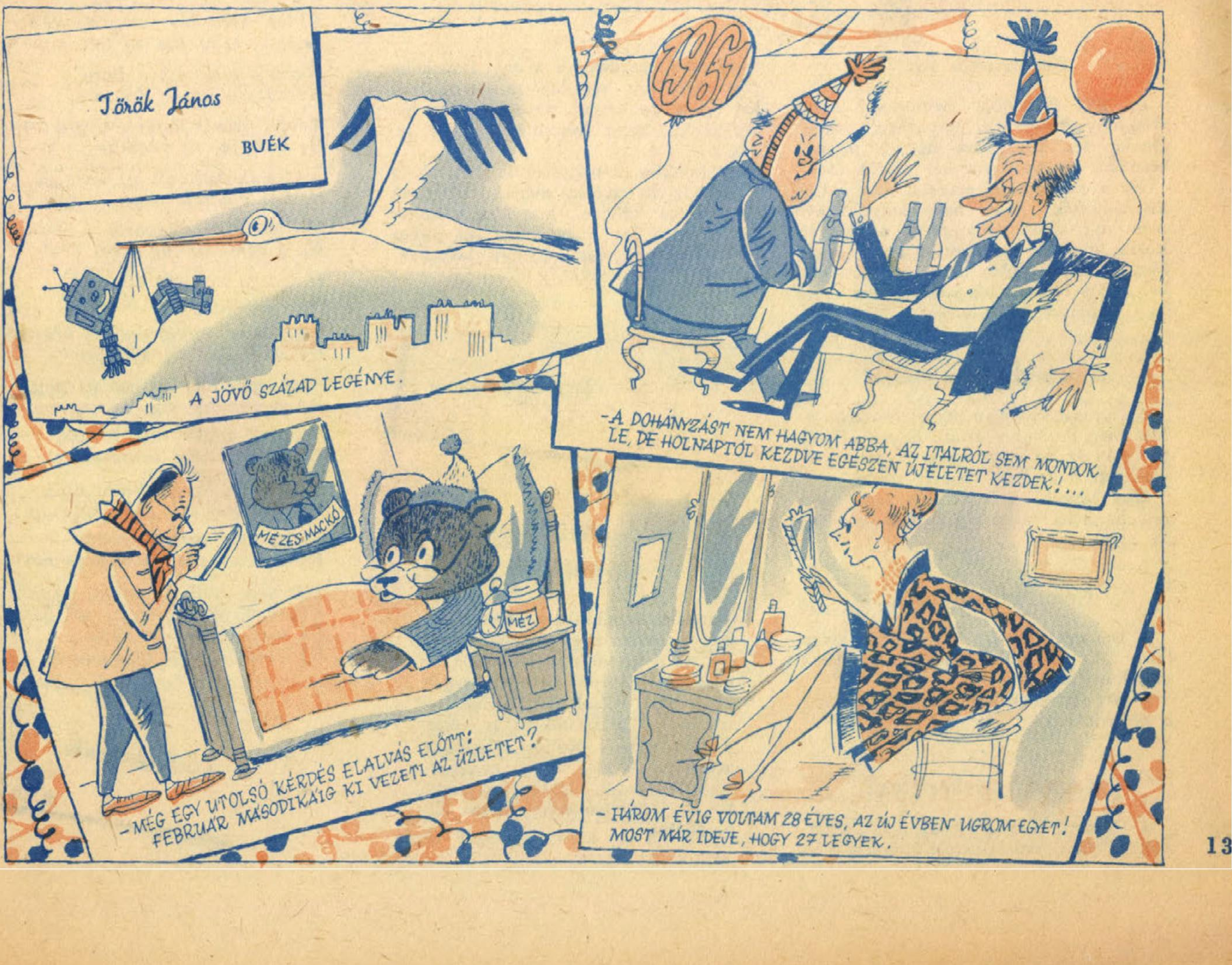
Török János
BUÉK
A JÖVŐ SZÁZAD LEGÉNYE.
1961
–A DOHÁNYZÁST NEM HAGYOM ABBA, AZ ITALRÓL SEM MONDOK LE, DE HOLNAPTÓL KEZDVE EGÉSZEN ÚJÉLETET KEZDEK!...
MÉZES MACKÓ
MÉZ
–MÉG EGY UTOLSÓ KÉRDÉS ELALVÁS ELŐTT: FEBRUÁR MÁSODIKÁIG KI VEZETI AZ ÜZLETET?
– HÁROM ÉVIG VOLTAM 28 ÉVES, AZ ÚJ ÉVBEN UGROM EGYET! MOST MÁR IDEJE, HOGY 27 LEGYEK.

Vasvári Anna
BUÉK

Női világtörténelem

Őskor

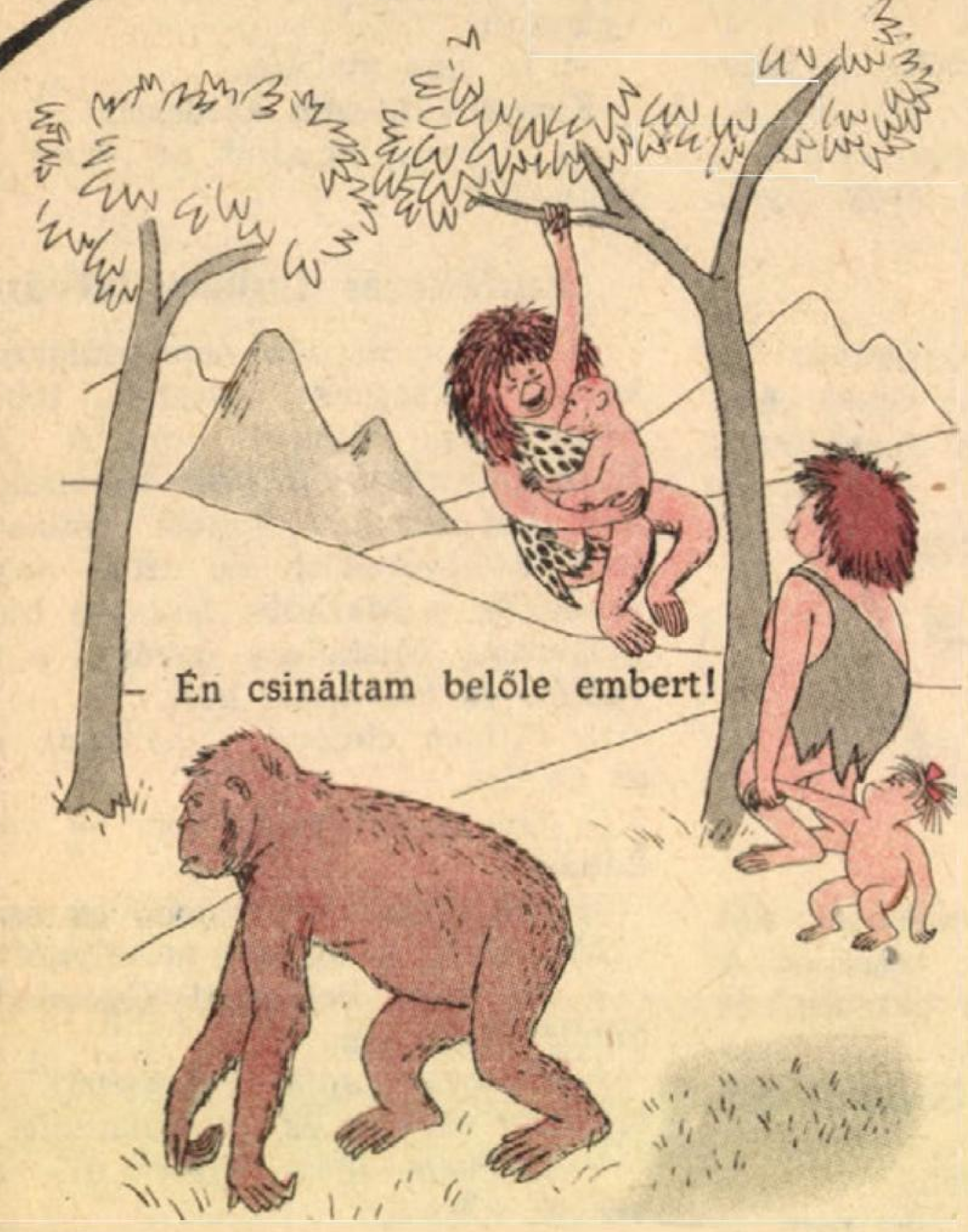

– Én csináltam belőle embert!

Amazonok kora

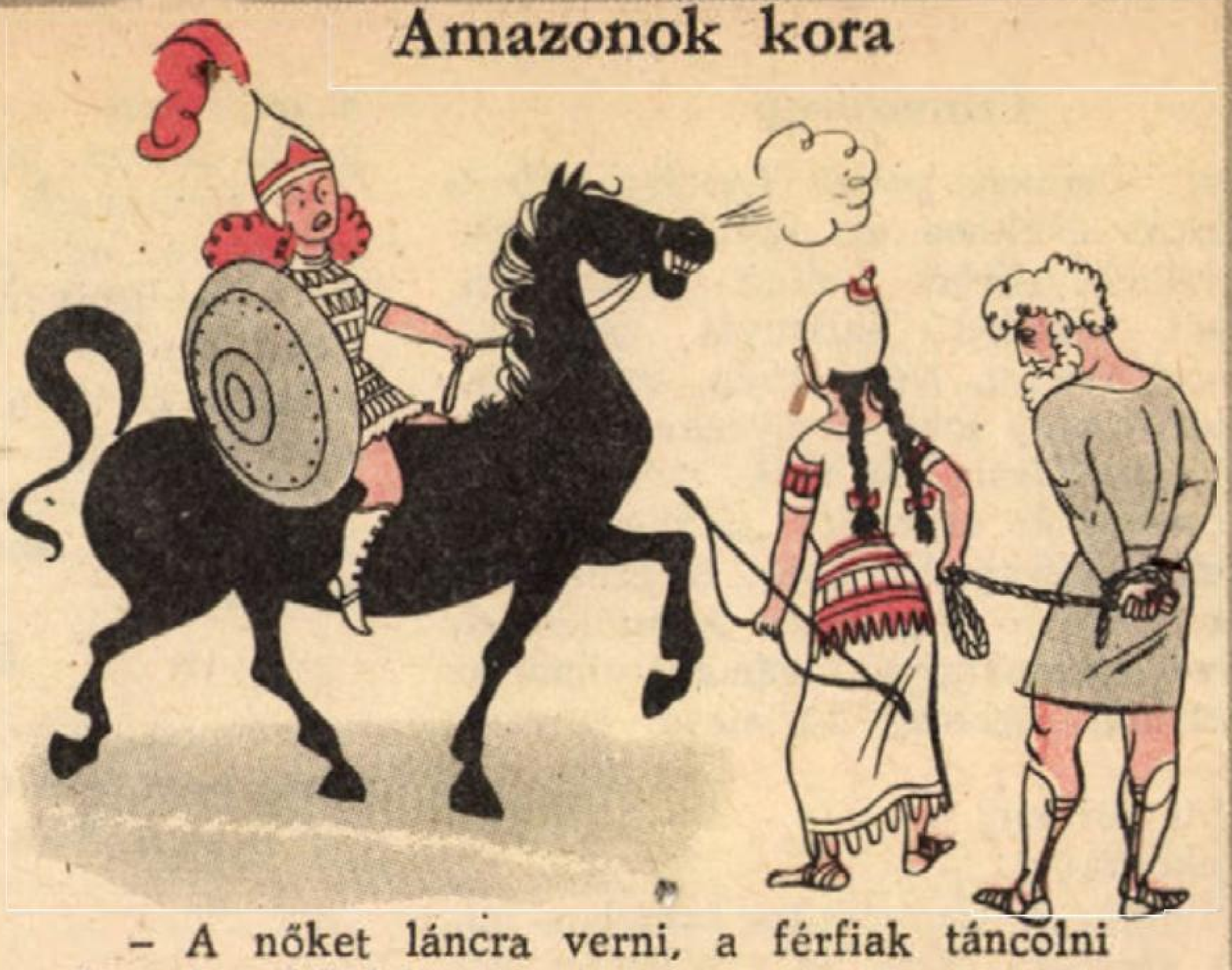

– A nőket láncra verni, a férfiak táncolni fognak nekünk!

Matriarchátus

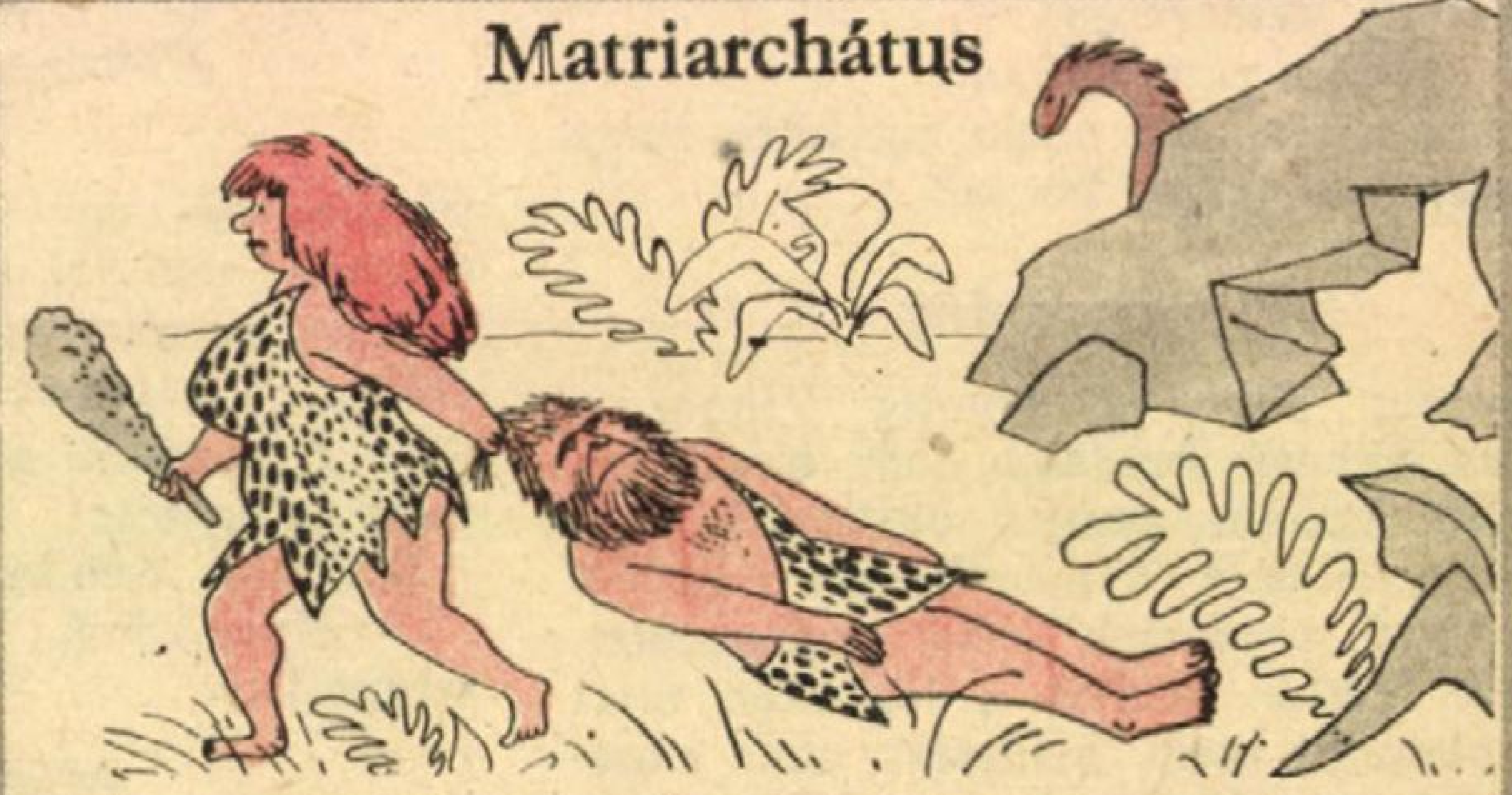

Ezt olvastuk...

Fogyatékos hír!

Az Esti Hírlapból megtudtuk, hogy „Napfogyatkozás lesz februárban", amely „Budapesten kilenc óra előtt öt perccel kezdődik és majdnem hét percig tart."

Ha a csillagászok emellett még azt is kiszámították, hogy negyvennyolc éve nem volt olyan nagyméretű napfogyatkozás, mint ez a februári lesz, igazán kiszámíthatták volna azt is az olvasóknak, hogy február hányadikán lesz majd ez a hétperces fogyatkozás!

Ami késik, nem múlik!

A Népszabadságban rajzos hirdetés jelent meg *december 11-én*, hogy: „Üveg, porcelán és műanyag vásár a helyi szövetkezeti boltokban nov. 13–20-ig."

Úgy látszik, a hirdetések terén sem árt, ha néha visszaemlékezünk a múltra : : :

Néma gyereknek . . .

A Népszava bírósági riportjában olvastuk: „A vádlottak kihallgatása néma csendben folyik."

A bíró úgy látszik a szeméből olvasott a vádlottaknak!

Kemény társbérletek!

A Csongrádmegyei Hírlap a lakáshelyzettel foglalkozva örömmel állapítja meg, hogy némileg javult a megye lakáshelyzete, mert míg „1955-ben 10 ezer lakosra hat egész nyolctized, 1959-ben már huszonhárom egész háromtized lakás jutott."

A fejlődés kétségtelenül kiolvasható a cikkből, de egyelőre mégsem kívánunk Csongrádba költözni, hiszen a számítás szerint még így is mintegy 420 ember lakhat a megyében egy-egy lakásban, ami még nem nevezhető ideálisnak . . .

Dr. Árgus
BUÉK

Olvasó közönségünk véleményét

kértük ki lapunkról kérdőívek útján. Olvasóink nagy számban küldték be a kitöltött kérdőíveket, s nemcsak a kérdőívekben szerepelt kérdésekre válaszoltak, hanem tanácsokkal, javaslatokkal is elhalmoztak minket. Ezúton köszönjük olvasóink bíráló, segítő megjegyzéseit, válaszait, s igyekszünk azokból munkánkban minél többet felhasználni.

Mi legyen új az új évben?

Kinek nem fáj szíve másra:
Legyen szép kis új lakása.

Akinek már ott a kora,
Készüljön az új fogsora.

Több írónak legyen végre
Új témája, új regénye.

— Színházaknak új darabja,
(Lehet egynek négy-öt apja.)

Rádiónak új slágere,
Ne a réginek tág tere.

Hol a jó nép együtt érez,
Alakuljon sok új téesz.

Legyen nyomban és ne késve:
Új szerződés új sertésre.

Régi gyárban legyen új gép,
Az eredmény így jó, így szép.

S hol a tudás fája terem,
Épüljön sok új tanterem!

S nem titok, sőt kidobolták:
Új csillagot vár több sportág.

És az utas miért eped?
Új buszba vár új hangnemet!

De: nem kell új ankét, bankét
Úgyis minden napra van hét!
És se vidékre, se Pestre:
Új Italbolt nem kell egy se!

K. Tóth Lenke
BUÉK

Ketten beszélnek

z z

— Boldog új évet kívánok!

— Én is magának. De csak nem akar nekem ezentúl minden nap boldog új évet kívánni?

— Nem értem. Mire céloz?

— Hát mert tegnap is kívánt.

— Én? Magának? Az ma egy éve volt. Éppen ma egy éve.

— Ugratni akar? Menjen a csudába. Maga szerint az, hogy itt a kapu előtt kezet ráztunk, az maga szerint ma egy éve volt? Összetéveszt valakivel. Az tegnap délután volt.

— Hogy mondhat ilyet? Nem is láttuk egymást egy évig.

— Ez lehet. De tegnap találkoztunk.

— Nem. Ma egy éve. Ma egy éve volt, ha mondom.

— Ilyen makacs embert nem is láttam még. Ugyanez a szürke kalap volt magán és ugyanez a fekete télikabát.

— Stimmel. A kalapom mindig szürke, és a kabátomat két éve csináltattam. Tavaly is ez volt rajtam.

— Bizonyisten megőrjít. Hát nem tegnap mondta, hogy milyen gyorsan múlik az idő, és reméli a következő év jobb lesz?

— Nem. Tavaly mondtam.

— Tegnap mondta. Ugyanitt, ugyanebben a kabátban.

— Tegnap lett volna?

— Hát persze.

— Ne őrjítsen meg. Hát nem tavaly ilyenkor mondta, hogy ezt a kávéházat itt a sarkon még mindig tatarozzák, s hogy ez mégiscsak felháborító?

— Nem. Tegnap mondtam.

— Tegnap lett volna? Kizárt dolog. Lehetetlen, hogy egy egész évet tévednék. Nem tavaly mondta, hogy milyen ronda, latyakos december van?

— Tegnap mondtam.

— És hogy Szilveszterkor a legszívesebben lefeküdne aludni, de a felesége miatt mégis elmegy egy piknikre? Nem tavaly mondta?

— Tegnap mondtam.

— Esküszöm, hogy tavaly volt.

— Esküszöm, hogy tegnap.

— Valamelyikünk meghibbant.

— Nézze. Ha tavaly ilyenkor találkoztunk utoljára, amint azt maga állítja, mondja meg, mi történt azóta? Egy év mégis csak egy év, nem igaz?

— Hogyhogy mi történt? Éltünk. Öregebbek lettünk egy évvel.

— Ezek általánosságok. Valami csak történt magával egy év alatt?

— Várjon csak... Tényleg, mi történt velem egy év alatt? Nem emelték a fizetésemet.

— Ez nem pozitívum.

— Parádon nyaraltam a feleségemmel.

— Az tavaly volt. Nem idén.

— Tavaly lett volna? Most már teljesen összezavarodtam. Lehet, hogy csakugyan tegnap kívántam boldog új évet magának?

— Hopp... Mégsem stimmel. Hiszen én tegnap Pécelen voltam a nagyapámnál! Tegnap nem találkozhattunk!

— Akkor talán tegnapelőtt?

— Tegnapelőtt vasárnap volt. Úgy látszik mégis tavaly ilyenkor kívánt boldog új évet. Vagy mégsem?

— Nem tudom. Lehet.

— Hagyjuk. Ezt már nem tudjuk kideríteni. Mit szól, milyen gyorsan múlik az idő?

— Rémes. És ez a latyakos december!... Hol tölti a szilvesztert?

— A legszívesebben lefeküdnék. De a feleségem kedvéért mégis elmegyek egy piknikre.

— Ezt ma már valamelyikünk mondta. Én mondtam?

— Oly mindegy. Boldog új évet.

— Magának is. Remélem, a következő év jobb lesz...

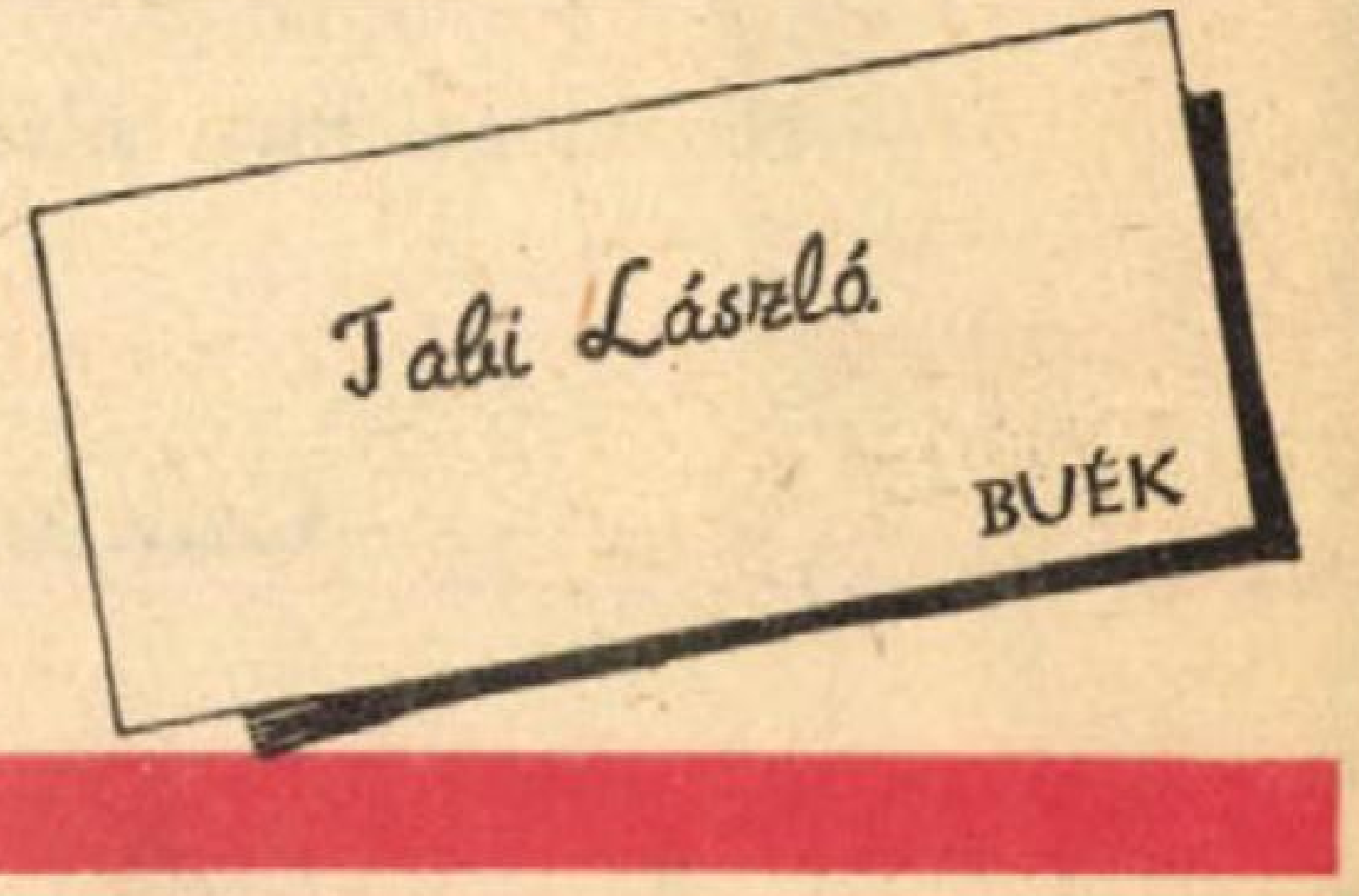

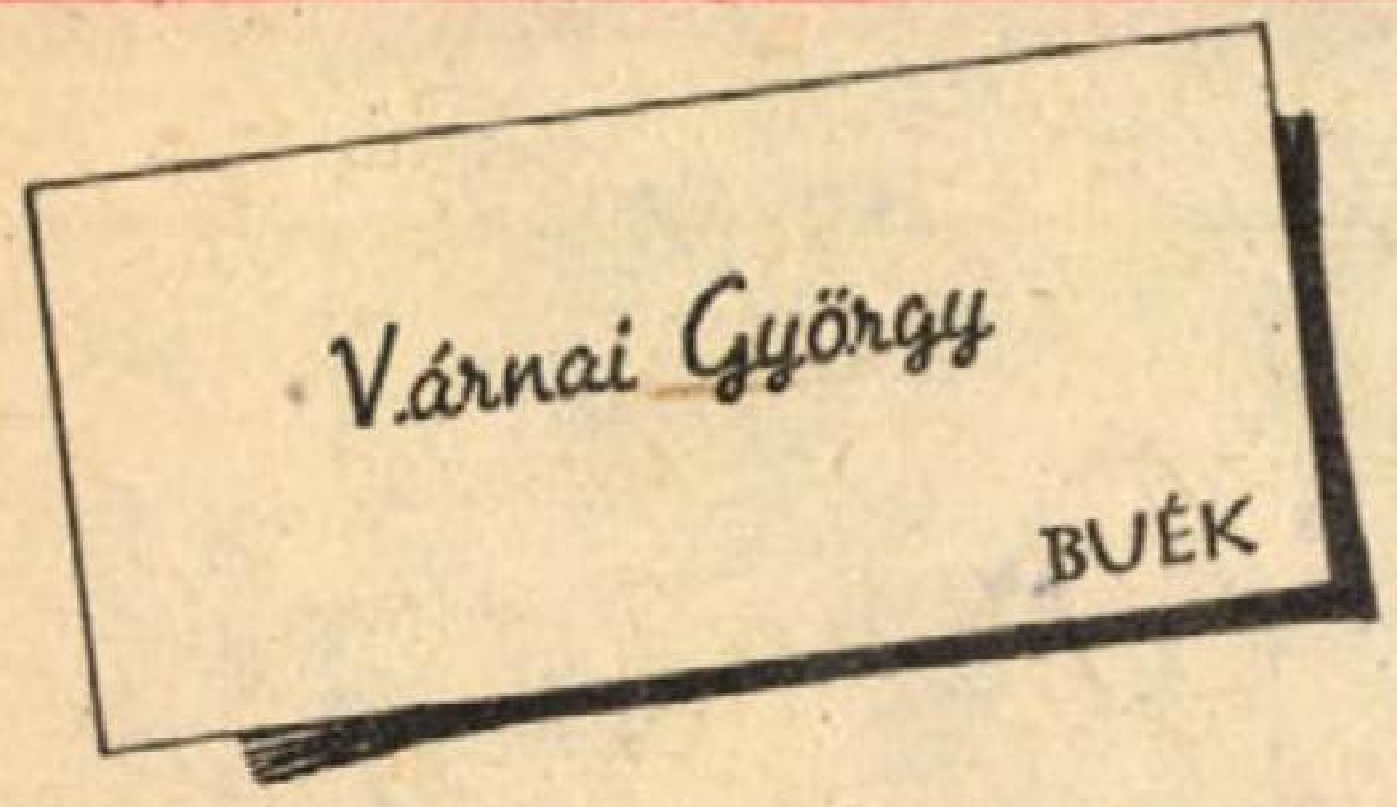

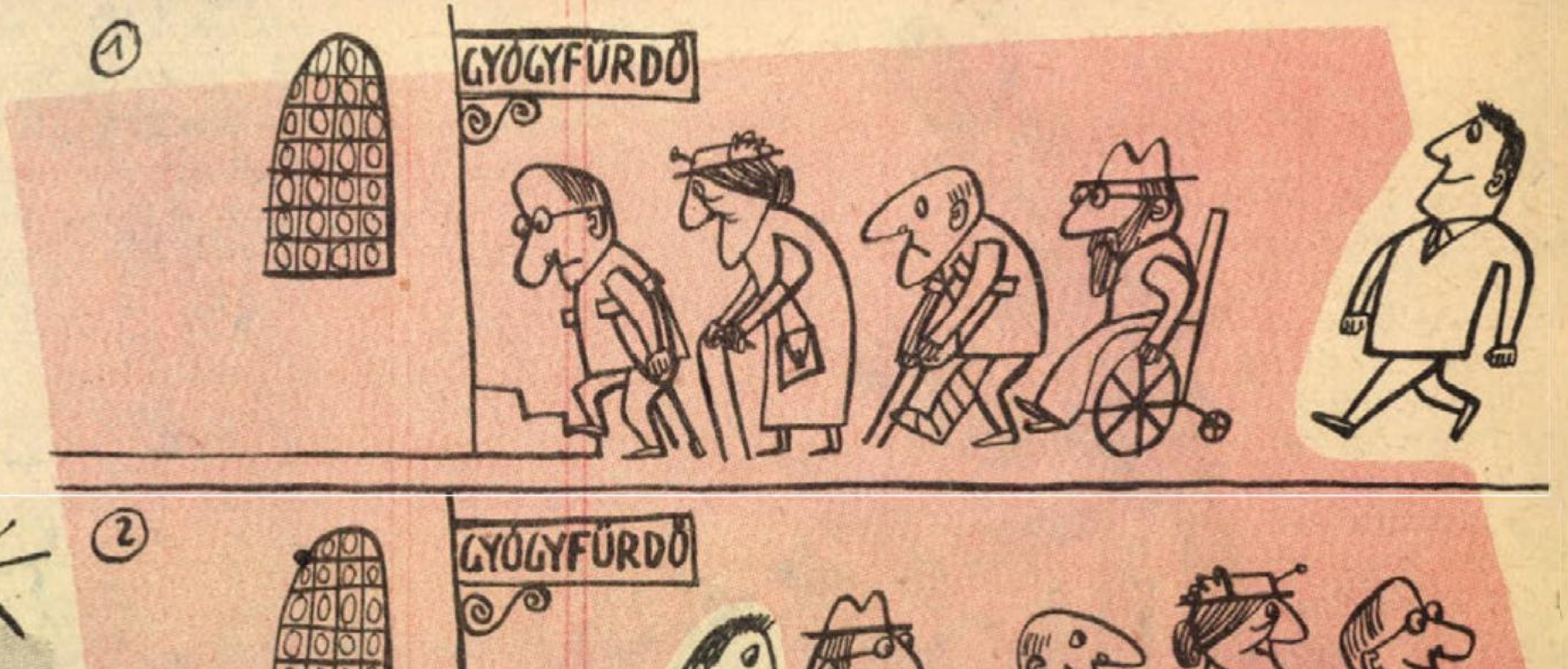

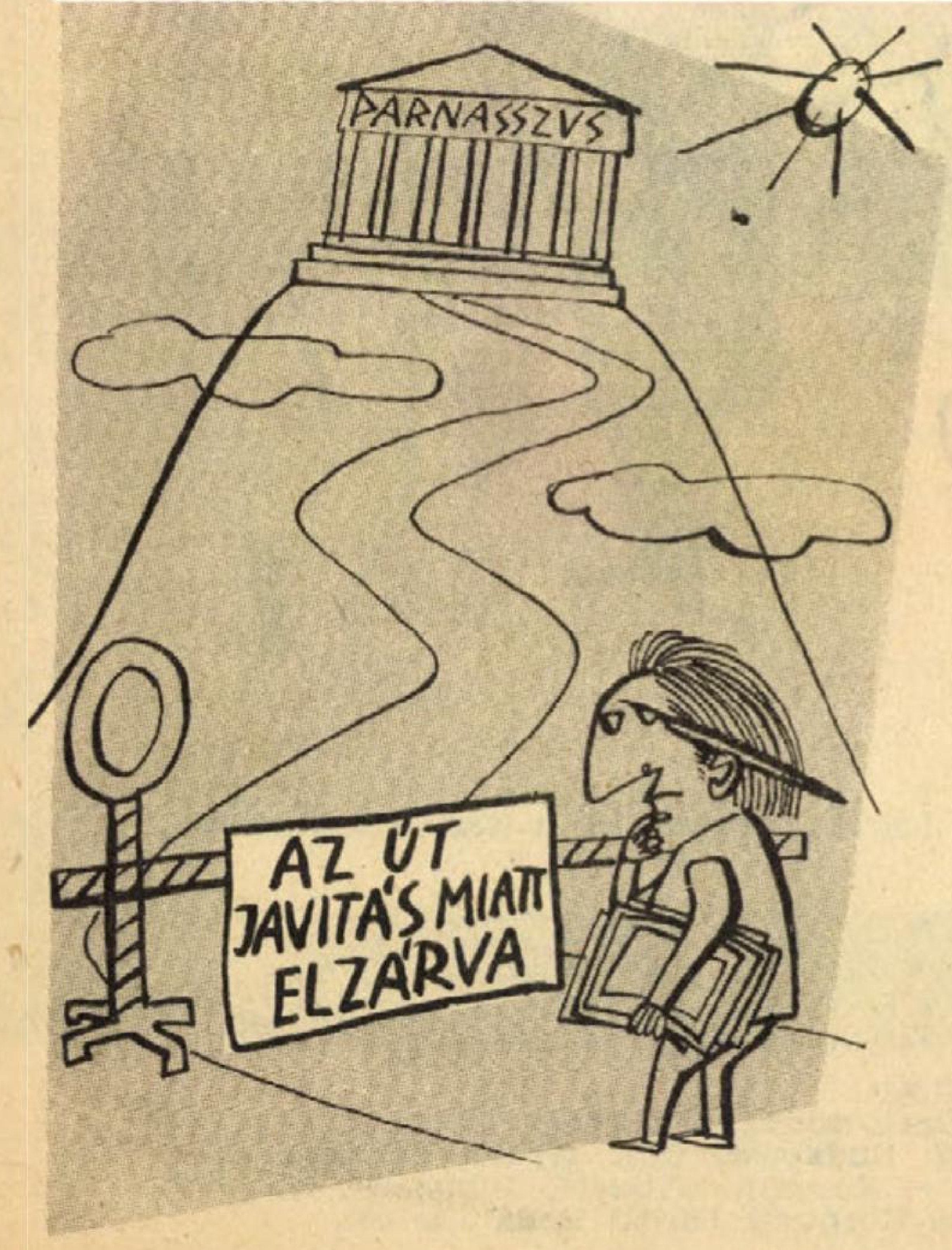
PARNASSZUS
AZ ÚT JAVITÁS MIATT ELZÁRVA

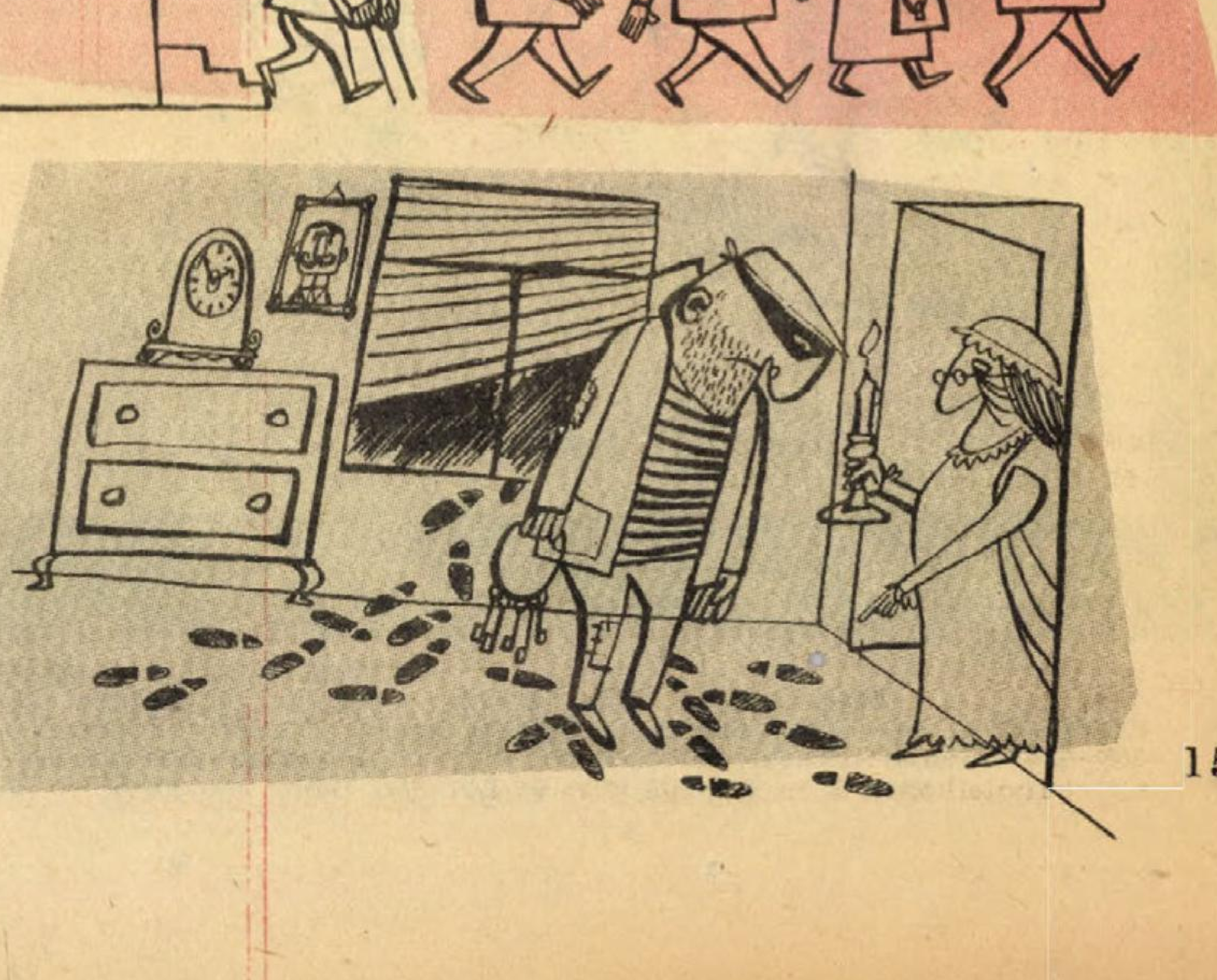

Udvarias fiatalember

Vasvári Anna rajza

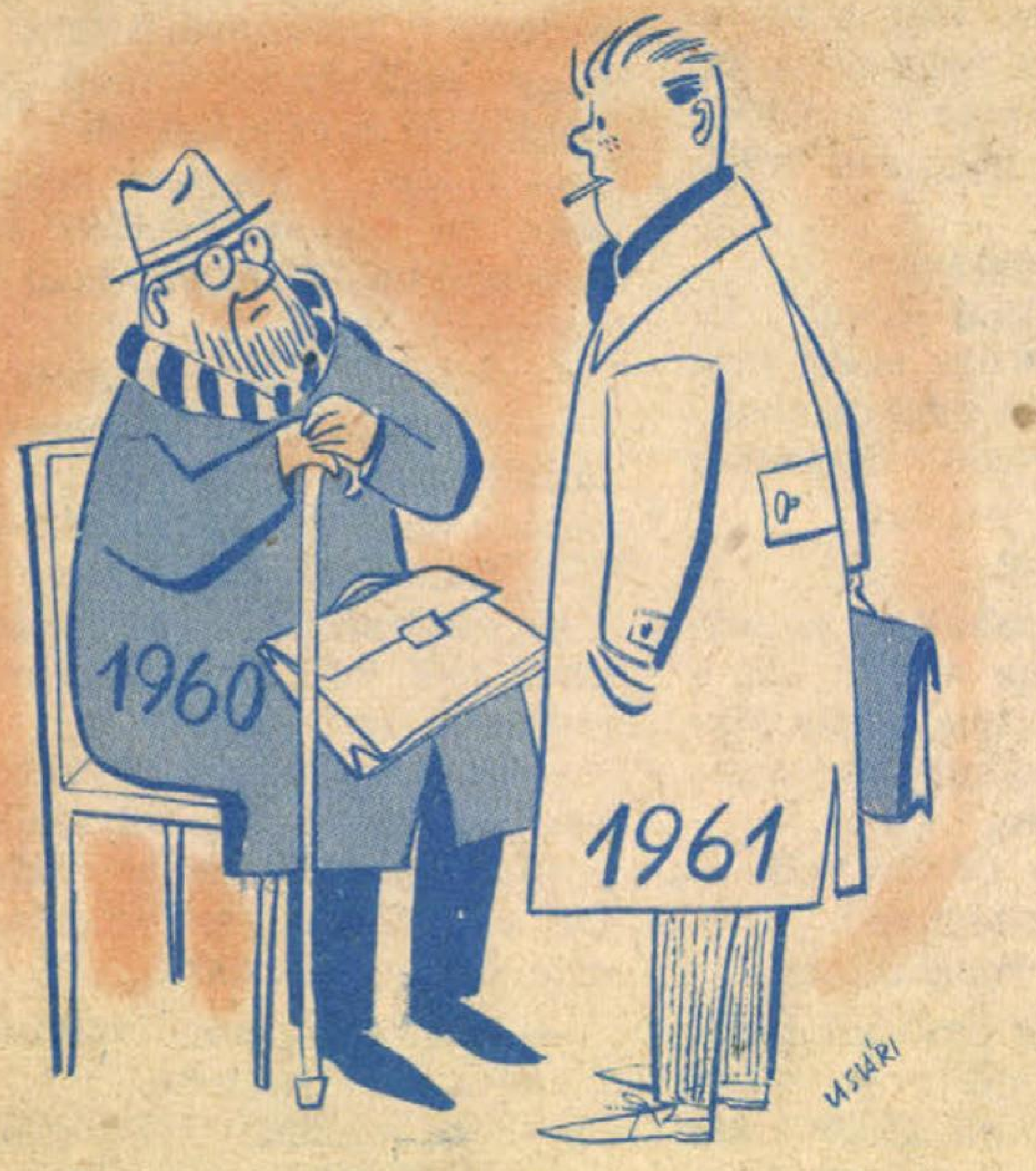

– Na mi az, tata, talán átadná a helyét?!

De Gaulle és a darazsak

Szűr-Szabó József rajza

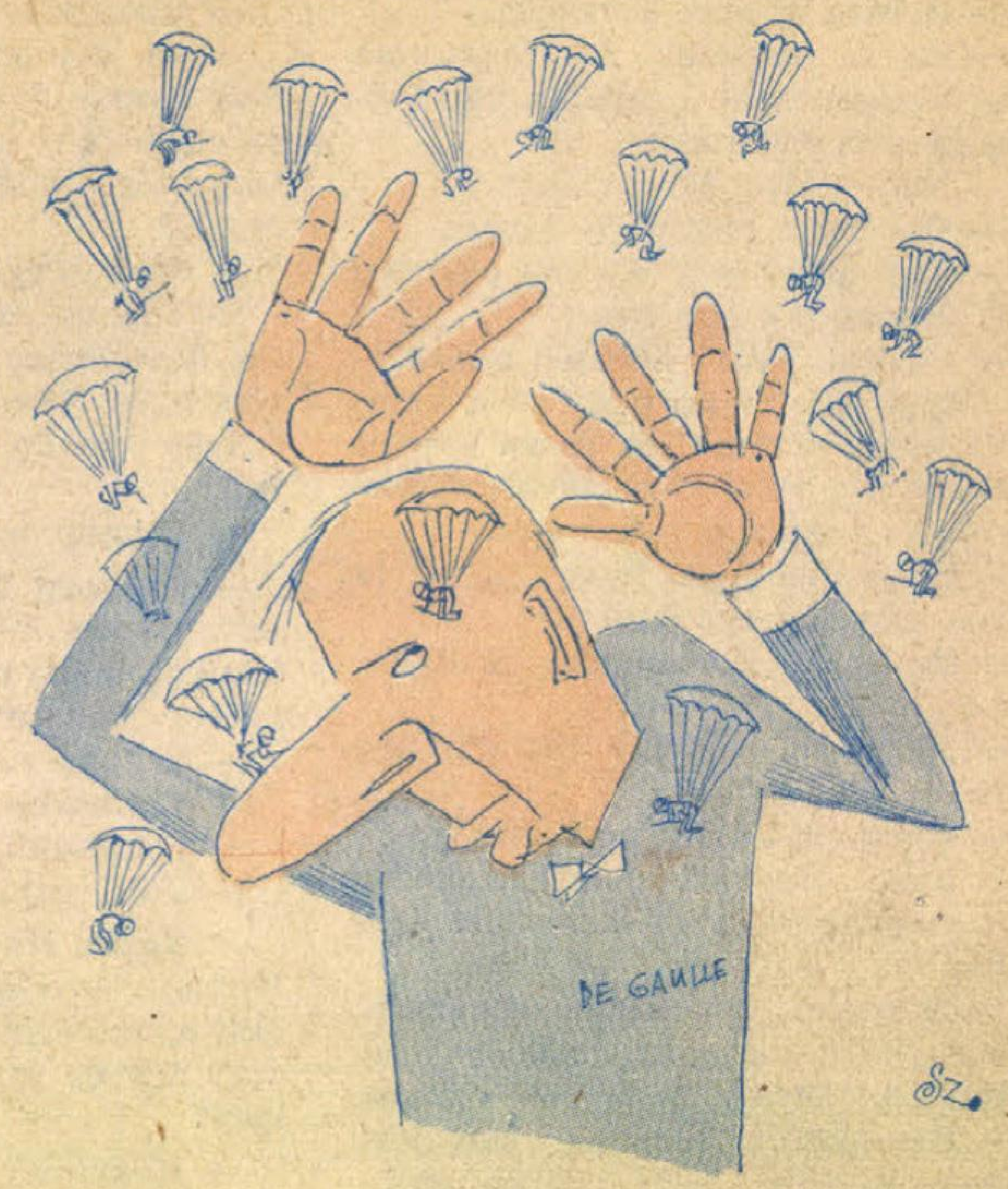

Cukrosbácsi

Toncz Tibor rajza

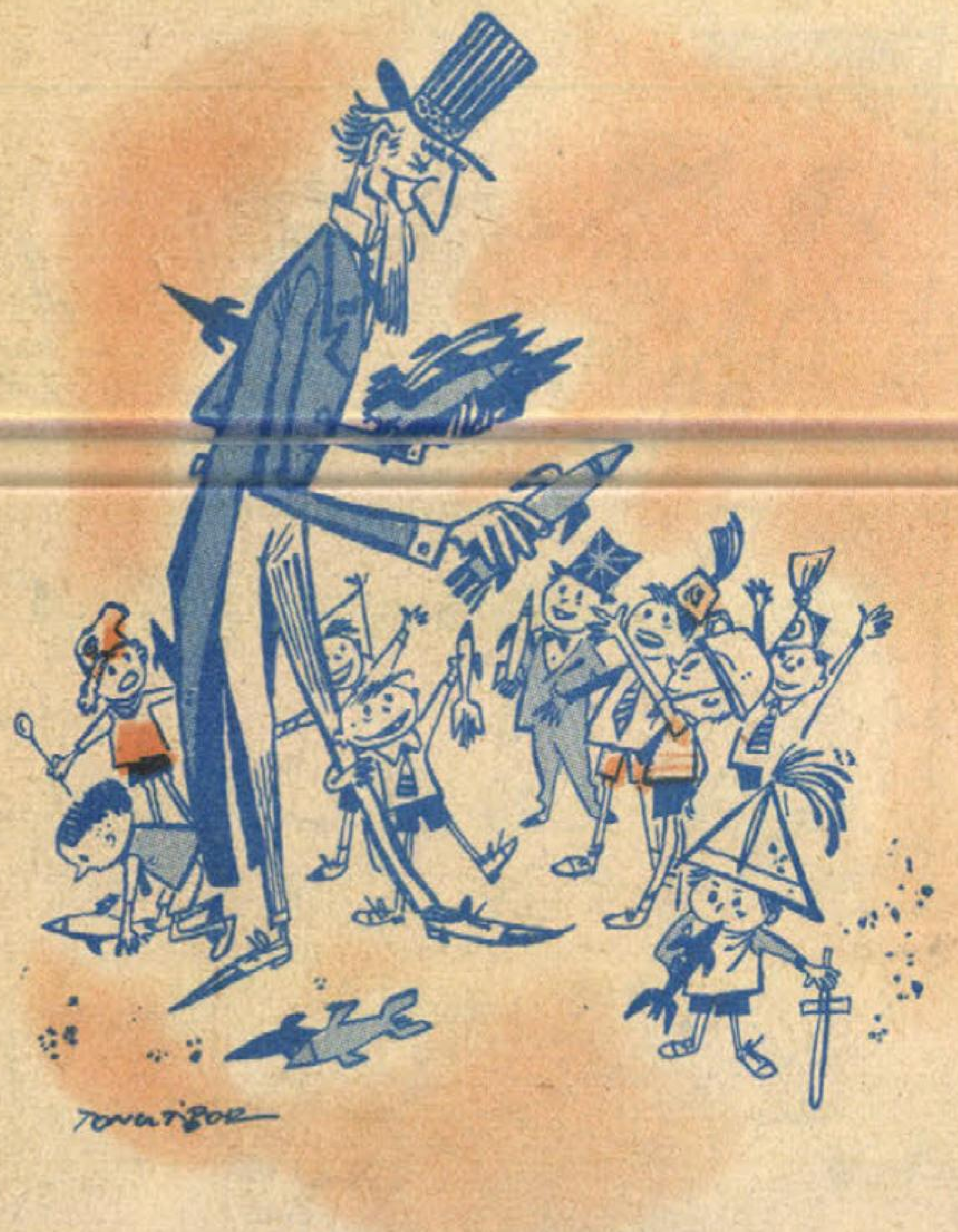

a NATO-gyerekek között

Szilveszterkor

Erdei Sándor rajza

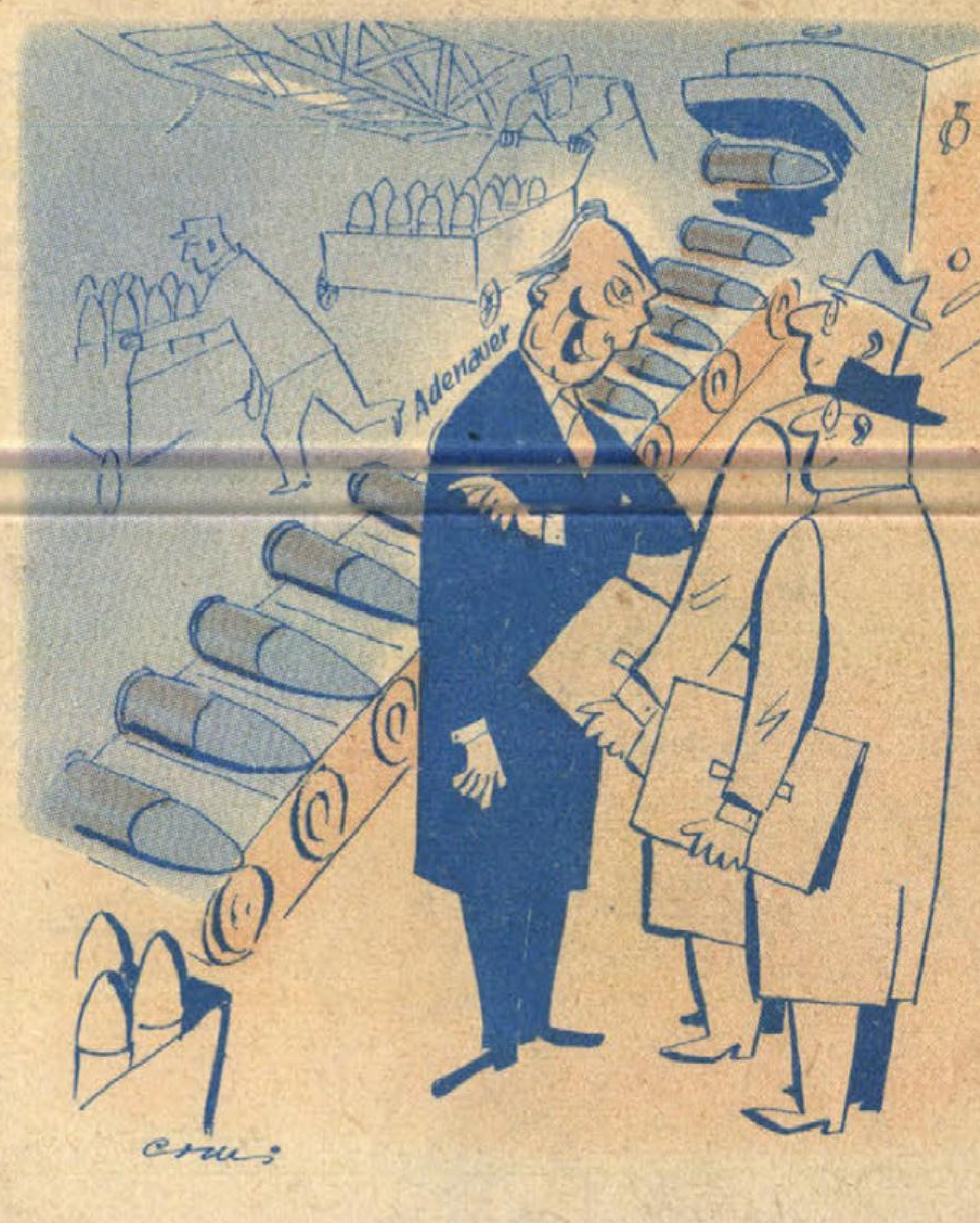

Adenauer: Látják, uraim, mi egész évben ólmot öntünk ...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.5552 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.